ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αρ.Φύλλου 81
ΜΑΡΤΙΟΣ 2009
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΑΠΟΔΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ!

ΟΧΙ, στη συγκρουσιακή αντιπολίτευση

ΑΠΟΔΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ!

ΟΧΙ, στη συγκρουσιακή αντιπολίτευση

ΝΑΙ, ΣΤΗΝ **ΑΝΑΡΧΙΑ!**

ΟΧΙ, στη συγκρουσιακή αντιπολίτευση

ΝΑΙ, ΣΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!

Φασκελοκουκούλωστα!

«Το μόνο βέβαιο σήμερα είναι η αβεβαιότητα».

Κ. Καραμανλής, κατά την συζήτηση στη Βουλή, του «επικαιροποιημένου» προγράμματος σταθερότητας (16/02)

Κάθε κατεργάρης στον πάγκο του. Από τα κάτεργα πολλοί δραπέτευσαν, από την «καθημερινότητα» ουδείς. Από την μιά, οι τίμιοι βιοπαλαιστές, οφείλουν να δουλέψουν ακόμα πιο σκληρά, να ζητούν ακόμα λιγότερα, και να τρέμουν στον μπαμπούλα της «οικονομικής κρίσης», των απολύσεων, της χρεωκοπίας και της ακρίβειας. Από την άλλη πλευρά, οι πολιτικοί, μια από τις πιο ακριβοπληρωμένες κάστες, έχει απο καιρό σταματήσει κάθε ενασχόληση που θυμίζει «μεταρρυθμίσεις» και «καθήκοντα», έχοντας αφοσιωθεί στο σκληρό και ανταγωνιστικό σπορ της επανεκλογής, πάντα μέσα στα πλαίσια της διάσωσης του κρατικού σαπιοκάραβου.

Ήδη ξεκίνησαν τα σούρτα-φέρτα και τα «μυστικά δείπνα» των πολιτικών αρχηγών με τους επιχειρηματίες τους, οι συνεντεύξεις, οι περιοδείες, τα ταξίδια δημοσίων σχέσεων και ό,τι απαιτείται για την προβολή του κυβερνητικού έργου, της αντιπολιτευτικής υπευθυνότητας και του πολιτικού ακτιβισμού. Μελετώνται προσεκτικά οι οιωνοί των δημοσκόπων, γράφονται και σβήνο-

κουστούμια.

«Δεν υπάρχει κράτος», «κατελύθη η τάξις», «γενικευμένη ανομία» και άλλα ηχηρά ξεστομίζουν οι φαρισαίοι όσο πιο δυνατά μπορούν για να τους ακούσει και η άλλη όχθη του Ατλαντικού, ελεεινολογούν το κρατικό «ξεχαρβάλωμα» και απαριθμούν με χαιρεκακία ένα-ένα τα κρούσματα αυτής της «γενικευμένης ανομίας». Τί κάνουν οι σουπιές που νιώθουν ότι απειλούνται; Αμολάνε μελάνι και μάλιστα με τρόπο απόλυτα συντεταγμένο, σαν χορωδία, καμία σουπιά δεν κάνει ό,τι θέλει. Πάντα υπάρχει κάπου μια αόρατη Σουπιά που κρατά την μπαγκέτα και δίνει το ρυθμό.

Βέβαια για να λέμε και του στραβού το δίκιο, μέσα σε δύο μήνες δεν έχουν γίνει και λίγα. Οι πυροβολισμοί πέφτουν σύννεφο. Οι φύλακες βάζουν στο σημάδι ο ένας τον άλλον, ενώ παίχτηκε με μεγάλη επιτυχία η επανάληψη της κινηματογραφικής απόδρασης του διάσημου διδύμου, με τους ίδιους πρωταγωνιστές και κομπάρσους. Βόμβες «μεγάλης ισχύος» σκοπεύουν να τινάξουν τα πάντα στον αέρα, ενώ άλλοι υπόσχονται εκατόμβες νεκρών αλλά τελικά δεν ανοίγει μύτη. Άστραψαν και βρόντηξαν πάλι οι χάρτινοι Στρατηγοί της Έντασης. Το «σκηνικό τρόμου και αβεβαιότητας» –που διαπιστώνει και ο πρωθυπουργός– ολοκληρώνεται από τις δολοφονίες ανυποψίαστων οδηγών αλλά και πολύ «υποψιασμένων» μέντιουμ από μανιακούς, ενώ οι ληστείες και οι διαρρήξεις, αν πιστέψουμε τους «ειδήμονες», αποτελούν πλέον κομματι της «καθημερινότητας». Ούτε τον Αλαβάνο δεν σεβάστηκαν οι αφιλότιμοι. Η σκέψη και μόνο, ότι τα ξένα τηλεοπτικά δίκτυα μεταδίδουν έκτακτα δελτία τρόμου για μια αποκριάτικη στρακαστρούκα ή για ένα χαλασμένο αυτοκίνητο της αστυνομίας είναι αρκετή για να πανικοβάλλει και τους πιο ψύχραιμους απο τους κρατούντες.

Όσο έχει βιώσει κάποιος την πραγματική γενικευμένη ανομία στην εξέγερση του Δεκέμβρη, τότε που οι κρατικές κατασταλτικές δυνάμεις δεν τολμούσαν να ξεμυτίσουν απο τα αστυνομικά τμήματα της χώρας, δεν μπορεί παρα χαμογελάσει με τα σκιάχτρα της τεχνητής έντασης. Οι αγοραίοι τελάληδες του τρόμου και οι «ειδικοί» κινδυνεύουν να μείνουν από ακροατήριο, ελάχιστοι κοντοστέκονται για να ακούσουν τις εξαγγελίες για «έκτακτες νομοθεσίες» και «δρακόντεια μέτρα» ενώ οι περισσότεροι προσπερνούν με μια κρυφή, γλυκειά χαρά για την κρατική αποδιοργάνωση, που όλοι εύχονται να κρατήσει για πάντα. «Αυτοί καμώνονται ότι κυβερνούν και εμείς καμωνόμαστε ότι κυβερνιόμαστε» λένε κάποιοι.

Αλλά ας δούμε λιγάκι αυτά τα περίφημα μέτρα.

Ιδού η ναυαρχίδα: *«Θα καταργήσουμε την ανωνυμία δεκατριών εκατομμυρίων καρτοκινητών συσκευών επειδή απέδρασε ο Παλαιοκώστας»*, ανακοίνωσε με στόμφο η κυβέρνηση και μπροστά στην κατακραυγή και την καζούρα, ο Δένδιας-Ντι Πιέτρο τα «γύρισε», διορθώνοντας, «εξ αφορμής της απόδρασης Παλαιοκώστα». Από την εποχή του Ξέρξη που διέταξε να μαστιγώσουν την θάλασσα επειδή φιλοξένησε (στον πάτο της) όλο τον περσικό στόλο, γεμίσαμε με ανεγκέφαλους αδιάφθορους που επιμένουν να υποτιμούν τη νοημοσύνη των γύρω τους. Βέβαια, η αγριεμένη θάλασσα των καρτοκινητών δεν σηκώνει και πολλούς-πολλούς ηρωισμούς, σε-δυο-χρόνια-και-βλέπουμε.

Εξ άλλου ακόμα και τα μικρά παιδιά ξέρουν ότι για να επιβληθούν και να μακροημερεύσουν τα «καθεστώτα εκτάκτου ανάγκης» χρειάζονται αληθοφανείς «απειλές» και χειροποίαστες κοινωνικές συμμαχίες. Ας φωνασκούν λοιπόν όσο θέλουν αφού δεν είναι ικανοί ούτε τις πρώτες να κατασκευάσουν, ούτε τις δεύτερες να εξασφαλίσουν.

Το «κλίμα της ανασφάλειας» δεν παίρνει στα σοβαρά ούτε ο ίδιος ο κομματικός νεοδημοκρατικός μηχανισμός που τρέχει να ασχοληθεί με σοβαρότερα ζητήματα όπως τα ρουσφέτια, και ζητά μέτρα για την καταπολέμηση της «οικονομικής κρίσης», όπως ενίσχυση της οικοδομής, της αγοράς αυτοκινήτων και του τουρισμού. Το χαβά τους αυτοί. Περισσότερα μπετά, περισσότερες καταπατήσεις, περισσότερο καυσαέριο είναι το μυστικό για πλατιές λαϊκές συμμαχίες και η ενδεδειγμένη απάντηση στην «οικονομική κρίση». Στο κάτω-κάτω της γραφής ο τρόμος δεν τρώγεται. Ούτε καν οι εκ Βρυξελλών απειλές για χρεωκοπίες, αποπομπές από την ζώνη του ευρώ και άλλα τινα φρικώδη, είναι ικανά να πτοήσουν τους νεοκαραμανλιστές που δεν δείχνουν διατεθειμένοι να πηδήξουν με το κεφάλι στα εκλογικά Τάρταρα. Όλοι ξέρουν ότι ο πολύς Μανουέλ Μπαρόζο, ο πορτογάλος Σημίτης, που τώρα κουνά το δάχτυλο στις «αδύναμες οικονομίες», πριν διευθύνει την Κομισιόν, «εξάρθρωσε» με επιτυχία την οικονομία της χώρας του.

Αλλά ο ακρογωνιαίος λίθος για την εκλογική επιτυχία και την διασφάλιση της πολιτικής επιβίωσης είναι οι σωστές αποκρατικοποιήσεις στα σωστά πρόσωπα. Η επιχειρηματική κίνηση του μήνα και ίσως της χρονιάς είναι η επικείμενη εξαγορά της Ολυμπιακής από τον Mr MIG, τον γνωστό μας Βγενόπουλο που ως άλλος Κοσκωτάς αγό-

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Έχει γραφεί ότι «ο άνθρωπος γνωρίζει πολύ περισσότερα πράγματα απ' αυτά που μπορεί να κατανοήσει». Και ίσως όχι άδικα, αν κρίνουμε εκτός των άλλων από την πληθώρα των πρόθυμων αριστερών που πασχίζουν κατά τα άλλα να πείσουν ότι κατανοούν τα αίτια της κοινωνι-

ΣΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΚΗΝΙΚΟ

Φασκελοκουκούλωστα!

«Το μόνο βέβαιο σήμερα είναι η αβεβαιότητα».

Κ. Καραμανλής, κατά την συζήτηση στη Βουλή, του «επικαιροποιημένου» προγράμματος σταθερότητας (16/02)

Κάθε κατεργάρης στον πάγκο του. Από τα κάτεργα πολλοί δραπέτευσαν, από την «καθημερινότητα» ουδείς. Από την μιά, οι τίμιοι βιοπαλαιστές, οφείλουν να δουλέψουν ακόμα πιο σκληρά, να ζητούν ακόμα λιγότερα, και να τρέμουν στον μπαμπούλα της «οικονομικής κρίσης», των απολύσεων, της χρεωκοπίας και της ακρίβειας. Από την άλλη πλευρά, οι πολιτικοί, μια από τις πιο ακριβοπληρωμένες κάστες, έχει απο καιρό σταματήσει κάθε ενασχόληση που θυμίζει «μεταρρυθμίσεις» και «καθήκοντα», έχοντας αφοσιωθεί στο σκληρό και ανταγωνιστικό σπορ της επανεκλογής, πάντα μέσα στα πλαίσια της διάσωσης του κρατικού σαπιοκάραβου.

Ήδη ξεκίνησαν τα σούρτα-φέρτα και τα «μυστικά δείπνα» των πολιτικών αρχηγών με τους επιχειρηματίες τους, οι συνεντεύξεις, οι περιοδείες, τα ταξίδια δημοσίων σχέσεων και ό,τι απαιτείται για την προβολή του κυβερνητικού έργου, της αντιπολιτευτικής υπευθυνότητας και του πολιτικού ακτιβισμού. Μελετώνται προσεκτικά οι οιωνοί των δημοσκόπων, γράφονται και σβήνονται τα ψηφοδέλτια.

Η ίδια προεκλογική μασκαράτα, ξανά και ξανά. Μόνο που οι θεατές αραίωσαν επικίνδυνα και δεν βρίσκει κανείς εύκολα κομπάρσους όπως παλιά. Το τελευταίο οχυρό του σκηνοθέτη μιας αποτυχημένης παράστασης δεν είναι άλλο από τα φαντάχτερά σει και η άλλη όχθη του Ατλαντικού, ελεεινολογούν το κρατικό «ξεχαρβάλωμα» και απαριθμούν με χαιρεκακία ένα-ένα τα κρούσματα αυτής της «γενικευμένης ανομίας». Τί κάνουν οι σουπιές που νιώθουν ότι απειλούνται; Αμολάνε μελάνι και μάλιστα με τρόπο απόλυτα συντεταγμένο, σαν χορωδία, καμία σουπιά δεν κάνει ό,τι θέλει. Πάντα υπάρχει κάπου μια αόρατη Σουπιά που κρατά την μπαγκέτα και δίνει το ρυθμό.

Βέβαια για να λέμε και του στραβού το δίκιο, μέσα σε δύο μήνες δεν έχουν γίνει και λίγα. Οι πυροβολισμοί πέφτουν σύννεφο. Οι φύλακες βάζουν στο σημάδι ο ένας τον άλλον, ενώ παίχτηκε με μεγάλη επιτυχία η επανάληψη της κινηματογραφικής απόδρασης του διάσημου διδύμου, με τους ίδιους πρωταγωνιστές και κομπάρσους. Βόμβες «μεγάλης ισχύος» σκοπεύουν να τινάξουν τα πάντα στον αέρα, ενώ άλλοι υπόσχονται εκατόμβες νεκρών αλλά τελικά δεν ανοίγει μύτη. Άστραψαν και βρόντηξαν πάλι οι χάρτινοι Στρατηγοί της Έντασης. Το «σκηνικό τρόμου και αβεβαιότητας» –που διαπιστώνει και ο πρωθυπουργός– ολοκληρώνεται από τις δολοφονίες ανυποψίαστων οδηγών αλλά και πολύ «υποψιασμένων» μέντιουμ από μανιακούς, ενώ οι ληστείες και οι διαρβάλλει και τους πιο ψύχραιμους απο τους κρατούντες.

Όσο έχει βιώσει κάποιος την πραγματική γενικευμένη ανομία στην εξέγερση του Δεκέμβρη, τότε που οι κρατικές κατασταλτικές δυνάμεις δεν τολμούσαν να ξεμυτίσουν απο τα αστυνομικά τμήματα της χώρας, δεν μπορεί παρα χαμογελάσει με τα σκιάχτρα της τεχνητής έντασης. Οι αγοραίοι τελάληδες του τρόμου και οι «ειδικοί» κινδυνεύουν να μείνουν από ακροατήριο, ελάχιστοι κοντοστέκονται για να ακούσουν τις εξαγγελίες για «έκτακτες νομοθεσίες» και «δρακόντεια μέτρα» ενώ οι περισσότεροι προσπερνούν με μια κρυφή, γλυκειά χαρά για την κρατική αποδιοργάνωση, που όλοι εύχονται να κρατήσει για πάντα. «Αυτοί καμώνονται ότι κυβερνούν και εμείς καμωνόμαστε ότι κυβερνιόμαστε» λένε κάποιοι.

Αλλά ας δούμε λιγάκι αυτά τα περίφημα μέτρα.

Ιδού η ναυαρχίδα: «*Θα καταργήσουμε την ανωνυμία δεκατριών εκατομμυρίων καρτοκινητών συσκευών επειδή απέδρασε ο Παλαιοκώστας*», ανακοίνωσε μεστόμφο η κυβέρνηση και μπροστά στην κατακραυγή και την καζούρα, ο Δένδιας-Ντι Πιέτρο τα «γύρισε», διορθώνοντας, «εξ αφορμής της απόδρασης Παλαιοκώστα». Από την εποχή του Ξέρξη που διέταξε να μαστιγώσουν την θάλασσα επειδή φιλοξένησε

ρουν ότι για να επιβληθούν και να μακροημερεύσουν τα «καθεστώτα εκτάκτου ανάγκης» χρειάζονται αληθοφανείς «απειλές» και χειροπιαστές κοινωνικές συμμαχίες. Ας φωνασκούν λοιπόν όσο θέλουν αφού δεν είναι ικανοί ούτε τις πρώτες να κατασκευάσουν, ούτε τις δεύτερες να εξασφαλίσουν.

Το «κλίμα της ανασφάλειας» δεν παίρνει στα σοβαρά ούτε ο ίδιος ο κομματικός νεοδημοκρατικός μηχανισμός που τρέχει να ασχοληθεί με σοβαρότερα ζητήματα όπως τα ρουσφέτια, και ζητά μέτρα για την καταπολέμηση της «οικονομικής κρίσης», όπως ενίσχυση της οικοδομής, της αγοράς αυτοκινήτων και του τουρισμού. Το χαβά τους αυτοί. Περισσότερα μπετά, περισσότερες καταπατήσεις, περισσότερο καυσαέριο είναι το μυστικό για πλατιές λαϊκές συμμαχίες και η ενδεδειγμένη απάντηση στην «οικονομική κρίση». Στο κάτω-κάτω της γραφής ο τρόμος δεν τρώγεται. Ούτε καν οι εκ Βρυξελλών απειλές για χρεωκοπίες, αποπομπές από την ζώνη του ευρώ και άλλα τινα φρικώδη, είναι ικανά να πτοήσουν τους νεοκαραμανλιστές που δεν δείχνουν διατεθειμένοι να πηδήξουν με το κεφάλι στα εκλογικά Τάρταρα. Όλοι ξέρουν ότι ο πολύς Μανουέλ Μπαρόζο, ο πορτογάλος Σημίτης, που τώρα κουνά το δάχτυλο στις «αδύναμες οικονομίες», πριν διευθύνει την Κομισιόν, «εξάρθρωσε» με επιτυχία την οικονομία της χώρας του.

Αλλά ο ακρογωνιαίος λίθος για την εκλογική επιτυχία και την διασφάλιση της πολιτικής επιβίωσης είναι οι σωστές αποκρατικοποιήσεις στα σωστά πρόσωπα. Η επιχειρηματική κίνηση του μήνα και ίσως της χρονιάς είναι η επικείμενη εξαγορά της Ολυμπιακής από τον Mr MIG, τον γνωστό μας Βγενόπουλο που ως άλλος Κοσκωτάς αγόρασε σε μια νύχτα, μεγάλες ΠΑΕ, κανάλια και ραδιόφωνα, ιδιωτικά νοσοκομεία και εταιρίες πληροφορικής, τράπεζες, βιομηχανίες τροφίμων και διαφημιστικές εταιρίες.

Ο Όμιλος έχει πολλή δουλειά, προστατεύει το περιβάλλον έχει βαθιά συναίσθηση των εθνικών ευθυνών του και το σημαντικότερο, μπορεί να σιτίσει πολλούς. «Μα, έχει οικολογικές ανησυχίες!» θα πουν κάποιοι. Τις καθημερινές ρυπαίνει το περιβάλλον και τις Κυριακές μια στρατιά από «χρήσιμους ηλίθιους» μοιράζει οικολογικούς γλόμπους Philips και φυτεύει δέντρα υπό την αιγίδα του ΥΠΕΧΩΔΕ και του μεταφορών. «Τόση

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Έχει γραφεί ότι «ο άνθρωπος γνωρίζει πολύ περισσότερα πράγματα απ' αυτά που μπορεί να κατανοήσει». Και ίσως όχι άδικα, αν κρίνουμε εκτός των άλλων από την πληθώρα των πρόθυμων αριστερών που πασχίζουν κατά τα άλλα να πείσουν ότι κατανοούν τα αίτια της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκέμβρη. Όμως η άγνοια πολλές φορές είναι δύσκολο να διαχωριστεί από την κουτοπονηριά της κάθε πολιτικής.

Ήταν λοιπόν η πρόσφατη εξέγερση απλά μια ένδειξη της παθολογίας του πολιτικού συστήματος, που τελικά θα σπρωχτεί έστω μ' αυτόν τον τρόπο στον εκδημοκρατισμό της «δημόσιας ζωής»;

Ήταν απλά ένα νεανικό ξέσπασμα που έτυχε της κοινωνικής συναίνεσης λόγω της «λαϊκής» εξουσιοδότησης στους νέους να παλεύουν εσαεί για ένα «πραγματικά δημοκρατικό αύριο»;

Μήπως έτσι εξηγείται και η καθολική «υπέρβαση» των λεγόμενων αποδεκτών κινηματικών μορφών δράσης και η άνευ προηγουμένου εξάπλωση της εξέγερσης;

Αν συνταχθεί κάποιος μ' όλα αυτά γρήγορα θα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η επρόκειτο απλά για μια «συγκρουσιακή» αντιπολίτευση που ρίχνει ένα φως στο τούνελ των εξουσιαστικών αδιεξόδων και καλύπτει μαχητικά την κοινωνική δυσαρέσκεια που διαρκώς φουντώνει.

Όμως οι κοινωνικές εξεγέρσεις δεν πραγματοποιούνται σε αποστειρωμένα εργαστήρια αριστερών πειραμάτων για την «υπέρβαση του δικομματισμού», ούτε ο χαρακτήρας της πρόσφατης μπορεί να διαπλαστεί εκ των υστέρων σαν την πλαστελίνη για να χωρέσει σε προεκλογικά προγράμματα της αριστεράς των κινημάτων.

Ως αναρχικοί ούτε μια στιγμή δεν διανοηθήκαμε να οικειοποιηθούμε τα πρόσφατα γεγονότα. Α-

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης
(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

Η «ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ»
δεν διεκδικεί κανένος είδους ...copy-

«μεταρρυθμίσεις» και «καθήκοντα», έχοντας αφοσιωθεί στο σκληρό και ανταγωνιστικό σπορ της επανεκλογής, πάντα μέσα στα πλαίσια της διάσωσης του κρατικού σαπιοκάραβου.

Ήδη ξεκίνησαν τα σούρτα-φέρτα και τα «μυστικά δείπνα» των πολιτικών αρχηγών με τους επιχειρηματίες τους, οι συνευτεύξεις, οι περιοδείες, τα ταξίδια δημοσίων σχέσεων και ό,τι απαιτείται για την προβολή του κυβερνητικού έργου, της αντιπολιτευτικής υπευθυνότητας και του πολιτικού ακτιβισμού. Μελετώνται προσεκτικά οι οιωνοί των δημοσκόπων, γράφονται και σβήνονται τα ψηφοδέλτια.

Η ίδια προεκλογική μασκαράτα, ξανά και ξανά. Μόνο που οι θεατές αραίωσαν επικίνδυνα και δεν βρίσκει κανείς εύκολα κομπάρσους όπως παλιά. Το τελευταίο οχυρό του σκηνοθέτη μιας αποτυχημένης παράστασης δεν είναι άλλο από τα φανταχτερά

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης (Εθνική Τράπεζα) 116/611-838–03

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
•ΧΡΟΝΟΣ 8ος•ΦΥΛΛΟ 81•
ΜΑΡΤΙΟΣ 2009

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 – ΑΘΗΝΑ – Τ.Κ. 10682

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

νει και ο πρωθυπουργός– ολοκληρώνεται από τις δολοφονίες ανυποψίαστων οδηγών αλλά και πολύ «υποψιασμένων» μέντιουμ από μανιακούς, ενώ οι ληστείες και οι διαρ-

Πιέτρο τα «γύρισε», διορθώνοντας, «εξ αφορμής της απόδρασης Παλαιοκώστα». Από την εποχή του Ξέρξη που διέταξε να μαστιγώσουν την θάλασσα επειδή φιλοξένησε

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ… …ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Έχει γραφεί ότι «ο άνθρωπος γνωρίζει πολύ περισσότερα πράγματα απ' αυτά που μπορεί να κατανοήσει». Και ίσως όχι άδικα, αν κρίνουμε εκτός των άλλων από την πληθώρα των πρόθυμων αριστερών που πασχίζουν κατά τα άλλα να πείσουν ότι κατανοούν τα αίτια της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκέμβρη. Όμως η άγνοια πολλές φορές είναι δύσκολο να διαχωριστεί από την κουτοπονηριά της κάθε πολιτικής.

Ήταν λοιπόν η πρόσφατη εξέγερση απλά μια ένδειξη της παθολογίας του πολιτικού συστήματος, που τελικά θα σπρωχτεί έστω μ' αυτόν τον τρόπο στον εκδημοκρατισμό της «δημόσιας ζωής»;

Ήταν απλά ένα νεανικό ξέσπασμα που έτυχε της κοινωνικής συναίνεσης λόγω της «λαϊκής» εξουσιοδότησης στους νέους να παλεύουν εσαεί για ένα «πραγματικά δημοκρατικό αύριο»;

Μήπως έτσι εξηγείται και η καθολική «υπέρβαση» των λεγόμενων αποδεκτών κινηματικών μορφών δράσης και η άνευ προηγουμένου εξάπλωση της εξέγερσης;

Αν συνταχθεί κάποιος μ' όλα αυτά γρήγορα θα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η επρόκειτο απλά για μια «συγκρουσιακή» αντιπολίτευση που ρίχνει ένα φως στο τούνελ των εξουσιαστικών αδιεξόδων και καλύπτει μαχητικά την κοινωνική δυσαρέσκεια που διαρκώς φουντώνει.

Όμως οι κοινωνικές εξεγέρσεις δεν πραγματοποιούνται σε αποστειρωμένα εργαστήρια αριστερών πειραμάτων για την «υπέρβαση του δικομματισμού», ούτε ο χαρακτήρας της πρόσφατης μπορεί να διαπλαστεί εκ των υστέρων σαν την πλαστελίνη για να χωρέσει σε προεκλογικά προγράμματα της αριστεράς των κινημάτων.

Ως αναρχικοί ούτε μια στιγμή δεν διανοηθήκαμε να οικειοποιηθούμε τα πρόσφατα γεγονότα. Αντιλαμβανόμαστε όμως γιατί αποσιωπούνται συστηματικά οι αναρχικές απόψεις και πρακτικές ή ποιους εξυπηρετεί να τσουβαλιάζονται οι αναρχικοί ως κάποιοι ακόμα «πολιτικά συγκροτημένα ακτιβιστές». Και είναι αλήθεια βολικό όσοι συνέβαλαν ή συμμετείχαν να χαρακτηρίζονται στο σύνολο τους απλά ως οργισμένοι ή αηδιασμένοι από το τωρινό «σάπιο» σύστημα διακυβέρνησης και τους εκπροσώπους του.

Το ίδιο βολική αποδεικνύεται για την εξουσία η ομογενοποίηση κάθε έκφρασης παραβατικότητας ή παρανομίας ή εκδηλώσεις θιασωτών της «τεχνητής έντασης» γενικά και αόριστα με την «τυφλή» βία των εξεγερμένων. Από τους διαχωρισμούς στην ομογενοποίηση. Παλιά μου τέχνη κόσκινο για τους εξουσιαστές. Στα δύσκολα, βέβαια, υπάρχουν και οι «ειδικές» υπηρεσίες, κατά κόσμον μυστικές, που φαίνονται αποφασισμένες να συνδράμουν καταλλήλως με δολοφονικές επιθέσεις, όπως η τελευταία ενάντια στο Στέκι Μεταναστών κατά τη διάρκεια εκδήλωσης του Συνδέσμου Αντιρρησιών Συνείδησης για τον στρατό. Τα μηνύματα πολλά και οι αποδέκτες το ίδιο, αλλά οι κατατεθειμένες εξηγήσεις λειψές.

Γιατί όσο και αν είναι σωστό ότι μια μεγάλη φωτιά σβήνεται με έκρηξη, όταν αυτή ενδέχεται σοβαρά να είναι πολύνεκρη μάλλον φανερώνονται άλλου είδους σχεδιασμοί. Δύσκολοι και επικίνδυνοι καιροί για μαθητευόμενους μάγους της «στρατηγικής της έντασης», που επιμένουν να αγνοούν (;) ότι το κράτος ήταν και παραμένει ο μαέστρος της, αλλά και ο πρώτος διδάξας περί αυτήν. Και δυστυχώς όταν το γεγονός αυτό γίνεται αντιληπτό αργοπορημένα, οι συνέπειες πολλαπλασιάζονται. Και τότε το «κάλλιο αργά παρά ποτέ» είναι μια ρήση άνευ ουσίας.

Με αυτό το φύλλο, η Διαδρομή Ελευθερίας μπαίνει αισίως στον όγδοο χρόνο, χρονικό διάστημα που άλλοτε μοιάζει με μια ανάσα και άλλοτε μ' ένα ακόμα πολύχρονο, επίμονο, επίπονο ταξίδι. ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ. ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ.

Ο Κύκλος Σύνταξης της Διαδρομής Ελευθερίας

Μανουέλ Μπαρόζο, ο πορτογάλος Σημίτης, που τώρα κουνά το δάχτυλο στις «αδύναμες οικονομίες», πριν διευθύνει την Κομισιόν, «εξάρθρωσε» με επιτυχία την οικονομία της χώρας του.

Αλλά ο ακρογωνιαίος λίθος για την εκλογική επιτυχία και την διασφάλιση της πολιτικής επιβίωσης είναι οι σωστές αποκρατικοποιήσεις στα σωστά πρόσωπα. Η επιχειρηματική κίνηση του μήνα και ίσως της χρονιάς είναι η επικείμενη εξαγορά της Ολυμπιακής από τον Mr MIG, τον γνωστό μας Βγενόπουλο που ως άλλος Κοσκωτάς αγόρασε σε μια νύχτα, μεγάλες ΠΑΕ, κανάλια και ραδιόφωνα, ιδιωτικά νοσοκομεία και εταιρίες πληροφορικής, τράπεζες, βιομηχανίες τροφίμων και διαφημιστικές εταιρίες.

Ο Όμιλος έχει πολλή δουλειά, προστατεύει το περιβάλλον έχει βαθιά συναίσθηση των εθνικών ευθυνών του και το σημαντικότερο, μπορεί να σιτίσει πολλούς. «Μα, έχει οικολογικές ανησυχίες!» θα πουν κάποιοι. Τις καθημερινές ρυπαίνει το περιβάλλον και τις Κυριακές μια στρατιά από «χρήσιμους ηλίθιους» μοιράζει οικολογικούς γλόμπους Philips και φυτεύει δέντρα υπό την αιγίδα του ΥΠΕΧΩΔΕ και του μεταφορών. «Τόση δεντροφύτευση και τόσο ποδόσφαιρο από την εποχή της Αποστασίας είχαμε να δούμε», μουρμουρίζουν οι κακεντρεχείς.

Καμώνονται τους ψύχραιμους οι κρατούντες αλλά οι παροικούντες την Ιερουσαλήμ γνωρίζουν ότι η επόμενη εξέγερση θα είναι ακόμα πιο εκτεταμένη, ακόμα πιο βίαιη ακόμα πιο απρόβλεπτη. Ας στρώνουν όσο θέλουν με βάγια το δρόμο της επιστροφής της Ντόρας από τον Λευκό Οίκο, ας αντιγράφει όσο θέλει ο Γιωργάκης τον Ομπάμα, ας κάνει όσες κολοτούμπες θέλει ο Σύριζα, ας αναστηθεί ακόμα και ο Στάλιν.

Η αντίστροφη μέτρηση έχει ήδη ξεκινήσει, είτε τους αρέσει, είτε όχι...

Λεόν

ΕΑΝ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΤΕ ΤΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ Ή ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

Ο ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ της «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ ΤΗΣ ΕΝΤΑΣΗΣ» και η ΚΥΒΕΡΝΩΣΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Στο Συνέδριο που οργανώθηκε στη Ρώμη από το Ινστιτούτο Pollio τον Μάη του 1965 –το οποίο εκτιμήθηκε από τους ιστορικούς ως η στιγμή κορύφωσης της ιταλικής επεξεργασίας για τη στρατηγική έντασης– οι εισηγητές ανέλυσαν μέχρι και τους κινδύνους από μία πολιτική «ύφεσης»: «Στην περίπτωση ύφεσης ή, όπως λέγεται σήμερα, συνομιλιών, η διείσδυση μπορεί να διεξαχθεί σε βάθος, άμεσα, φθάνοντας μέχρι τα ζωτικά όργανα του Έθνους. Διότι σε περίπτωση ύφεσης, συνομιλιών ή ακόμη και ανοιγμάτων στην αριστερά, ή, αν θέλουμε, μεγέθυνσης του δημοκρατικού χώρου, όχι μόνον η κοινή γνώμη δεν διαισθάνεται με διαύγεια την παρουσία ενός επαναστατικού πολέμου, αλλά ούτε ευαισθητοποιείται σχετικά με τις δράσεις του. Τουναντίον, δεν γνωρίζει ούτε τον εχθρό, ο οποίος δεν καταγγέλλεται για το φόβο να διακοπούν η ύφεση και οι συνομιλίες».[1]

«Πρώτα απ' όλα πρόκειται για το γεγονός ότι το πιο χαρακτηριστικό γνώρισμα αυτής της δουλειάς είναι η επιδίωξη να τοποθετείς τα πράγματα με τέτοιο τρόπο, ώστε οι κατασκευασμένες υποθέσεις να φαίνονται επιφανειακά σαν φαινόμενα της καθημερινής ζωής ή σαν τυχαία συμβάντα [...] Από το φύτεμα των σπόρων, από την καλλιέργεια των φυτών μέχρι τη συλλογή των καρπών περνούν πολλά χρόνια στις υπηρεσίες πληροφοριών. Από την άλλη πλευρά κατά την μακρόχρονη διαδικασία συλλογής πληροφοριών παρουσιάζονται κάποτε και ορισμένες ευκαιρίες, οι οποίες –αν χαθούν– δεν είναι βέβαιο αν θα ξαναπαρουσιαστούν».[2]

Η διαδικασία αύξησης ή μείωσης μεριδίων στο κυριαρχικό τραπέζι σίγουρα δεν είναι τόσο απλή. Πόσο μάλιστα όταν πρόκειται για την διευθέτηση μεταβολών, που προσδιορίζουν καθοριστικά και για βάθος χρόνου τους εξουσιαστικούς συσχετισμούς.

Οι μεταβολές αυτές ιστορικά καθόρισαν όχι μόνο το ιδεολογικό περιεχόμενο του δίπολου αριστερά–δεξιά, αλλά συνεχίζουν να εντάσσονται στην διαδικασία ενοποίησης της κυριαρχίας, όπως αυτή συμβολικά ση-

Είναι περιττό, βέβαια, ειδικά αυτή τη περίοδο, αλλά και δεν μας ενδιαφέρει εν προκειμένω, να επιχειρηματολογήσουμε περί της αδιάσπαστης ενότητας πολιτικών, δικαστών, ΜΜΕ, πάσης φύσεως οικονομικών και εκκλησιαστικών συμφερόντων, αλλά και ολόκληρου του πλέγματος των κατασταλτικών μηχανισμών.

Θα παρατηρήσουμε, όμως, ότι σε κάθε περίπτωση σημαντικής αναδιανομής της εξουσιαστικής πίττας προβλέπονται ή τουλάχιστον ανιχνεύονται οι όροι ενσωμάτωσης εκείνων των πολιτικών προσδοκιών, που εκφράζονται από τις λεγόμενες ομάδες κινηματικής πίεσης. Το γεγονός αυτό δεν αναιρείται ακόμα και στις περιπτώσεις επικράτησης ή πρόκρισης των δικτατορικών καθεστώτων στην ανάληψη των κρατικών υποθέσεων.

Και ο λόγος είναι απλός.

Σε αντίθετη περίπτωση, δηλαδή αδράνειας και αδιαφορίας, οι φυγόκεντρες διαθέσεις όχι μόνο θα πολλαπλασιάζονταν, αλλά και θα έπαιρναν ριζοσπαστικές κατευθύνσεις με ανεξέλεγκτα για την εξουσία αποτελέσματα.

Σ' αυτές ακριβώς τις περιπτώσεις αφενός ενεργοποιούνται εναλλακτικοί κοινοβουλευτικοί σχηματισμοί, που υπερασπίζονται λόγου χάρη περιβαλλοντικά ζητήματα. Αφ' ετέρου σημειώνονται χαρακτηριστικές μετατοπίσεις όσον αφορά την πολιτική κάλυψη «νέων» και «παλιών» μορφών και δομών κινηματικών «συγκρουσιακών» διαμαρτυριών.

Η διαδικασία αυτή δεν επιταχύνεται μόνο όταν τμήματα της αριστεράς εκλαμβάνουν ως συρρικνώμενες τις πολιτικές «ευκαιρίες» που τους προσφέρονται για περαιτέρω πρόσβαση σε κυβερνητικές διαδικασίες. Επιταχύνονται με ιδιαίτερο τρόπο και όταν αναγνωρίζονται οι «συγκρουσιακές» διαμαρτυρίες ακόμα και με «ακραίες» μορφές ως οι κατεξοχήν πολιτικοί τους «πόροι».

Μόνο που σχεδόν πάντα αυτός ο επιδεικνυόμενος «υπερεξοπλισμός» οδηγεί γρήγορα στον πλήρη «αφοπλισμό», αφού εξαρχής αποσκοπεί στο να δοθεί μια «παράσταση κόστους» σε περίπτωση μη ευόδωσης συγκεκριμένων πολιτικών προσδοκιών,

βαια, της πίττας δεν γίνεται ποτέ σχεδόν μετά βαΐων και κλάδων. Τα εξουσιαστικά συμφέροντα είναι μεγάλα και οι πολιτικές αντιθέσεις τους υπαρκτές, όπως και οι απαιτήσεις τους πολύ συγκεκριμένες.[3]

Θα το ξαναπούμε μ' άλλα λόγια. Η απειλή ή η χρήση κινηματικής βίας συνεπικουρεί και συνεπικουρείται σ' αυτές τις περιπτώσεις από εκείνο το αριστερό μόρφωμα, που κατά περίπτωση διαπιστώνει τη μια παραθύρια για τα εξουσιαστικά παλάτια ν' ανοίγουν, αλλά την άλλη πόρτες να κλείνουν.

Και όπως είναι γνωστό, οι πόρτες είναι πιο φαρδιές από τα παράθυρα. Όπως επίσης είναι γνωστό από την εμπειρία ότι η θέαση από υψηλή γωνία κάνει τα αντικείμενα, τα κτίρια αλλά και τους ανθρώπους να μοιάζουν πιο μικρά, ενώ αντίθετα η λήψη μιας φωτογραφίας ή η θέαση από χαμηλή γωνία επιτρέπει τα αντικείμενα και τους ανθρώπους να φαντάζουν επιβλητικά χωρίς φυσικά να είναι απαραίτητο και να είναι...

Δεν είναι οξύμωρο, λοιπόν, την ίδια στιγμή η «μια» αριστερά να κατανοεί τις κοινωνικές εξεγέρσεις, πλην όμως να τις καταδικάζει, και η «άλλη» να σχίζει τα ιμάτια της, ζητώντας την πάταξη τους, αφού η εκδήλωσή τους πρόκειται στην καλύτερη περίπτωση για αναχρονισμό...

Οξύμωρο είναι τουλάχιστον για εκείνους που θεωρούν ότι συμμετέχουν στην εξεγερτική διεργασία από αναρχικής σκοπιάς, αλλά και όχι μόνο, να αυτοπεριορίζονται,

ματα έγραψαν λαμπρές σελίδες καταστολής και κοινωνικού ελέγχου.

Ένα άλλο συμπέρασμα από πολλές περιπτώσεις στο παρελθόν, που δεν μπορεί κανείς καλοπροαίρετος να αγνοεί, είναι ότι η υιοθέτηση κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες της «στρατηγικής της έντασης», προϋποθέτει και την αναμονή εκδηλώσεων όχι περιστασιακά, αλλά σε σταθερή βάση, διαφόρων ειδών προβοκάτσιας.

Εκείνο όμως που σίγουρα αγνοεί ή τουλάχιστον δεν μπορεί να υπολογίσει ο καθένας είναι το περιεχόμενο τους, τις συνέπειες τους και την ένταξή τους στους ευρύτερους κατασταλτικούς σχεδιασμούς του κράτους.

Εκτός και αν παραγνωρίζεται η τεράστια εμπειρία που διαθέτουν από παρόμοιες καταστάσεις οι εξουσιαστές, οι οποίες τους δίνουν και την ευχέρεια να συνεχίζουν να έχουν εκείνοι το πάνω χέρι, σε κάθε περίπτωση να προσφέρουν «νίκες», να παραχωρούν «έδαφος», να εξασφαλίζουν την απαιτούμενη συναίνεση προτού δράσουν με άμεσο κατασταλτικό τρόπο, να συλλέγουν πληροφορίες, να υπόσχονται ευεργετήματα σε μετανοημένους και προπαντός να μην βιάζονται να δράσουν άμεσα κατασταλτικά...

Συσπείρωση Αναρχικών

1. **Gianni Cipriani**, Σύμβουλος της ιταλικής Ειδικής Εξεταστικής Κοινοβουλευτικής Επιτροπής για την Τρομοκρατία, ως δημοσιογράφος έχει ασχοληθεί ειδικότερα με το φαινόμενο της λεγό-

ρά, ή, αν θέλουμε, μεγέθυνσης του δημοκρατικού χώρου, όχι μόνον η κοινή γνώμη δεν διαισθάνεται με διαύγεια την παρουσία ενός επαναστατικού πολέμου, αλλά ούτε ευαισθητοποιείται σχετικά με τις δράσεις του. Τουναντίον, δεν γνωρίζει ούτε τον εχθρό, ο οποίος δεν καταγγέλλεται για το φόβο να διακοπούν η ύφεση και οι συνομιλίες».[1]

«Πρώτα απ' όλα πρόκειται για το γεγονός ότι το πιο χαρακτηριστικό γνώρισμα αυτής της δουλειάς είναι η επιδίωξη να τοποθετείς τα πράγματα με τέτοιο τρόπο, ώστε οι κατασκευασμένες υποθέσεις να φαίνονται επιφανειακά σαν φαινόμενα της καθημερινής ζωής ή σαν τυχαία συμβάντα [...] Από το φύτεμα των σπόρων, από την καλλιέργεια των φυτών μέχρι τη συλλογή των καρπών περνούν πολλά χρόνια στις υπηρεσίες πληροφοριών. Από την άλλη πλευρά κατά την μακρόχρονη διαδικασία συλλογής πληροφοριών παρουσιάζονται κάποτε και ορισμένες ευκαιρίες, οι οποίες –αν χαθούν– δεν είναι βέβαιο αν θα ξαναπαρουσιαστούν».[2]

Η διαδικασία αύξησης ή μείωσης μεριδίων στο κυριαρχικό τραπέζι σίγουρα δεν είναι τόσο απλή. Πόσο μάλιστα όταν πρόκειται για την διευθέτηση μεταβολών, που προσδιορίζουν καθοριστικά και για βάθος χρόνου τους εξουσιαστικούς συσχετισμούς.

Οι μεταβολές αυτές ιστορικά καθόρισαν όχι μόνο το ιδεολογικό περιεχόμενο του δίπολου αριστερά–δεξιά, αλλά συνεχίζουν να εντάσσονται στην διαδικασία ενοποίησης της κυριαρχίας, όπως αυτή συμβολικά σημαδεύτηκε από την «πτώση των τειχών» του 1989. Πολλές φορές η εντυπωσιακή μεταβολή, που έχει να κάνει με την αύξηση ή μείωση μεριδίων εξουσίας, αφήνει να περνά απαρατήρητη η «απλή» διατήρηση της πρόσβασης ή της προσδοκίας για μελλοντική πρόσβαση σ' αυτήν.

Οι παράγοντες που συντελούν στην μία ή στην άλλη κατεύθυνση, πολιτικοί, οικονομικοί, κοινωνικοί ή οι λεγόμενες διεθνείς εξελίξεις υπόκεινται σαφώς σε μια σχέση αλληλεπίδρασης. Πρόκειται, λοιπόν, συνήθως για μια πολιτική επαναδιαπραγμάτευση των γενικότερων όρων επιβολής και κοινωνικού ελέγχου από τους ήδη υπάρχοντες πολιτικούς σχηματισμούς.

δες κινηματικής πίεσης. Το γεγονός αυτό δεν αναιρείται ακόμα και στις περιπτώσεις επικράτησης ή πρόκρισης των δικτατορικών καθεστώτων στην ανάληψη των κρατικών υποθέσεων.

Και ο λόγος είναι απλός.

Σε αντίθετη περίπτωση, δηλαδή αδράνειας και αδιαφορίας, οι φυγόκεντρες διαθέσεις όχι μόνο θα πολλαπλασιάζονταν, αλλά και θα έπαιρναν ριζοσπαστικές κατευθύνσεις με ανεξέλεγκτα για την εξουσία αποτελέσματα.

Σ' αυτές ακριβώς τις περιπτώσεις αφενός ενεργοποιούνται εναλλακτικοί κοινοβουλευτικοί σχηματισμοί, που υπερασπίζονται λόγου χάρη περιβαλλοντικά ζητήματα. Αφ' ετέρου σημειώνονται χαρακτηριστικές μετατοπίσεις όσον αφορά την πολιτική κάλυψη «νέων» και «παλιών» μορφών και δομών κινηματικών «συγκρουσιακών» διαμαρτυριών.

Η διαδικασία αυτή δεν επιταχύνεται μόνο όταν τμήματα της αριστεράς εκλαμβάνουν ως συρρικνώμενες τις πολιτικές «ευκαιρίες» που τους προσφέρονται για περαιτέρω πρόσβαση σε κυβερνητικές διαδικασίες. Επιταχύνονται με ιδιαίτερο τρόπο και όταν αναγνωρίζονται οι «συγκρουσιακές» διαμαρτυρίες ακόμα και με «ακραίες» μορφές ως οι κατεξοχήν πολιτικοί τους «πόροι».

Μόνο που σχεδόν πάντα αυτός ο επιδεικνυόμενος «υπερεξοπλισμός» οδηγεί γρήγορα στον πλήρη «αφοπλισμό», αφού εξαρχής αποσκοπεί στο να δοθεί μια «παράσταση κόστους» σε περίπτωση μη ευόδωσης συγκεκριμένων πολιτικών προσδοκιών. Οι επιδείξεις «κλιμάκωσης» ή τα μαθήματα προς ναυτιλομένους περί «χαμηλής» ή «μη» έντασης είναι σαν το αλάτι που όσο και να πέσει σε ένα άνοστο φαγητό δεν πρόκειται ποτέ να το νοστιμήσει.

Συνεπακόλουθη είναι η αριστερή παραχώρηση «εδάφους» στην «αντιεξουσία», που είναι διαθέσιμη να συγχρονιστεί μ' αυτή τη διαδικασία, μ' άλλα λόγια να μπει για τα καλά στο «παιχνίδι», αφού η ανανέωση του αριστερού ιδεολογικού οπλοστασίου δεν είναι απλά χρήσιμη, αλλά απαραίτητη. Ιδιαίτερα σε παρατεταμένες περιόδους εκδηλώσεων κοινωνικής απειθαρχίας και αποστροφής σε κάθε κόμμα, πολιτική και στο σύνολο των θεσμών. Το μοίρασμα, βέβαια, της πίττας δεν γίνεται ποτέ σχεδόν μετά βαΐων και κλάδων. Τα εξουσιαστικά συμφέροντα είναι μεγάλα και οι πολιτικές αντιθέσεις τους υπαρκτές, όπως και οι απαιτήσεις τους πολύ συγκεκριμένες.[3]

Θα το ξαναπούμε μ' άλλα λόγια. Η απειλή ή η χρήση κινηματικής βίας συνεπικουρεί και συνεπικουρείται σ' αυτές τις περιπτώσεις από εκείνο το αριστερό μόρφωμα, που κατά περίπτωση διαπιστώνει τη μια παραθύρια για τα εξουσιαστικά παλάτια ν' ανοίγουν, αλλά την άλλη πόρτες να κλείνουν.

Και όπως είναι γνωστό, οι πόρτες είναι πιο φαρδιές από τα παράθυρα. Όπως επίσης είναι γνωστό από την εμπειρία ότι η θέαση από υψηλή γωνία κάνει τα αντικείμενα, τα κτίρια αλλά και τους ανθρώπους να μοιάζουν πιο μικρά, ενώ αντίθετα η λήψη μιας φωτογραφίας ή η θέαση από χαμηλή γωνία επιτρέπει τα αντικείμενα και τους ανθρώπους να φαντάζουν επιβλητικά χωρίς φυσικά να είναι απαραίτητο να και να είναι...

Δεν είναι οξύμωρο, λοιπόν, την ίδια στιγμή η «μια» αριστερά να κατανοεί τις κοινωνικές εξεγέρσεις, πλην όμως να τις καταδικάζει, και η «άλλη» να σχίζει τα ιμάτια της, ζητώντας την πάταξη τους, αφού η εκδήλωσή τους πρόκειται στην καλύτερη περίπτωση για αναχρονισμό...

Οξύμωρο είναι τουλάχιστον για εκείνους που θεωρούν ότι συμμετέχουν στην εξεγερτική διεργασία από αναρχικής σκοπιάς, αλλά και όχι μόνο, να αυτοπεριορίζονται, στην ουσία να αφοπλίζονται, ακολουθώντας τα όποια εύκαιρα μονοπάτια προσδιορίζει η δήθεν τυχαία συνεύρεση σε κινηματικές διαδικασίες και «νέες» μορφές πάλης, που «ανακαλύπτονται» από κοινού με τα «νέα» κινηματικά «υποκείμενα».

Μιλήσαμε και προηγουμένως για θεωρίες και πρακτικές κλιμάκωσης της έντασης, τουλάχιστον για εκείνες που εντάσσονται στην ευόδωση ευρύτερων αριστερών πολιτικών προσδοκιών. Σ' αυτές λοιπόν η αφετηρία βρίσκεται στην πεποίθηση ότι ο πολιτικός αντίπαλος θα πρέπει να σταθμίσει το κόστος μιας συγκρουσιακής διαμαρτυρίας ή να υπονοήσει τις συνέπειες εκδηλώσεων «στρατηγικής της έντασης».

Ο Ονορέ ντε Μπαλζάκ είχε πει ότι *«η ισχύς δεν βρίσκεται στην σφοδρότητα και στην συχνότητα του κτυπήματος αλλά στο σωστό χτύπημα»*. Οι κατά καιρούς θιασώτες της στρατηγικής της έντασης μάλματα έγραψαν λαμπρές σελίδες καταστολής και κοινωνικού ελέγχου.

Ένα άλλο συμπέρασμα από πολλές περιπτώσεις στο παρελθόν, που δεν μπορεί κανείς καλοπροαίρετος να αγνοεί, είναι ότι η υιοθέτηση κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες της «στρατηγικής της έντασης», προϋποθέτει και την αναμονή εκδηλώσεων όχι περιστασιακά, αλλά σε σταθερή βάση, διαφόρων ειδών προβοκάτσιας.

Εκείνο όμως που σίγουρα αγνοεί ή τουλάχιστον δεν μπορεί να υπολογίσει ο καθένας είναι το περιεχόμενο τους, τις συνέπειες τους και την ένταξή τους στους ευρύτερους κατασταλτικούς σχεδιασμούς του κράτους.

Εκτός και αν παραγνωρίζεται η τεράστια εμπειρία που διαθέτουν από παρόμοιες καταστάσεις οι εξουσιαστές, οι οποίες τους δίνουν και την ευχέρεια να συνεχίζουν να έχουν εκείνοι το πάνω χέρι, σε κάθε περίπτωση να προσφέρουν «νίκες», να παραχωρούν «έδαφος», να εξασφαλίζουν την απαιτούμενη συναίνεση προτού δράσουν με άμεσο κατασταλτικό τρόπο, να συλλέγουν πληροφορίες, να υπόσχονται ευεργετήματα σε μετανοημένους και προπαντός να μην βιάζονται να δράσουν άμεσα κατασταλτικά...

Συσπείρωση Αναρχικών

---

1. **Gianni Cipriani**, Σύμβουλος της ιταλικής Ειδικής Εξεταστικής Κοινοβουλευτικής Επιτροπής για την Τρομοκρατία, ως δημοσιογράφος έχει ασχοληθεί ειδικότερα με το φαινόμενο της λεγόμενης «στρατηγικής έντασης».

2. **Αλόιζ Λόρεντς**, *Υπουργείο Τρόμους; Η φιλοσοφία των Μυστικών Υπηρεσιών*. Ο Αλόιζ Λόρεντς είναι ο τελευταίος αρχηγός των σοσιαλιστικών τσεχοσλοβάκικων μυστικών υπηρεσιών, μιας αυτοκρατορίας 100.000 πρακτόρων.

3. «Ωστόσο, το κυριότερο ζήτημα είναι, το τι θα ακολουθήσει. Και από αυτή την άποψη έχουν διαφανεί οι προθέσεις διαφόρων πλευρών: Η επιδίωξη να κερδίσουν έδαφος, ειδικά στη νεολαία, οι λεγόμενες αντιεξουσιαστικές αντιλήψεις. Να καναλιζαριστεί η αυξανόμενη αγανάκτηση πλατιών τμημάτων της, αλυσοδεμένων σε αδιέξοδα, σε μια άλλη αδιέξοδη για τα ίδια κατεύθυνση, που όμως θ' αντιμάχεται προβοκατόρικα το ταξικό κίνημα της εργατικής τάξης, το ευρύτερο λαϊκό κίνημα. Οι προβοκάτορες, που κατά καιρούς διεισδύουν σε διαδηλώσεις, θα μπορούν να φέρνουν καλύτερα αποτελέσματα έχοντας και μια μαζική λαϊκή βάση... Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου τυχαία η τεράστια προβολή που έχουν από τα ΜΜΕ ο ένας ή ο άλλος «αντιεξου-

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ

Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ συναντιέται κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο

δεν είναι βέβαιο άν θα ξαναπαρουσιαστούν».[2]

Η διαδικασία αύξησης ή μείωσης μεριδίων στο κυριαρχικό τραπέζι σίγουρα δεν είναι τόσο απλή. Πόσο μάλιστα όταν πρόκειται για την διευθέτηση μεταβολών, που προσδιορίζουν καθοριστικά και για βάθος χρόνου τους εξουσιαστικούς συσχετισμούς.

Οι μεταβολές αυτές ιστορικά καθόρισαν όχι μόνο το ιδεολογικό περιεχόμενο του δίπολου αριστερά–δεξιά, αλλά συνεχίζουν να εντάσσονται στην διαδικασία ενοποίησης της κυριαρχίας, όπως αυτή συμβολικά σημαδεύτηκε από την «πτώση των τειχών» του 1989. Πολλές φορές η εντυπωσιακή μεταβολή, που έχει να κάνει με την αύξηση ή μείωση μεριδίων εξουσίας, αφήνει να περνά απαρατήρητη η «απλή» διατήρηση της πρόσβασης ή της προσδοκίας για μελλοντική πρόσβαση σ' αυτήν.

Οι παράγοντες που συντελούν στην μία ή στην άλλη κατεύθυνση, πολιτικοί, οικονομικοί, κοινωνικοί ή οι λεγόμενες διεθνείς εξελίξεις υπόκεινται σαφώς σε μια σχέση αλληλεπίδρασης. Πρόκειται, λοιπόν, συνήθως για μια πολιτική επαναδιαπραγμάτευση των γενικότερων όρων επιβολής και κοινωνικού ελέγχου από τους ήδη υπάρχοντες πολιτικούς σχηματισμούς.

ως συρρικνώμενες τις πολιτικές «ευκαιρίες» που τους προσφέρονται για περαιτέρω πρόσβαση σε κυβερνητικές διαδικασίες. Επιταχύνονται με ιδιαίτερο τρόπο και όταν αναγνωρίζονται οι «συγκρουσιακές» διαμαρτυρίες ακόμα και με «ακραίες» μορφές ως οι κατεξοχήν πολιτικοί τους «πόροι».

Μόνο που σχεδόν πάντα αυτός ο επιδεικνυόμενος «υπερεξοπλισμός» οδηγεί γρήγορα στον πλήρη «αφοπλισμό», αφού εξαρχής αποσκοπεί στο να δοθεί μια «παράσταση κόστους» σε περίπτωση μη ευόδωσης συγκεκριμένων πολιτικών προσδοκιών. Οι επιδείξεις «κλιμάκωσης» ή τα μαθήματα προς ναυτιλομένους περί «χαμηλής» ή «μη» έντασης είναι σαν το αλάτι που όσο και να πέσει σε ένα άνοστο φαγητό δεν πρόκειται ποτέ να το νοστιμήσει.

Συνεπακόλουθη είναι η αριστερή παραχώρηση «εδάφους» στην «αντιεξουσία», που είναι διαθέσιμη να συγχρονιστεί μ' αυτή τη διαδικασία, μ' άλλα λόγια να μπει για τα καλά στο «παιχνίδι», αφού η ανανέωση του αριστερού ιδεολογικού οπλοστασίου δεν είναι απλά χρήσιμη, αλλά απαραίτητη. Ιδιαίτερα σε παρατεταμένες περιόδους εκδηλώσεων κοινωνικής απειθαρχίας και αποστροφής σε κάθε κόμμα, πολιτική και στο σύνολο των θεσμών. Το μοίρασμα, βέ-

γωνία επιτρέπει τα αντικείμενα και τους ανθρώπους να φαντάζουν επιβλητικά χωρίς φυσικά να είναι απαραίτητο και να είναι...

Δεν είναι οξύμωρο, λοιπόν, την ίδια στιγμή η «μια» αριστερά να κατανοεί τις κοινωνικές εξεγέρσεις, πλην όμως να τις καταδικάζει, και η «άλλη» να σχίζει τα ιμάτια της, ζητώντας την πάταξη τους, αφού η εκδήλωσή τους πρόκειται στην καλύτερη περίπτωση για αναχρονισμό...

Οξύμωρο είναι τουλάχιστον για εκείνους που θεωρούν ότι συμμετέχουν στην εξεγερτική διεργασία από αναρχικής σκοπιάς, αλλά και όχι μόνο, να αυτοπεριορίζονται, στην ουσία να αφοπλίζονται, ακολουθώντας τα όποια εύκαιρα μονοπάτια προσδιορίζει η δήθεν τυχαία συνεύρεση σε κινηματικές διαδικασίες και «νέες» μορφές πάλης, που «ανακαλύπτονται» από κοινού με τα «νέα» κινηματικά «υποκείμενα».

Μιλήσαμε και προηγουμένως για θεωρίες και πρακτικές κλιμάκωσης της έντασης, τουλάχιστον για εκείνες που εντάσσονται στην ευόδωση ευρύτερων αριστερών πολιτικών προσδοκιών. Σ' αυτές λοιπόν η αφετηρία βρίσκεται στην πεποίθηση ότι ο πολιτικός αντίπαλος θα πρέπει να σταθμίσει το κόστος μιας συγκρουσιακής διαμαρτυρίας ή να υπονοήσει τις συνέπειες εκδηλώσεων «στρατηγικής της έντασης».

Ο Ονορέ ντε Μπαλζάκ είχε πει ότι «*η ισχύς δεν βρίσκεται στην σφοδρότητα και στην συχνότητα του κτυπήματος αλλά στο σωστό χτύπημα*». Οι κατά καιρούς θιασώτες της στρατηγικής της έντασης μάλλον πιστεύουν κάτι διαφορετικό.

Μόνο που η «στρατηγική της έντασης» είναι μια υπόθεση, που αφορά τουλάχιστον δύο μέρη. Μ' άλλα λόγια ουδέποτε είχε να κάνει με την μονομερή κήρυξη μιας κατάστασης ούτως ή άλλως προσδιορισμένης με όρους νίκης και ήττας. Και επειδή επίσης ουδέποτε δεν έχει επιλεγεί κάτι τέτοιο με κοινωνικούς όρους και δεν θα μπορούσε, βέβαια, ο μόνος κερδισμένος βγαίνει ο κρατικός μηχανισμός στο σύνολο του και όχι, όπως πιστεύει η αριστερή πλευρά του, απλά οι μυστικές υπηρεσίες, με τις οποίες άλλωστε τα πάλαι ποτέ κομμουνιστικά κόμ-

χουν εκείνοι το πάνω χέρι, σε κάθε περίπτωση να προσφέρουν «νίκες», να παραχωρούν «έδαφος», να εξασφαλίζουν την απαιτούμενη συναίνεση προτού δράσουν με άμεσο κατασταλτικό τρόπο, να συλλέγουν πληροφορίες, να υπόσχονται ευεργετήματα σε μετανοημένους και προπαντός να μην βιάζονται να δράσουν άμεσα κατασταλτικά...

Συσπείρωση Αναρχικών

---

1. **Gianni Cipriani**, Σύμβουλος της ιταλικής Ειδικής Εξεταστικής Κοινοβουλευτικής Επιτροπής για την Τρομοκρατία, ως δημοσιογράφος έχει ασχοληθεί ειδικότερα με το φαινόμενο της λεγόμενης «στρατηγικής έντασης».

2. **Αλόιζ Λόρεντς**, *Υπουργείο Τρόμους; Η φιλοσοφία των Μυστικών Υπηρεσιών*. Ο Αλόιζ Λόρεντς είναι ο τελευταίος αρχηγός των σοσιαλιστικών τσεχοσλοβάκικων μυστικών υπηρεσιών, μιας αυτοκρατορίας 100.000 πρακτόρων.

3. «Ωστόσο, το κυριότερο ζήτημα είναι, το τι θα ακολουθήσει. Και από αυτή την άποψη έχουν διαφανεί οι προθέσεις διαφόρων πλευρών: Η επιδίωξη να κερδίσουν έδαφος, ειδικά στη νεολαία, οι λεγόμενες αντιεξουσιαστικές αντιλήψεις. Να καναλιζαριστεί η αυξανόμενη αγανάκτηση πλατιών τμημάτων της, αλυσοδεμένων σε αδιέξοδα, σε μια άλλη αδιέξοδη για τα ίδια κατεύθυνση, που όμως θ' αντιμάχεται προβοκατόρικα το ταξικό κίνημα της εργατικής τάξης, το ευρύτερο λαϊκό κίνημα. Οι προβοκάτορες, που κατά καιρούς διεισδύουν σε διαδηλώσεις, θα μπορούν να φέρνουν καλύτερα αποτελέσματα έχοντας και μια μαζική λαϊκή βάση... Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου τυχαία η τεράστια προβολή που έχουν από τα ΜΜΕ ο ένας ή ο άλλος «αντιεξουσιαστής», επειδή παρευρέθηκε σε διαδήλωση (!!!), ή οι 500 που συμμετείχαν στην πορεία του «Δικτύου» και των άλλων οργανώσεων, ή η προβολή της Πεϊνό, που επίσης θεάθηκε σε διαδήλωση... Δεν είναι τυχαίο, ότι σε ζωντανή σύνδεση με τις φυλακές Κορυδαλλού οι TV μετέδιδαν την εικόνα των 50 μοτοσικλετιστών, που πήγαν να συμπαρασταθούν στη «17Ν». Την ίδια στιγμή, ακόμη και το απεργιακό κίνημα συκοφαντείται από τις TV και υπονομεύεται ειρωνικά και ανερυθρίαστα. Μαζικές λαϊκές εκδηλώσεις «εξαφανίζονται» από τη δημοσιότητα και λοιδορούνται. Από τις μεγάλες πορείες, προς τιμήν του «Πολυτεχνείου», οι μόνες εικόνες, που προβλήθηκαν, ήταν οι φωτιές που προκαλούσαν κουκουλοφόροι. Ριζοσπάστης, 8–12–2002, Μ. Μαΐλης.»

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5–7μμ

****

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
είναι ανοικτά Τετάρτη
5.30 – 8 το απόγευμα
και Σάββατο από 10.30πμ – 2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86

****

Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ συναντιέται
κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας
(Σαριπόλου 8, δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

****

Σύντροφοι/σσες και Φίλοι/ες,
εάν πρόκειται να στείλετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα,
θα πρέπει να απευθύνονται στο όνομα:
Παναγιώτης Λιόλιος,
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ μας διεύθυνση είναι:
diadromi@revolution.gr,
& το τηλέφωνο επικοινωνίας
69 73 79 92 07

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΕΣ ΜΕΡΕΣ

Μια ιστορία από το «παρελθόν»

Μάρτης 1983.
Είκοσι έξη χρόνια από σήμερα πέφτει νεκρός ο εκδότης της εφημερίδας ΒΡΑΔΥΝΗ Τζώρτζης Αθανασιάδης. Ήταν 19 Μαρτίου του 1983. Μετά από δύο μέρες την ευθύνη αναλαμβάνει η «Οργάνωση Αντιστρατιωτική Πάλη».

Την αμέσως επόμενη μέρα (22 Μαρτίου) η ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΠΑΛΗ διαψεύδει με προκήρυξή της την ανάληψη ευθύνης από την «Οργάνωση». Η ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΠΑΛΗ ήταν η εκδοτική ομάδα του ομώνυμου περιοδικού που κυκλοφορούσε πολυγραφημένο από το 1980. Η «Οργάνωση Αντιστρατιωτική Πάλη» ήταν ανύπαρκτη και απλώς όπως ανάφεραν στην ανακοίνωσή τους οι συντάκτες του περιοδικού, το όνομα τους χρησιμοποιήθηκε με την προσθήκη της λέξης «οργάνωση» προκειμένου να προβοκαριστεί από της μυστικές υπηρεσίες («τους χαφιέδες του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης και των υπηρεσιών του στρατού και της αστυνομίας», όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στην Ανακοίνωση - Καταγγελία με την οποία διαψεύδεται η ανάληψη ευθύνης).

Το κείμενο-καταγγελία με το οποίο διαψεύστηκε η «ανάληψη ευθύνης» δόθηκε στις εφημερίδες Αυγή και Ελευθεροτυπία και αναδημοσιεύθηκε στο τεύχος 10 της ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ.

Πέρα από κάθε αμφιβολία η «ανάληψη ευθύνης» αποτελούσε προβοκάτσια. Η οποία όμως δεν απευθυνόταν μόνο στη συγκεκριμένη προσπάθεια που αφορούσε τη δουλειά ενάντια στο στρατό.

Αν, τώρα, μετά από τόσες δεκαετίες, γίνεται αναφορά σ' αυτό το γεγονός, αυτό γίνεται γιατί έχει μεγάλη σημασία να μην ξεχάμε κάποια γεγονότα τα οποία σημάδεψαν με ιδιαίτερο τρόπο τους κοινωνικούς αγώνες (άλλωστε εκείνη την εποχή είχε αναπτυχθεί μια πλούσια δράση ενάντια στο στρατό) και τις πολιτικές συνθήκες που κατασκεύασαν και συνεχίζουν να κατασκευάζουν οι εξουσιαστικές μερίδες.

Είπαμε πως η προβοκάτσια αυτή δεν αφορούσε μόνο τη συγκεκριμένη ομάδα που εξέδιδε το εν λόγω περιοδικό. Αποδείχτηκε μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα πως η στόχευση ήταν ευρύτερη και αφορούσε το μεγαλύτερο μέρος (αν όχι όλο) του «κινήματος».

Όλα αυτά και πολλά άλλα «περίεργα» συνέβησαν στο χρονικό διάστημα που ήδη προαναφέραμε.

Θα μπορούσε να ειπωθεί πως όλα αυτά αποτελούν παρελθόν ή «περσινά ξινά σταφύλια» κατά την προσφιλή διατύπωση των διάφορων κακεντρεχών. Κι όμως. Το 1985 γίνεται γνωστό πως ο πρώην γραμματέας της νεολαίας της ΕΔΑ, ένθετος δημοσιογράφος της ΕΡΤ και γνωστός σε κύκλους του τότε αριστερού και αναρχοαυτόνομου «χώρου» **Ντάνος (Δανιήλ) Κρυστάλλης** είναι πράκτορας της ΚΥΠ και όχι μόνο. Με τα πολλά αποκαλύπτεται πως έχει σχέση και με «αδέσποτες» βομβιστικές ενέργειες, ενώ στο σπίτι του βρίσκεται υλικό που παραπέμπει σε κατασκευασμένες προκηρύξεις «ανάληψης ευθύνης».

Σ' όλον αυτό τον «κακό χαμό», όπου «χάνει η μάνα το παιδί και το παιδί τη μάνα», αρχίζει να ξεδιπλώνεται το κουβάρι για μια σειρά ανεξήγητες, –μέχρι τότε–, καταστάσεις. Αλλά και πάλι, δεν μπόρεσαν να εξακριβωθούν όλα τα «ανεξήγητα». Για όσα δε έγιναν γνωστά, δεν υπήρξαν και πολλές λεπτομέρειες. Ο λόγος είναι πως ακόμα και στις περιπτώσεις που οι μηχανισμοί του κράτους αποφασίζουν να εκθέσουν έναν «άνθρωπό» τους δεν αφήνουν να μαθευτούν και όλα όσα σχετίζονται με τη δράση του.

Το σίγουρο είναι πως ο Κρυστάλλης ήταν γραμματέας της Νεολαίας ΕΔΑ (Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά) μέχρι το 1979, ενώ από το 1978 ήταν πληροφοριοδότης των αρχών ασφαλείας και στη συνέχεια έγινε πράκτορας της ΚΥΠ και της ΥΠΕΑ (Υπηρεσία Εθνικής Ασφάλειας).

Ως γραμματέας της Νεολαίας ΕΔΑ ήταν ήδη γνωστός στους νεαρούς αγωνιστές της εποχής για τους επαναστατικούς και αναρχοαυτόνομους λόγους του. «Συμπτωματικά» όλο αυτό το επαναστατικό του προφίλ αρχίσε να εκδηλώνεται από τότε που στρατολογήθηκε στην ΚΥΠ. Ο Κρυστάλλης, χρηματοδοτούμενος από πολλές υπηρεσίες αναδείστην περίπτωση Κρυστάλλη είναι πως παρά το ότι έχουν περάσει πολλά χρόνια **η εμπειρία γύρω από αυτό το ζήτημα έχει υποτιμηθεί λες και πρόκειται για κάτι το ασήμαντο.** Ας δούμε όμως κάποια χαρακτηριστικά της περίπτωσής του:

Ο Ντάνος (όπως χαϊδευτικά συνηθίζεται να τον αποκαλούν) είχε ήδη ένα αριστερό προφίλ παιδιόθεν. Με αυτό το προφίλ αναδεικνύεται σε γραμματέα της Νεολαίας ΕΔΑ. Εκεί διαπιστώνει πως μέσα από τον μικρό αυτό κύκλο μπορεί να επεκταθεί σε «χοντρά κόλπα». Το κράτος δεν του στερεί αυτή τη δυνατότητα αφού τον στρατολογεί. Από το σημείο αυτό αρχίζει να ανεβάζει τις επαναστατικές του κορώνες προκειμένου να αποκτήσει τις απαραίτητες επαφές, οι οποίες θα του χρησιμεύσουν στο παιχνίδι που έχει κληθεί και αποφάσισε να συμμετάσχει. Κερδίζει την εμπιστοσύνη και χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια έχει δημιουργήσει ένα κύκλο ατόμων από τον οποίο προσπαθεί να αντλήσει τις απαιτούμενες πληροφορίες.

Ο Κρυστάλλης συνδέθηκε με **την πλαστή προκήρυξη** που ανελάμβανε την ευθύνη για τον φόνο του Τζώρτζη Αθανασιάδη, **με βόμβες που δεν ενεργοποιήθηκαν** και στη συνέχεια βρέθηκαν κατόπιν υποδείξεώς του, αλλά και με **εκρήξεις σε άσχετους χώρους,** όπως εστιατόρια και κήπους. Βέβαια απαλλάχτηκε. Αλλά το ζήτημα είναι αλλού. **Ένας πράκτορας των μυστικών υπηρεσιών έτσι κι αλλιώς είναι συνιστώσα της κρατικής τρομοκρατίας.** Άλλωστε ως ειδικός κλήθηκε να προσφέρει τις υπηρεσίες του μετά την «εξάρθρωση» της 17Ν. Φιγουράριζε μάλιστα ως ειδικός στα θέματα τρομοκρατίας.

Εκείνο που είναι χρήσιμο να καταγραφεί είναι πως όσο νερό και να κυλήσει στο αυλάκι οι μεθοδεύσεις ελέγχου από τη πλευρά του κράτους και των μηχανισμών του έχουν τις ίδιες στοχεύσεις. **Πάντοτε θα επιζητεί ανθρώπους που μπορούν να διεισδύσουν μέσα σε ομάδες που έχουν προσανατολιστεί και ειδικευτεί σε συγκεκριμένες πρακτικές.**

Δεν παραμένει αμέτοχος σε σκέψεις και σχεδιασμούς όταν του ζητηθεί. Αλλά κι όταν αυτό δεν συμβεί θα επιδιώξει να «ρίξει» διάφορες ιδέες. **Προβάλλει καινοτόμες απόψεις** πάντα όμως εντάσσοντας τες σε ένα ευρύτερο σχεδιασμό του κρατικής υπηρεσίας για την οποία εργάζεται. **Μπορεί να προβάλλει σαν σημαντική πτυχή της συνωμοτικής δράσης και της επαναστατικής βίας την σύγχυση στον αντίπαλο.** Βέβαια εδώ το ζήτημα έχει πολλές ποικιλίες. Γιατί η υποτιθέμενη σύγχυση που θα προκληθεί στο κράτος, θα συμβεί και στους αγωνιζόμενους ανθρώπους. Και γι' αυτό όμως έχει υπάρξει πρόβλεψη. Οι μυημένοι θα ξέρουν, άντε και κάποιοι από τον περίγυρο. Δεν χρειάζεται όμως να γνωρίζουν και όλοι οι υπόλοιποι. Η παρανομία και ο συνωμοτισμός είναι το προνομιακό πεδίο δράσης του χαφιέ-πράκτορα. Μέσα λοιπόν σ' αυτού του είδους το περίγραμμα οι τυφλές και άσχετες βίαιες ενέργειες προκαλούν στα σίγουρα σύγχυση, αμηχανία και σε ορισμένες περιπτώσεις πανικό.

Η αποδιοργάνωση και η ανασφάλεια συμπορεύεται με τη διαρκή συλλογή πληροφοριών, γεγονός που τον κάνει να κινείται με όλο και μεγαλύτερη άνεση.

Μέσα από τους δαιδαλώδεις, πολλές φορές, δρόμους της συνωμοτικότητας μπορεί να καλύπτει τα ίχνη που θα τον αποκάλυπταν.

Ο κρατικός μηχανισμός σ' αυτές τις περιπτώσεις δεν έχει λόγους να ανησυχεί. Όλα είναι υπό έλεγχο. Και μην νομίσει κάποιος πως σε κάθε περίπτωση ο χαφιές πράκτορας είναι μέσα στο μηχανισμό. **Μπορεί να είναι ένας Μαλινόφσκι στην Κεντρική Επιτροπή των Μπολσεβίκων αλλά και ένας Γιέβνο Άζεφ που συμμετέχει και οργανώνει εκτελέσεις διακεκριμένων προσώπων του τσαρικού καθεστώτος και ταυτόχρονα να καταδίδει και να στέλνει στη Σιβηρία ή στο εκτελεστικό απόσπασμα δυναμικούς αγωνιστές κι επαναστάτες.** Μπορεί να έχει την μεγαλύτερη δυνατή εποπτεία ενός μηχανισμού μέσα από ένα πανίσχυρο όργανο όπως **η Κεντρική επιτροπή ενός κόμματος** αλλά και να ανήκει σε ένα ευρύ κύκλο συνωμοτών που πραγματοποιούν εκτελέσεις ανθρώπων του εκάστοτε καθεστώτος. Είναι δυνατόν, ακόμη, να βρίσκεται πολύ πιο μακριά από αυτές τις περιπτώσεις. Αρκεί να έχει τη δυνατότητα να εποπτεύει και

νάφεραν στην ανακοίνωσή τους οι συντάκτες του περιοδικού, το όνομα τους χρησιμοποιήθηκε με την προσθήκη της λέξης «οργάνωση» προκειμένου να προβοκαριστεί από της μυστικές υπηρεσίες («τους χαφιέδες του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης και των υπηρεσιών του στρατού και της αστυνομίας», όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στην Ανακοίνωση - Καταγγελία με την οποία διαψεύδεται η ανάληψη ευθύνης).

Το κείμενο-καταγγελία με το οποίο διαψεύστηκε η «ανάληψη ευθύνης» δόθηκε στις εφημερίδες Αυγή και Ελευθεροτυπία και αναδημοσιεύθηκε στο τεύχος 10 της ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ.

Πέρα από κάθε αμφιβολία η «ανάληψη ευθύνης» αποτελούσε προβοκάτσια. Η οποία όμως δεν απευθυνόταν μόνο στη συγκεκριμένη προσπάθεια που αφορούσε τη δουλειά ενάντια στο στρατό.

Αν, τώρα, μετά από τόσες δεκαετίες, γίνεται αναφορά σ' αυτό το γεγονός, αυτό γίνεται γιατί έχει μεγάλη σημασία να μην ξεχνάμε κάποια γεγονότα τα οποία σημάδεψαν με ιδιαίτερο τρόπο τους κοινωνικούς αγώνες (άλλωστε εκείνη την εποχή είχε αναπτυχθεί μια πλούσια δράση ενάντια στο στρατό) και τις πολιτικές συνθήκες που κατασκεύασαν και συνεχίζουν να κατασκευάζουν οι εξουσιαστικές μερίδες.

Είπαμε πως η προβοκάτσια αυτή δεν αφορούσε μόνο τη συγκεκριμένη ομάδα που εξέδιδε το εν λόγω περιοδικό. Αποδείχτηκε μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα πως η στόχευση ήταν ευρύτερη και αφορούσε το μεγαλύτερο μέρος (αν όχι όλο) του «κινήματος».

Η «ανάληψη ευθύνης», ένα κείμενο που προέκυψε από τη συρραφή διαφόρων κειμένων, αποτέλεσε μέρος μιας σειράς ενεργειών και καταστάσεων που είχαν προηγηθεί.

Μετά την προκήρυξη της Επαναστατικής Ομάδας «ΟΚΤΩΒΡΗΣ '80» με την οποία αναλαμβανόταν η ευθύνη για τους εμπρησμούς των πολυκαταστημάτων Μινιόν και Κατράντζος δημοσιεύθηκαν προκηρύξεις είτε στο ξεκάρφωτο, είτε αναλαμβάνοντας την ευθύνη για αδέσποτες ενέργειες. Σ' όλο το διάστημα της πρώτης πενταετίας του '80 υπήρξαν «δυναμικές επαναστατικές ενέργειες» χωρίς να αναλαμβάνεται η ευθύνη από κάποια συγκεκριμένη ομάδα ή κι όταν γινόταν κάτι τέτοιο με κάποιο τηλεφώνημα δεν υπήρχε ένας λόγος που να πείθει για την κοινωνική σημασία αυτής της πράξης. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός πως για τον εμπρησμό των πολυκαταστημάτων ΚΛΑΟΥΔΑΤΟΣ και ΑΤΕΝΕ την ευθύνη ανέλαβαν ακόμη και οι «Ερυθρές Ταξιαρχίες Ελλάδας»!!!

της ΕΡΤ και γνωστός σε κύκλους του τότε αριστερού και αναρχοαυτόνομου «χώρου» **Ντάνος (Δανιήλ) Κρυστάλλης** είναι πράκτορας της ΚΥΠ και όχι μόνο. Με τα πολλά αποκαλύπτεται πως έχει σχέση και με «αδέσποτες» βομβιστικές ενέργειες, ενώ στο σπίτι του βρίσκεται υλικό που παραπέμπει σε κατασκευασμένες προκηρύξεις «ανάληψης ευθύνης».

Σ' όλον αυτό τον «κακό χαμό», όπου «χάνει η μάνα το παιδί και το παιδί τη μάνα», αρχίζει να ξεδιπλώνεται το κουβάρι για μια σειρά ανεξήγητες, –μέχρι τότε–, καταστάσεις. Αλλά και πάλι, δεν μπόρεσαν να εξακριβωθούν όλα τα «ανεξήγητα». Για όσα δε έγιναν γνωστά, δεν υπήρξαν και πολλές λεπτομέρειες. Ο λόγος είναι πως ακόμα και στις περιπτώσεις που οι μηχανισμοί του κράτους αποφασίζουν να εκθέσουν έναν «άνθρωπό» τους δεν αφήνουν να μαθευτούν και όλα όσα σχετίζονται με τη δράση του.

Το σίγουρο είναι πως ο Κρυστάλλης ήταν γραμματέας της Νεολαίας ΕΔΑ (Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά) μέχρι το 1979, ενώ από το 1978 ήταν πληροφοριοδότης των αρχών ασφαλείας και στη συνέχεια έγινε πράκτορας της ΚΥΠ και της ΥΠΕΑ (Υπηρεσία Εθνικής Ασφάλειας).

Ως γραμματέας της Νεολαίας ΕΔΑ ήταν ήδη γνωστός στους νεαρούς αγωνιστές της εποχής για τους επαναστατικούς και αναρχοαυτόνομους λόγους του. «Συμπτωματικά» όλο αυτό το επαναστατικό του προφίλ άρχισε να εκδηλώνεται από τότε που στρατολογήθηκε στην ΚΥΠ. Ο Κρυστάλλης, χρηματοδοτούμενος από πολλές υπηρεσίες αναδείχτηκε σε πολυπράκτορα. Η δράση του συσχετίστηκε και με την αυτομόληση στο Δυτικό μπλοκ του ρώσου πράκτορα Μποχάν.

Παρ' όλα αυτά η βασική του αποστολή ήταν να διεισδύσει στο χώρο των ομάδων που πραγματοποιούσαν ένοπλες επιθέσεις *«εναντίον του καθεστώτος και των στηριγμάτων του»*.

Ο Κρυστάλλης, μέσω των διασυνδέσεων που απέκτησε με το επαναστατικό προφίλ που πλασάριζε, **προωθούσε κλοπιμαία** (κυρίως κοσμήματα) **για την «ενίσχυση του αγώνα»** προσπαθώντας και με αυτό τον τρόπο **να εδραιώσει και να επεκτείνει τις επαφές και το κύρος του**. Τα κλοπιμαία παρελάμβανε από τον τότε προϊστάμενό του στην ΚΥΠ Αλεξάκη.

Εκείνο που προκύπτει από την «υπόθεση Κρυστάλλη» είναι πως όταν ο έλεγχος, εκ μέρους του κομματιού, που διαχειρίζεται τις υποθέσεις των εξουσιαστών, κινδυνεύει να χαθεί και ιδιαίτερα όταν υπάρχουν κρίσιμες

δείκνυεται σε γραμματέα της Νεολαίας ΕΔΑ. Εκεί διαπιστώνει πως μέσα από τον μικρό αυτό κύκλο μπορεί να επεκταθεί σε «χοντρά κόλπα». Το κράτος δεν του στερεί αυτή τη δυνατότητα αφού τον στρατολογεί. Από το σημείο αυτό αρχίζει να ανεβάζει τις επαναστατικές του κορώνες προκειμένου να αποκτήσει τις απαραίτητες επαφές, οι οποίες θα του χρησιμεύσουν στο παιχνίδι που έχει κληθεί και αποφάσισε να συμμετάσχει. Κερδίζει την εμπιστοσύνη και χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια έχει δημιουργήσει ένα κύκλο ατόμων από τον οποίο προσπαθεί να αντλήσει τις απαιτούμενες πληροφορίες.

Ο Κρυστάλλης συνδέθηκε με **την πλαστή προκήρυξη** που ανελάμβανε την ευθύνη για τον φόνο του Τζώρτζη Αθανασιάδη, **με βόμβες που δεν ενεργοποιήθηκαν** και στη συνέχεια βρέθηκαν κατόπιν υποδείξεώς του, αλλά και με **εκρήξεις σε άσχετους χώρους**, όπως εστιατόρια και κήπους. Βέβαια απαλλάχτηκε. Αλλά το ζήτημα είναι αλλού. **Ένας πράκτορας των μυστικών υπηρεσιών έτσι κι αλλιώς είναι συνιστώσα της κρατικής τρομοκρατίας.** Άλλωστε ως ειδικός κλήθηκε να προσφέρει τις υπηρεσίες του μετά την «εξάρθρωση» της 17Ν. Φιγουράριζε μάλιστα ως ειδικός στα θέματα τρομοκρατίας.

Εκείνο που είναι χρήσιμο να καταγραφεί είναι πως όσο νερό και να κυλήσει στο αυλάκι οι μεθοδεύσεις ελέγχου από τη πλευρά του κράτους και των μηχανισμών του έχουν τις ίδιες στοχεύσεις. **Πάντοτε θα επιζητεί ανθρώπους που μπορούν να διεισδύσουν μέσα σε ομάδες που έχουν προσανατολιστεί και ειδικευτεί σε συγκεκριμένες πρακτικές.**

Επειδή, αυτές οι ειδικεύσεις και οι αποκλειστικότητες είναι που τις κάνουν ευάλωτες σε «διεισδύσεις». Δεν έχει τόση σημασία αν οι ασχολούμενοι με αυτές τις «ειδικές πρακτικές» συνιστούν μια σφικτή και κλειστή ομάδα ατόμων ή μια πιο χαλαρή. Σημαντικό ρόλο παίζει ο «αποκλεισμός» και η ειδίκευση που τις κάνουν ευάλωτες.

Άλλωστε όσοι φαντάζονται τους πράκτορες και του χαφιέδες σαν κάτι που είναι ιδιαίτερα αντιληπτό είναι οικτρά γελασμένοι. **Ο Κρυστάλλης αποκαλύφθηκε από το κράτος κι όχι από την παρατηρητικότητα κάποιων αγωνιστών.**

Οι τεχνικές του κράτους εξελίσσονται παρ' ότι οι αφετηρίες και οι στοχεύσεις παραμένουν αναλλοίωτες...

Έχει επικρατήσει η άποψη πως ένας χαφιές ή πράκτορας προσφέρει υπηρεσίες μόνο στους προϊσταμένους του. Ότι στο χώρο που έχει υπό τον έλεγχό του είναι αδρανής ή απλώς κινείται προκειμένου να αποσπάσει πλη-

ρίγυρο. Δεν χρειάζεται όμως να γνωρίζουν και όλοι οι υπόλοιποι. Η παρανομία και ο συνωμοτισμός είναι το προνομιακό πεδίο δράσης του χαφιέ-πράκτορα. Μέσα λοιπόν σ' αυτού του είδους το περίγραμμα οι τυφλές και άσχετες βίαιες ενέργειες προκαλούν στα σίγουρο σύγχυση, αμηχανία και σε ορισμένες περιπτώσεις πανικό.

Η αποδιοργάνωση και η ανασφάλεια συμπορεύεται με τη διαρκή συλλογή πληροφοριών, γεγονός που τον κάνει να κινείται με όλο και μεγαλύτερη άνεση.

Μέσα από τους δαιδαλώδεις, πολλές φορές, δρόμους της συνωμοτικότητας μπορεί να καλύπτει τα ίχνη που θα τον αποκάλυπταν.

Ο κρατικός μηχανισμός σ' αυτές τις περιπτώσεις δεν έχει λόγους να ανησυχεί. Όλα είναι υπό έλεγχο. Και μην νομίσει κάποιος πως σε κάθε περίπτωση ο χαφιές πράκτορας είναι μέσα στο μηχανισμό. **Μπορεί να είναι ένας Μαλινόφσκι στην Κεντρική Επιτροπή των Μπολσεβίκων αλλά και ένας Γιέβνο Άζεφ που συμμετέχει και οργανώνει εκτελέσεις διακεκριμένων προσώπων του τσαρικού καθεστώτος και ταυτόχρονα να καταδίδει και να στέλνει στη Σιβηρία ή στο εκτελεστικό απόσπασμα δυναμικούς αγωνιστές κι επαναστάτες.** Μπορεί να έχει την μεγαλύτερη δυνατή εποπτεία ενός μηχανισμού μέσα από ένα πανίσχυρο όργανο όπως **η Κεντρική επιτροπή ενός κόμματος** αλλά και να ανήκει σε ένα ευρύ κύκλο συνωμοτών που πραγματοποιούν εκτελέσεις ανθρώπων του εκάστοτε καθεστώτος. Είναι δυνατόν, ακόμη, να βρίσκεται πολύ πιο μακριά από αυτές τις περιπτώσεις. Αρκεί να έχει τη δυνατότητα να εποπτεύει και να διαχειρίζεται τα πράγματα και τις καταστάσεις. Γι' αυτό είναι αρκετό να διαθέτει μια θέση στην πυραμίδα ή να είναι ο ιθύνων παράγοντας ενός συστήματος τεμνόμενων κύκλων που όντας δικτυωμένοι διαχειρίζονται μια σειρά από πρακτικές και κινήσεις μέσα στο πολιτικό και κοινωνικό χώρο.

Είναι πολλές οι πτυχές μιας τέτοιας δραστηριότητας που όμως δεν πλήττει μόνο την όποια συνωμοτική οργάνωση και δράση. **Οι προεκτάσεις εγγίζουν συνολικά το χώρο των αγωνιζόμενων ανθρώπων.** Άλλοτε σε μεγάλο βαθμό κι άλλοτε σε μικρότερο.

Σίγουρα όμως δεν φείδονται τα υποκείμενα αυτού του είδους σε «εμπνεύσεις» και πρωτοπόρες «ιδέες» που βασίζονται περισσότερο στο θυμικό και το θάρρος κι ελάχιστα σε μια γνώση, εμπειρία και ανάλυση του κοινωνικού γίγνεσθαι.

Όλα αυτά βέβαια αποτελούν μέρος μιας προσπάθειας του κράτους για αποδιοργάνωση των κοινωνικών αγώνων. **Γι' αυτό και οι**

ται γιατί έχει μεγάλη σημασία να μην ξεχνάμε κάποια γεγονότα τα οποία σημάδεψαν με ιδιαίτερο τρόπο τους κοινωνικούς αγώνες (άλλωστε εκείνη την εποχή είχε αναπτυχθεί μια πλούσια δράση ενάντια στο στρατό) και τις πολιτικές συνθήκες που κατασκεύασαν και συνεχίζουν να κατασκευάζουν οι εξουσιαστικές μερίδες.

Είπαμε πως η προβοκάτσια αυτή δεν αφορούσε μόνο τη συγκεκριμένη ομάδα που εξέδιδε το εν λόγω περιοδικό. Αποδείχτηκε μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα πως η στόχευση ήταν ευρύτερη και αφορούσε το μεγαλύτερο μέρος (αν όχι όλο) του «κινήματος».

Η «ανάληψη ευθύνης», ένα κείμενο που προέκυψε από τη συρραφή διαφόρων κειμένων, αποτέλεσε μέρος μιας σειράς ενεργειών και καταστάσεων που είχαν προηγηθεί.

Μετά την προκήρυξη της Επαναστατικής Ομάδας «ΟΚΤΩΒΡΗΣ '80» με την οποία αναλαμβανόταν η ευθύνη για τους εμπρησμούς των πολυκαταστημάτων Μινιόν και Κατράντζος δημοσιεύθηκαν προκηρύξεις είτε στο ξεκάρφωτο, είτε αναλαμβάνοντας την ευθύνη για αδέσποτες ενέργειες. Σ' όλο το διάστημα της πρώτης πενταετίας του '80 υπήρξαν «δυναμικές επαναστατικές ενέργειες» χωρίς να αναλαμβάνεται η ευθύνη από κάποια συγκεκριμένη ομάδα ή κι όταν γινόταν κάτι τέτοιο με κάποιο τηλεφώνημα δεν υπήρχε ένας λόγος που να πείθει για την κοινωνική σημασία αυτής της πράξης. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός πως για τον εμπρησμό των πολυκαταστημάτων ΚΛΑΟΥΔΑΤΟΣ και ΑΤΕΝΕ την ευθύνη ανέλαβαν ακόμη και οι «Ερυθρές Ταξιαρχίες Ελλάδας»!!!

Όλη αυτή η πορεία των «αδέσποτων» εκρήξεων αυτής της περιόδου έχει σαφή χαρακτηριστικά. Χοντρικά μπορούν να ταξινομηθούν σε τρεις κατηγορίες:

α) Πετυχημένες εκρήξεις, όπως αυτή που ανατίναξε το ξενοδοχείο Πλωτίνη στο Διδυμότειχο τον Απρίλιο του 1983, όπου επρόκειτο να γίνει το συνέδριο της ΝΔ,

β) Αποτυχημένες βομβιστικές κινήσεις όπως η τοποθέτηση βόμβας κάτω από την εξέδρα πριν από την πραγματοποίηση μιας ανοιχτής συγκέντρωσης της ΝΔ στην οδό Κατεχάκη το 1984,

γ) Άσχετες εκρήξεις βομβών παράλληλα με ενέργειες από ομάδες που πραγματοποιούσαν βομβιστικές επιθέσεις.

γραμματέας της Νεολαίας ΕΔΑ (Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά) μέχρι το 1979, ενώ από το 1978 ήταν πληροφοριοδότης των αρχών ασφαλείας και στη συνέχεια έγινε πράκτορας της ΚΥΠ και της ΥΠΕΑ (Υπηρεσία Εθνικής Ασφάλειας).

Ως γραμματέας της Νεολαίας ΕΔΑ ήταν ήδη γνωστός στους νεαρούς αγωνιστές της εποχής για τους επαναστατικούς και αναρχοαυτόνομους λόγους του. «Συμπτωματικά» όλο αυτό το επαναστατικό του προφίλ άρχισε να εκδηλώνεται από τότε που στρατολογήθηκε στην ΚΥΠ. Ο Κρυστάλλης, χρηματοδοτούμενος από πολλές υπηρεσίες αναδείχτηκε σε πολυπράκτορα. Η δράση του συσχετίστηκε και με την αυτομόληση στο Δυτικό μπλοκ του ρώσου πράκτορα Μποχάν.

Παρ' όλα αυτά η βασική του αποστολή ήταν να διεισδύσει στο χώρο των ομάδων που πραγματοποιούσαν ένοπλες επιθέσεις *«εναντίον του καθεστώτος και των στηριγμάτων του»*.

Ο Κρυστάλλης, μέσω των διασυνδέσεων που απέκτησε με το επαναστατικό προφίλ που πλασάριζε, **προωθούσε κλοπιμαία** (κυρίως κοσμήματα) **για την «ενίσχυση του αγώνα»** προσπαθώντας και με αυτό τον τρόπο **να εδραιώσει και να επεκτείνει τις επαφές και το κύρος του**. Τα κλοπιμαία παρελάμβανε από τον τότε προϊστάμενό του στην ΚΥΠ Αλεξάκη.

Εκείνο που προκύπτει από την «υπόθεση Κρυστάλλη» είναι πως όταν ο έλεγχος, εκ μέρους του κομματιού, που διαχειρίζεται τις υποθέσεις των εξουσιαστών, κινδυνεύει να χαθεί και ιδιαίτερα όταν υπάρχουν κρίσιμες περίοδοι όπως εκείνη του 1985, τότε επιβάλλεται η θυσία ενός πιονιού για να προχωρήσει η παρτίδα. Αυτό έγινε και με την περίπτωση του Κρυστάλλη.

Κατηγορήθηκε για τρομοκρατία μαζί με άλλα δύο άτομα. Με αυτό τον τρόπο συγκαλύφθηκαν πολλά κενά και εκκρεμότητες της όλης ιστορίας. Μετά από λίγο αποφυλακίστηκε και τελικά παραδόθηκε αθώος των κατηγοριών για τρομοκρατία και πάλλευκος στην κοινωνία *«χωρίς την σκιά ενός έστω μηδαμινού τροχαίου πταίσματος ή του ελάχιστου οικονομικού παραπτώματος»*, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει στην προσωπική ηλεκτρονική του σελίδα.

Αν μπήκαμε στο κόπο να αναφερθούμε

πράκτορας των μυστικών υπηρεσιών έτσι κι αλλιώς είναι συνιστώσα της κρατικής τρομοκρατίας. Άλλωστε ως ειδικός κλήθηκε να προσφέρει τις υπηρεσίες του μετά την «εξάρθρωση» της 17Ν. Φιγουράριζε μάλιστα ως ειδικός στα θέματα τρομοκρατίας.

Εκείνο που είναι χρήσιμο να καταγραφεί είναι πως όσο νερό και να κυλήσει στο αυλάκι οι μεθοδεύσεις ελέγχου από τη πλευρά του κράτους και των μηχανισμών του έχουν τις ίδιες στοχεύσεις. **Πάντοτε θα επιζητεί ανθρώπους που μπορούν να διεισδύσουν μέσα σε ομάδες που έχουν προσανατολιστεί και ειδικευτεί σε συγκεκριμένες πρακτικές.**

Επειδή, αυτές οι ειδικεύσεις και οι αποκλειστικότητες είναι που τις κάνουν ευάλωτες σε «διεισδύσεις». Δεν έχει τόση σημασία αν οι ασχολούμενοι με αυτές τις «ειδικές πρακτικές» συνιστούν μια σφικτή και κλειστή ομάδα ατόμων ή μια πιο χαλαρή. Σημαντικό ρόλο παίζει ο «αποκλεισμός» και η ειδίκευση που τις κάνουν ευάλωτες.

Άλλωστε όσοι φαντάζονται τους πράκτορες και του χαφιέδες σαν κάτι που είναι ιδιαίτερα αντιληπτό είναι οικτρά γελασμένοι. **Ο Κρυστάλλης αποκαλύφθηκε από το κράτος κι όχι από την παρατηρητικότητα κάποιων αγωνιστών.**

Οι τεχνικές του κράτους εξελίσσονται παρ' ότι οι αφετηρίες και οι στοχεύσεις παραμένουν αναλλοίωτες...

Έχει επικρατήσει η άποψη πως ένας χαφιές ή πράκτορας προσφέρει υπηρεσίες μόνο στους προϊσταμένους του. Ότι στο χώρο που έχει υπό τον έλεγχό του είναι αδρανής ή απλώς κινείται προκειμένου να αποσπάσει πληροφορίες. Η πραγματικότητα είναι συνήθως πολύ διαφορετική, όπως έχει αποδείξει η εμπειρία. Μετά την πραγματοποίηση του πρώτου βήματος, που είναι η απόσπαση της εμπιστοσύνης, το επόμενο βήμα είναι η εδραίωση ενός κύκλου επαφών και γνωριμιών.

Αυτό που ακολουθεί συνήθως είναι μια πολύπλευρη δουλειά που περιλαμβάνει εκδουλεύσεις και διοχέτευση πληροφοριών. Για παράδειγμα, μπορεί να παρουσιάσει αρκετές φορές έγγραφα με πληροφορίες για συγκεκριμένα πρόσωπα που παρακολουθούνται προκειμένου είτε να αποκτήσει άμεση επαφή, είτε να εκμαιεύσει πληροφορίες. Αλλά και να μετρηθούν οι αντιδράσεις που έχει προκαλέσει η πληροφορία - εκδούλευση.

συμμετέχει και οργανώνει εκτελέσεις διακεκριμένων προσώπων του τσαρικού καθεστώτος και ταυτόχρονα να καταδίδει και να στέλνει στη Σιβηρία ή στο εκτελεστικό απόσπασμα δυναμικούς αγωνιστές κι επαναστάτες. Μπορεί να έχει την μεγαλύτερη δυνατή εποπτεία ενός μηχανισμού μέσα από ένα πανίσχυρο όργανο όπως **η Κεντρική επιτροπή ενός κόμματος** αλλά και να ανήκει σε ένα ευρύ κύκλο συνωμοτών που πραγματοποιούν εκτελέσεις ανθρώπων του εκάστοτε καθεστώτος. Είναι δυνατόν, ακόμη, να βρίσκεται πολύ πιο μακριά από αυτές τις περιπτώσεις. Αρκεί να έχει τη δυνατότητα να εποπτεύει και να διαχειρίζεται τα πράγματα και τις καταστάσεις. Γι' αυτό είναι αρκετό να διαθέτει μια θέση στην πυραμίδα ή να είναι ο ιθύνων παράγοντας ενός συστήματος τεμνόμενων κύκλων που όντας δικτυωμένοι διαχειρίζονται μια σειρά από πρακτικές και κινήσεις μέσα στο πολιτικό και κοινωνικό χώρο.

Είναι πολλές οι πτυχές μιας τέτοιας δραστηριότητας που όμως δεν πλήττει μόνο την όποια συνωμοτική οργάνωση και δράση. **Οι προεκτάσεις εγγίζουν συνολικά το χώρο των αγωνιζόμενων ανθρώπων.** Άλλοτε σε μεγάλο βαθμό κι άλλοτε σε μικρότερο.

Σίγουρα όμως δεν φείδονται τα υποκείμενα αυτού του είδους σε «εμπνεύσεις» και πρωτοπόρες «ιδέες» που βασίζονται περισσότερο στο θυμικό και το θάρρος κι ελάχιστα σε μια γνώση, εμπειρία και ανάλυση του κοινωνικού γίγνεσθαι.

Όλα αυτά βέβαια αποτελούν μέρος μιας προσπάθειας του κράτους για αποδιοργάνωση των κοινωνικών αγώνων. **Γι' αυτό και οι αναρχικοί θα στέκονται πάντα αντίθετοι έως ανταγωνιστικοί σε κάθε ειδικότητα και διαχωρισμό, πολύ περισσότερο μάλιστα όταν αυτά εκπορεύονται και στηρίζονται από ή σε κάποιου είδους «κίνημα».**

Οι «εύκολες» λύσεις έχουν δοκιμαστεί και απέτυχαν γιατί έγιναν εύκολα χώρος δράσης των εχθρών της ελευθερίας. Απέτυχαν γιατί απέσυραν από τον κοινωνικό απελευθερωτικό αγώνα των ανθρώπων ζωντανές δυνάμεις και στη συνέχεια τις αποστείρωσαν. Απέτυχαν γιατί υπάρχουν πιο εύκολες λύσεις...

Αλλά, θα επανέλθουμε.

Η. Α.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟ ΓΙΑ ΕΞΑΡΓΥΡΩΣΗ

Η δολοφονία του Α. Γρηγορόπουλου στις 6 Δεκέμβρη έφερε την άνοιξη της εξέγερσης πιο κοντά... Ώθησε χιλιάδες ανθρώπους στον ελλαδικό χώρο σε μια πολυήμερη σύγκρουση και επίθεση στο κράτος και τους μηχανισμούς του. Τράπεζες, κρατικά κτίρια, δυνάμεις καταστολής, πολυτελή μαγαζιά και αυτοκίνητα, έγιναν στόχος των διαδηλωτών, των νεολαίων και όλων όσων βγήκαν στους δρόμους για να εκφράσουν την οργή τους.

Δεν ζήτησαν καμία αύξηση στους μισθούς, δε ζήτησαν μείωση της ανεργίας ή αύξηση των δαπανών για την παιδεία. Διεκδίκησαν το αυτονόητο, να είναι άνθρωποι που οργίζονται και δεν ανέχονται άλλο τους δυνάστες των ζωών τους. Βγήκαν στους δρόμους, με ανιδιοτέλεια, και εξέφρασαν έμπρακτα την αγανάκτησή τους για όλα όσα μαστίζουν την κοινωνία· για όλα τα εγκλήματα και δολοφονίες που διαπράττουν καθημερινά τα κρατικά όργανα, για την αφαίμαξη της δυναμικής της κοινωνίας και τη διαιώνιση της αδικίας. Έτσι ξέσπασε και αυτή η εξέγερση, απρόβλεπτα, χωρίς καθοδηγητές και ειδικούς, χωρίς κλίκες και «φωτισμένες πρωτοπορίες». Και, φυσικά, χωρίς αιτήματα, χωρίς δημοκρατικές εκκλήσεις όπως «να αφοπλιστεί η αστυνομία», «να πληρώσει ο δολοφόνος» κ.τ.λ.

Και τι να πρωτοθυμηθεί κανείς από την αμηχανία και τον πανικό των εξουσιαστών...

Τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης να ζητάνε ανάληψη δράσης από το ΚΚΕ και το στρατό, αναλυτές να γλύφουν τη νεολαία και να κάνουν τους ανήξερους για την εξ-έγερσή τους, λες και δεν ξέρουν τους λόγους που οδηγούν σ' αυτή... Κοινός στόχος όλων τους βέβαια, να πείσουν ότι η μόνη διέξοδος είναι η ένταξη στα δημοκρατικά καλούπια και η προσπάθεια καλυτέρευσης μέσα από τις δομές του κράτους. Αυτό δεν προώθησαν άλλωστε και με αφορμή τις κινητοποιήσεις των φυλακισμένων που προηγήθηκαν; Ανώτατοι πολιτειακοί παράγοντες εξήραν τους φυλακισμένους για τη... «σοβαρότητα» των κινητοποιήσεών τους, αφού οι υποσχέσεις περί αποσυμφόρησης στα κάτεργα έπιασαν τόπο και η κατάσταση ηρέμησε... Αυτό επιχείρησαν και όσοι προσπάθησαν να στρέψουν την οργή μόνο ενάντια στην κυβέρνηση. Μάταια, όμως... Η κοινωνική οργή δε ζητά αλλαγή κυβέρνησης και δε στρέφεται μόνο ενάντια στους μπάτσους, αλλά στρέφεται ενάντια στο κράτος συνολικά.

Όπως λέει και μια παροιμία, «όταν δεν μπορείς να σκοτώσεις κάποιον, φίλα του το χέρι...». Αυτό το γνωρίζουν καλά οι πολιτικοί γι' αυτό και δεν μπορούν να εκφραστούν όπως θα ήθελαν ειλικρινά... Αντίθετα, οι πιο προοδευτικοί εξάρουν την εξέγερση προσπαθώντας να τσιμπήσουν μελλοντικά πολιτική υπεραξία. Μέχρι ενός σημείου βέβαια, αφού και οι του ΣΥΡΙΖΑ για παράδειγμα, αφού προτάσσουν τα... στήθη τους για την αναδιοργάνωση της αστυνομίας, σιγοντάρουν τους εισαγγελείς για κατάργηση του ασύλου στα πανεπιστήμια...

Αναμφίβολα ο Δεκέμβρης γέννησε πολλές εμπειρίες, απελευθερωτικές διεργασίες που δεν γίνονται άμεσα αντιληπτές από όσους συνήθισαν στην αρτηριοσκληρωμένη σκέψη που γεννούν οι κομματικές διαδικασίες και οι πολιτικές «αρπαχτές».

Συνολικά έγιναν εκατοντάδες συλλήψεις και δεκάδες προφυλακίστηκαν. Σαν κομμάτι αναπόσπαστο του κοινωνικού αγώνα, η αλληλεγγύη εκφράζεται και θα εκφράζεται αδιαμεσολάβητα από τους αγωνιζόμενους ανθρώπους. ΟΧΙ σαν διεκπεραίωση κάποιου καθήκοντος, ΟΧΙ σαν σύμπλευση με μαζικούς φορείς, ΟΧΙ στη βάση της αντιμετώπισης της καταστολής και του... τρομονόμου από κοινού με την αριστερά (!)

ΑΛΛΑ ειλικρινά και έμπρακτα, συνεχίζοντας την κοινωνική δράση και προωθώντας τις αναρχικές κοινωνικές απελευθερωτικές αντιλήψεις...

Η δημιουργία αναρχικών ομάδων και η συνεχής κοινωνική παρέμβαση είναι ένα εφικτό και αποτελεσματικό μέσο για την συνέχιση του αγώνα... Για να γεννήσει η εξέγερση του Δεκέμβρη κι άλλες εξεγέρσεις...

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΝΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

12/2/2009

Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης

ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΑΜΦΙΣΣΑΣ

Το παιχνίδι εις βάρος μου συνεχίζεται... εισαγγελείς, ένστολοι μισθοφόροι δολοφόνοι, έστρεψαν στην πλάτη μου το ρίσματα, ούτε μοιρολατρίες, αυτά ανήκουν σ' αυτούς που έχουν υποταχθεί, σε αυτούς που συντηρούν την έννομη τάξη

λής, πολυτελή μαγαζιά και αυτοκίνητα, έγιναν στόχος των διαδηλωτών, των νεολαίων και όλων όσων βγήκαν στους δρόμους για να εκφράσουν την οργή τους.

Δεν ζήτησαν καμία αύξηση στους μισθούς, δε ζήτησαν μείωση της ανεργίας ή αύξηση των δαπανών για την παιδεία. Διεκδίκησαν το αυτονόητο, να είναι άνθρωποι που οργίζονται και δεν ανέχονται άλλο τους δυνάστες των ζωών τους. Βγήκαν στους δρόμους, με ανιδιοτέλεια, και εξέφρασαν έμπρακτα την αγανάκτησή τους για όλα όσα μαστίζουν την κοινωνία· για όλα τα εγκλήματα και δολοφονίες που διαπράττουν καθημερινά τα κρατικά όργανα, για την αφαίμαξη της δυναμικής της κοινωνίας και τη διαιώνιση της αδικίας. Έτσι ξέσπασε και αυτή η εξέγερση, απρόβλεπτα, χωρίς καθοδηγητές και ειδικούς, χωρίς κλίκες και «φωτισμένες πρωτοπορίες». Και, φυσικά, χωρίς αιτήματα, χωρίς δημοκρατικές εκκλήσεις όπως «να αφοπλιστεί η αστυνομία», «να πληρώσει ο δολοφόνος» κ.τ.λ.

Και τι να πρωτοθυμηθεί κανείς από την αμηχανία και τον πανικό των εξουσιαστών...

Τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης να ζητάνε ανάληψη δράσης από το ΚΚΕ και το στρατό, αναλυτές να γλύφουν τη νεολαία και να κάνουν τους ανήσυχους για την εξ-έγερσή

ποιήσεις των φυλακισμένων που προηγήθηκαν; Ανώτατοι πολιτειακοί παράγοντες εξήραν τους φυλακισμένους για τη... «σοβαρότητα» των κινητοποιήσεών τους, αφού οι υποσχέσεις περί αποσυμφόρησης στα κάτεργα έπιασαν τόπο και η κατάσταση ηρέμησε... Αυτό επιχείρησαν και όσοι προσπάθησαν να στρέψουν την οργή μόνο ενάντια στην κυβέρνηση. Μάταια, όμως... Η κοινωνική οργή δε ζητά αλλαγή κυβέρνησης και δε στρέφεται μόνο ενάντια στους μπάτσους, αλλά στρέφεται ενάντια στο κράτος συνολικά.

Όπως λέει και μια παροιμία, «όταν δεν μπορείς να σκοτώσεις κάποιον, φίλα του το χέρι...». Αυτό το γνωρίζουν καλά οι πολιτικοί γι' αυτό και δεν μπορούν να εκφραστούν όπως θα ήθελαν ειλικρινά... Αντίθετα, οι πιο προοδευτικοί εξάρουν την εξέγερση προσπαθώντας να τσιμπήσουν μελλοντικά πολιτική υπεραξία. Μέχρι ενός σημείου βέβαια, αφού και οι του ΣΥΡΙΖΑ για παράδειγμα, αφού προτάσσουν τα... στήθη τους για την αναδιοργάνωση της αστυνομίας, σιγοντάρουν τους εισαγγελείς για κατάργηση του ασύλου στα πανεπιστήμια...

Αναμφίβολα ο Δεκέμβρης γέννησε πολλές εμπειρίες, απελευθερωτικές διεργασίες που δεν γίνονται άμεσα αντιληπτές από ό-

αδιαμεσολάβητα από τους αγωνιζόμενους ανθρώπους. ΟΧΙ σαν διεκπεραίωση κάποιου καθήκοντος, ΟΧΙ σαν σύμπλευση με μαζικούς φορείς, ΟΧΙ στη βάση της αντιμε-

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

12/2/2009

Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης

ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΑΜΦΙΣΣΑΣ

Το παιχνίδι εις βάρος μου συνεχίζεται... εισαγγελείς, ένστολοι μισθοφόροι δολοφόνοι, έστησαν στην πλάτη μου το πιο βολικό παιχνίδι. Βρισκόμενος σε μια περιοχή όπου σημειώθηκε εμπρησμός, αυτόματα αυτό μετατράπηκε σε επ' αυτοφώρω σύλληψη. Με μόνο στοιχείο την παρουσία μου εκεί γύρω και με μοναδική μου ενοχή ότι ανήκω στον αναρχικό-επαναστατικό χώρο. Τα σενάρια γνωστά σε όλους. Δημοσιογράφοι γνωστοί χαφιεδολόγοι, σε πλήρη συνεργασία με τα κουμάσια της ζαρντινιέρας , ασφάλεια πολιτεύματος, μιλούν για μια ακόμη φορά για μια μεγάλη επιτυχία της ΕΛΑΣ. Ξαφνικά εφευρίσκονται και συνεργοί, στις φυλλάδες των δοσίλογων μιλάνε για κοπέλα, και όσο για μένα αποκαλούμε από τους εκφραστές της δημοκρατίας τρομοκράτης.

Ε, ναι λοιπόν είμαι τρομοκράτης.

ρίσματα, ούτε μοιρολατρίες, αυτά ανήκουν σ' αυτούς που έχουν υποταχθεί, σε αυτούς που συντηρούν την έννομη τάξη.

Εγώ απ' τη πλευρά μου, ως αιχμάλωτος του κοινωνικού πολέμου, κάνω το δικό μου σινιάλο, αυτό της αξιοπρέπειας και της αδιαλλαξίας. Στέλνω και εγώ με τη σειρά μου την αλληλεγγύη μου σε όλους τους συλληφθέντες της εξέγερσης και χαιρετίζω όλες τις κινήσεις αλληλεγγύης που γίνονται ως προς το πρόσωπο μου αλλά και προς όλους τους υπόλοιπους φυλακισμένους της δημοκρατίας.

Όσο ενώνουμε τις φωνές και τις πράξεις μας, τόσο πιο σταθερά βαδίζουμε στο δρόμο για την ελευθερία και όλο και πιο πολύ διαρρηγνύονται οι τοίχοι και τα κάγκελα που μας χωρίζουν.

Ηλίας Νικολάου
Φυλακές Άμφισσας
14/02/09

πως «να αφοπλιστεί η αστυνομία», «να πληρώσει ο δολοφόνος» κ.τ.λ.

Και τι να πρωτοθυμηθεί κανείς από την αμηχανία και τον πανικό των εξουσιαστών...

Τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης να ζητάνε ανάληψη δράσης από το ΚΚΕ και το στρατό, αναλυτές να γλύφουν τη νεολαία και να κάνουν τους ανήξερους για την εξ-έγερση

βαία, αφού και οι του ΣΥΡΙΖΑ για παράδειγμα, αφού προτάσσουν τα... στήθη τους για την αναδιοργάνωση της αστυνομίας, σιγοντάρουν τους εισαγγελείς για κατάργηση του ασύλου στα πανεπιστήμια...

Αναμφίβολα ο Δεκέμβρης γέννησε πολλές εμπειρίες, απελευθερωτικές διεργασίες που δεν γίνονται άμεσα αντιληπτές από ό-

ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΑΜΦΙΣΣΑΣ

Το παιχνίδι εις βάρος μου συνεχίζεται... εισαγγελείς, ένστολοι μισθοφόροι δολοφόνοι, έστησαν στην πλάτη μου το πιο βολικό παιχνίδι. Βρισκόμενος σε μια περιοχή όπου σημειώθηκε εμπρησμός, αυτόματα αυτό μετατράπηκε σε επ' αυτοφώρω σύλληψη. Με μόνο στοιχείο την παρουσία μου εκεί γύρω και με μοναδική μου ενοχή ότι ανήκω στον αναρχικό-επαναστατικό χώρο. Τα σενάρια γνωστά σε όλους. Δημοσιογράφοι γνωστοί χαφιεδολόγοι, σε πλήρη συνεργασία με τα κουμάσια της ζαρντινιέρας , ασφάλεια πολιτεύματος, μιλούν για μια ακόμη φορά για μια μεγάλη επιτυχία της ΕΛΑΣ. Ξαφνικά εφευρίσκονται και συνεργοί, στις φυλλάδες των δοσίλογων μιλάνε για κοπέλα, και όσο για μένα αποκαλούμε από τους εκφραστές της δημοκρατίας τρομοκράτης.

Ε, ναι λοιπόν είμαι τρομοκράτης. Τρομοκράτης απέναντι σε έναν εξουσιαστικό μηχανισμό που συνεχώς επιβάλλεται , δολοφονεί και ελέγχει την ύπαρξή μας, τρομοκράτης απέναντι σε αυτό το δημοκρατικό τερατούργημα που μας θέλει πιόνια και υποχείρια σε ένα καλά δουλεμένο παιχνίδι.

Όμως κάπου εκεί η ιστορία αλλάζει και ανήκει μόνο στους εξεγερμένους. Η πλασματική τους ειρήνη διαλύεται, τα σύμβολα της κυριαρχίας χτυπιούνται ανελέητα. Όλοι γνωρίζουμε ότι ο δρόμος για την ελευθερία δεν χωράει ούτε κλαψουρίσματα, ούτε μοιρολατρίες, αυτά ανήκουν σ' αυτούς που έχουν υποταχθεί, σε αυτούς που συντηρούν την έννομη τάξη.

Εγώ απ' τη πλευρά μου, ως αιχμάλωτος του κοινωνικού πολέμου, κάνω το δικό μου σινιάλο, αυτό της αξιοπρέπειας και της αδιαλλαξίας. Στέλνω και εγώ με τη σειρά μου την αλληλεγγύη μου σε όλους τους συλληφθέντες της εξέγερσης και χαιρετίζω όλες τις κινήσεις αλληλεγγύης που γίνονται ως προς το πρόσωπο μου αλλά και προς όλους τους υπόλοιπους φυλακισμένους της δημοκρατίας.

Όσο ενώνουμε τις φωνές και τις πράξεις μας, τόσο πιο σταθερά βαδίζουμε στο δρόμο για την ελευθερία και όλο και πιο πολύ διαρρηγνύονται οι τοίχοι και τα κάγκελα που μας χωρίζουν.

Ηλίας Νικολάου
Φυλακές Άμφισσας
14/02/09

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,
Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, συνεχίζεται. Πάνω σ' αυτό θέλουμε, για μια ακόμη φορά, να σας ευχαριστήσουμε για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.
Όσοι/ες θέλουν να μοιράσουν –χωρίς αντίτιμο– προηγούμενα φύλλα της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ στην πόλη τους ή την περιοχή που δραστηριοποιούνται και ζουν ή έχουν κάποια ιδέα που συμβάλλει στη μορφή και την ύλη της, ας επικοινωνήσουν μαζί μας στο τηλέφωνο 69 73 79 92 07 ή μέσω του email: diadromi@revolution.gr

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΘΕΩΡΗΣΗΣ

Περί πράξης ή οι παρενέργειες του ακτιβισμού

«Η πράξη μετράει».
«Ας δράσουμε όλοι μαζί».
«Ας αφήσουμε τα λόγια και τις θεωρίες».

Αυτά είναι κάποια από τα ξαναγυαλισμένα προπαγανδιστικά εργαλεία που συχνά – πυκνά ακούγονται.

Αυτές οι προτροπές βρίσκουν σε πολλές περιπτώσεις την υλοποίησή τους. Καλλιέργεια της άγνοιας ή της απομάκρυνσης από τη γνώση γύρω από γεγονότα.

Γεννιέται έτσι ένα εύλογο ερώτημα. Σε μια εποχή όπου η γνώση και η εμπειρία είναι προσιτή στους αγωνιζόμενους ανθρώπους, περισσότερο από κάθε άλλη χρονική περίοδο, για ποιο λόγο να προωθείται η άρνησή της και να επιχειρείται η απαξίωσή της; Υπάρχουν σκοπιμότητες σύμφωνα με τις οποίες καλλιεργείται αυτό το κλίμα;

Δεν χωρά αμφιβολία πως για την αποτελεσματική συμμετοχή και δράση των αναρχικών στον κοινωνικό αγώνα είναι απαραίτητη η γνώση που προέρχεται από την εμπειρία. Η καταγεγραμμένη, αλλά και η ζωντανή μεταφορά των εμπειριών αποτελούν ένα πλούσιο εργαλείο για την επεξεργασία και το προχώρημα των απελευθερωτικών κοινωνικών διεργασιών από τη σκοπιά της αναρχικής προοπτικής.

Αυτή η επεξεργασία είναι που σπάει τα «παραδεδεγμένα» και τα «καθιερωμένα», ξεπερνά τις «συνταγές» δράσης που σε πολλές περιπτώσεις αποτελούν προϊόντα εξουσιαστικών ιδεολογημάτων και θεωριών. Όλες αυτές οι «έτοι-δεση πράξης, αποτελέσματος και σκοπού είναι προφανές πως σχετίζεται άμεσα με την ύπαρξη **άποψης, θεώρησης και ανάλυσης** της κατάστασης που υπάρχει. Η πράξη, λοιπόν, γίνεται μέσα σε τέτοιες συνθήκες και είναι επόμενο να εναρμονίζεται με τον επιδιωκόμενο σκοπό όσων συμμετέχουν σ' αυτήν. Δεν θα μπορούσε, για παράδειγμα, κάποιος να ασχολείται με το κυνήγι ενώ σκοπεύει να γίνει αστροναύτης! Αφού μπορούμε να συμφωνήσουμε στα προηγούμενα θα χρειαστεί να κάνουμε και τις απαιτούμενες διευκρινίσεις. Σ' ό,τι αφορά το σκοπό θα πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν πως θα πρέπει να είναι **κοινός**.

Τι γίνεται όμως στις περιπτώσεις εκείνες όπου οι δρώντες δεν έχουν κοινούς σκοπούς; Τι προκύπτει όταν οι άνθρωποι που καλούνται να δράσουν συνιστούν ένα σύνολο από άτομα με διαφορετικές απόψεις και θεωρήσεις;

Αυτό είναι το πρώτο σημαντικό ερώτημα που θα πρέπει να απαντηθεί. Κατά την γνώμη μας άτομα μιας πολυποίκιλης σύνθεσης μπορούν μόνο **να συμπράξουν**, αλλά και σ' αυτή την περίπτωση με αρκετές δυσκολίες. Όταν λέμε να συμπράξουν εννοούμε επακριβώς να έχουν μια κοινή πρακτική με την οποία επιδιώκεται ένα συγκεκριμένο αποτέλεσμα. Αυτό όμως μπορεί να συμβεί μόνο σε μια περιορισμένη χρονικά και σε σχέση με το αντικείμενο περίοδο και με συγκεκριμένες πρακτικές. Ο «λόγος», όμως, δεν θα μπορέσει να είναι στο σύνολό του κοινός αλλά μόνο ως προς το επιδιωκόμενο **αποτέλεσμα** (π.χ. Λευτεριά στον τάδε) ή ως προς ορισμένες πτυχές αυτού του αποτελέσματος. Αυτό όμως δεν είναι λόγος αλλά περισσότερο **μία περιεκτική διατύπωση του επιζητούμενου αποτελέσματος**.

Μένουν ανοιχτά πολλά ζητήματα τα οποία αφορούν το λόγο που θα εκφραστεί, τα μέσα και τις πρακτικές.

Αν θελήσουμε, τώρα, να προσδιορίσουμε τόσο το λόγο όσο και τις πρακτικές σε μια κοινή βάση τότε θα πρέπει να υπάρξουν κάποιες «διευθετήσεις».

Αυτό σημαίνει μινιμάρισμα του λόγου και των πρακτικών των αναρχικών. Νομίζουμε πως σ' αυτό το σημείο δεν χρειάζονται περισσότερες εξηγήσεις. Είναι αρκετό να κατανοήσουμε την απλότητα του ζητήματος όταν επιμείνουμε στην πραγματικότητα. Αυτή είναι που κάνει ξεκάθαρη την διαφορετική πρόθεση όσων εμφορούνται από αριστερές εξουσιαστικές απόψεις και επιδιώκουν **την εναλλαγή στη διαχείριση της εξουσίας**, σε σχέση με τους αναρχικούς που επιδιώκουν **την καταστροφή του κράτους και**

πρέπει να εξορκισθεί στο όνομα των εμποδίων που τίθενται στη δράση.

Τι προβάλλεται, δηλαδή; Μα, εννοείται, ο ακτιβισμός!

Γιατί όμως όλη αυτή η φασαρία; Όταν υπάρχει διάθεση και ενδιαφέρον για ανταλλαγή απόψεων και κοινή δράση (π.χ. πορεία) τότε εκείνο που χρειάζεται είναι ένα κάλεσμα από μία ή περισσότερες συλλογικότητες. Η εξ ίσου συμμετοχή των υπολοίπων συντρόφων έξω από ομάδες προσδιορίζεται από το ενδιαφέρον και τη σημασία του θέματος για την κοινωνική απελευθερωτική προοπτική. Η αναζήτηση της μεγαλύτερης αριθμητικά συμμετοχής με τον υποβιβασμό του λόγου και της πρακτικής εκείνο που κάνει είναι σαν να τις διαπραγματεύεται στο πολιτικό γιουσουρούμ που πολλές φορές φέρει το πομπώδες όνομα «κίνημα».

Στο πλαίσιο τέτοιων «κινηματικών» τεχνικών και επιδιώξεων αναπτύσσεται η αμετροέπεια και η ανακολουθία στις πράξεις. Είναι χαρακτηριστικό πως τα διαφορετικά μέτρα και σταθμά που χρησιμοποιεί η πολιτική τεχνική φέρνει ορισμένους να επιζητούν κοινές δεσμεύσεις ή να σκίζουν από «αγανάχτηση» τα ρούχα τους όταν μέσα από μία πρακτική (που δεν εντάχθηκε στα πλαίσια του κινήματος ή των φιλικών σχέσεων) μπορεί να υπήρξε κάποια καταστολή εκ μέρους του κράτους. Η σιωπή και η κώφευση, όμως, γίνεται χαρακτηριστικό γνώρισμά τους όταν πολύ χειρότερα αποτελέσματα προκύπτουν από τους φίλα προσκείμενους ή μέσα στα πλαίσια του «κινήματος».

Η αλήθεια είναι πως αυτός ο υποβιβασμός των απόψεων και των πρακτικών έχει σκοπιμότητες. Αυτό δεν σημαίνει πως όλοι όσοι έχουν αποδεχθεί άκριτα αυτές τις λογικές έχουν κακές προθέσεις. Αυτό που μπορεί να τους καταλογίσει κάποιος είναι πως δεν μπήκαν στο κόπο ή δεν προσπάθησαν να εμβαθύνουν στο **γιατί** και **πως**. Φυσικά ο καλύτερος τρόπος είναι η άμεση και σαφής διάγνωση του βάθους των απόψεων ή των αντιπαραθέσεων αλλά και της ρηχότητας των «κουρασμένων» από τις συζητήσεις, όταν, μάλιστα, αυτή η κούραση δεν προβάλλει μια ξεκάθαρη και σαφή άποψη και εναλλακτική λύση ή πρόταση, εκτός από τον ακτιβισμό.

Άλλωστε το ζήτημα του ακτιβισμού έχει παρατηρηθεί πως έχει πολλές προεκτάσεις. Η ανταγωνιστική έως και εχθρική, σε πολλές περιπτώσεις, συμπεριφορά απέναντι στις απόψεις και θεωρήσεις των αναρχικών έχει λόγους. Η ανάδειξη της πράξης δεν έχει μια σχέση με την ισότιμη συμβολή αυτών των πρακτικών στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Αντίθετα ταξινομεί της πράξεις με αποτέλεσμα όσο πιο ταξινομημένη ιεραρχικά είναι μια πράξη, τόσο επιχειρείται να δοθεί μεγαλύτερη σημασία σ' αυτήν και άλλο τόσο γίνεται αυτή εργαλείο επιβολής. Ιδιαίτερα μάλιστα όταν **ενισχύεται και από το θέαμα**.

Η ακτιβίστικη άποψη πρέπει να είναι επιφανειακή. Πρέπει να περιγράφει την κακότητα ενός θεσμού ή μηχανισμού

οι παρενέργειες του ακτιβισμού

«Η πράξη μετράει».
«Ας δράσουμε όλοι μαζί».
«Ας αφήσουμε τα λόγια και τις θεωρίες».

Αυτά είναι κάποια από τα ξαναγυαλισμένα προπαγανδιστικά εργαλεία που συχνά – πυκνά ακούγονται.

Αυτές οι προτροπές βρίσκουν σε πολλές περιπτώσεις την υλοποίησή τους. Καλλιέργεια της άγνοιας ή της απομάκρυνσης από τη γνώση γύρω από γεγονότα.

Γεννιέται έτσι ένα εύλογο ερώτημα. Σε μια εποχή όπου η γνώση και η εμπειρία είναι προσιτή στους αγωνιζόμενους ανθρώπους, περισσότερο από κάθε άλλη χρονική περίοδο, για ποιο λόγο να προωθείται η άρνησή της και να επιχειρείται η απαξίωσή της; Υπάρχουν σκοπιμότητες σύμφωνα με τις οποίες καλλιεργείται αυτό το κλίμα;

Δεν χωρά αμφιβολία πως για την αποτελεσματική συμμετοχή και δράση των αναρχικών στον κοινωνικό αγώνα είναι απαραίτητη η γνώση που προέρχεται από την εμπειρία. Η καταγεγραμμένη, αλλά και η ζωντανή μεταφορά των εμπειριών αποτελούν ένα πλούσιο εργαλείο για την επεξεργασία και το προχώρημα των απελευθερωτικών κοινωνικών διεργασιών από τη σκοπιά της αναρχικής προοπτικής.

Αυτή η επεξεργασία είναι που σπάει τα «παραδεδεγμένα» και τα «καθιερωμένα», ξεπερνά τις «συνταγές» δράσης που σε πολλές περιπτώσεις αποτελούν προϊόντα εξουσιαστικών ιδεολογημάτων και θεωριών. Όλες αυτές οι «έτοιμες λύσεις» έρχονται να υπηρετήσουν επιδιώξεις ανταγωνιστικές προς την αντικρατική απελευθερωτική προοπτική.

Επί πλέον, ο αναρχικός αγώνας για την καταστροφή του κράτους και την απελευθέρωση της ανθρωπότητας δεν είναι αποδεκτό να περνά άκριτα μέσα από «έτοιμες λύσεις». Χρειάζεται συνεχής προσπάθεια εκ μέρους των αναρχικών για το ξεπέρασμα των εξουσιαστικών παρεμβολών, που έρχονται να αλλοιώσουν ή και να αντικαταστήσουν τις απελευθερωτικές διεργασίες.

Οι αναρχικοί, δεν είναι ένα απλό όνομα ή μια ταμπέλα μέσα στον κοινωνικό χώρο. Όσοι αποφασίζουν να ακολουθήσουν το δρόμο του αγώνα και της πάλης για την αναρχία θεωρούν πως έχουν επιφορτιστεί με συγκεκριμένες ευθύνες, τόσο αντικειμενικά όσο και υποκειμενικά.

Ας το επαναλάβουμε για μια ακόμη φορά. **Η απελευθέρωση των ανθρώπων δεν είναι ένα νεανικό παιχνιδάκι. Ούτε ένα γεροντικό καπρίτσιο. Πολύ περισσότερο δεν είναι η εκτόνωση κάποιων θυμωμένων για τη θέση που τους επιφύλαξε το σύστημα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης.**

Αυτή η **υπεύθυνη στάση** των αναρχικών έρχεται να καθορίσει **τη διαρκή αναζήτηση, την επίμονη προσπάθεια,**

ναύτης! Αφού μπορούμε να συμφωνήσουμε στα προηγούμενα θα χρειαστεί να κάνουμε και τις απαιτούμενες διευκρινίσεις. Σ' ό,τι αφορά το σκοπό θα πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν πως θα πρέπει να είναι **κοινός**.

Τι γίνεται όμως στις περιπτώσεις εκείνες όπου οι δρώντες δεν έχουν κοινούς σκοπούς; Τι προκύπτει όταν οι άνθρωποι που καλούνται να δράσουν συνιστούν ένα σύνολο από άτομα με διαφορετικές απόψεις και θεωρήσεις;

Αυτό είναι το πρώτο σημαντικό ερώτημα που θα πρέπει να απαντηθεί. Κατά την γνώμη μας άτομα μιας πολυποίκιλης σύνθεσης μπορούν μόνο **να συμπράξουν**, αλλά και σ' αυτή την περίπτωση με αρκετές δυσκολίες. Όταν λέμε να συμπράξουν εννοούμε επακριβώς να έχουν μια κοινή πρακτική με την οποία επιδιώκεται ένα συγκεκριμένο αποτέλεσμα. Αυτό όμως μπορεί να συμβεί μόνο σε μια περιορισμένη χρονικά και σε σχέση με το αντικείμενο περίοδο και με συγκεκριμένες πρακτικές. Ο «λόγος», όμως, δεν θα μπορέσει να είναι στο σύνολό του κοινός αλλά μόνο ως προς το επιδιωκόμενο **αποτέλεσμα** (π.χ. Λευτεριά στον τάδε) ή ως προς ορισμένες πτυχές αυτού του αποτελέσματος. Αυτό όμως δεν είναι λόγος αλλά περισσότερο **μία περιεκτική διατύπωση του επιζητούμενου αποτελέσματος**.

Μένουν ανοιχτά πολλά ζητήματα τα οποία αφορούν το λόγο που θα εκφραστεί, τα μέσα και τις πρακτικές.

Αν θελήσουμε, τώρα, να προσδιορίσουμε τόσο το λόγο όσο και τις πρακτικές σε μια κοινή βάση τότε θα πρέπει να υπάρξουν κάποιες «διευθετήσεις».

Αυτό σημαίνει μινιμάρισμα του λόγου και των πρακτικών των αναρχικών. Νομίζουμε πως σ' αυτό το σημείο δεν χρειάζονται περισσότερες εξηγήσεις. Είναι αρκετό να κατανοήσουμε την απλότητα του ζητήματος όταν επιμείνουμε στην πραγματικότητα. Αυτή είναι που κάνει ξεκάθαρη την διαφορετική πρόθεση όσων εμφορούνται από αριστερές εξουσιαστικές απόψεις και επιδιώκουν **την εναλλαγή στη διαχείριση της εξουσίας**, σε σχέση με τους αναρχικούς που επιδιώκουν **την καταστροφή του κράτους και την εξάλειψη κάθε εξουσίας**. Αφού, λοιπόν, ο σκοπός εναρμονίζεται με τα μέσα, τότε οι διεργασίες που θα έχουν να προτείνουν οι αναρχικοί δεν θα είναι ίδιες με τις μεθόδους και τις διαδικασίες των αριστερών και αριστεριστών και φυσικά δεν θα εναρμονίζονται.

Τι γίνεται όμως όταν ανάμεσα στις ετερόκλητες απόψεις (αριστερές κάθε απόχρωσης, αναρχικές, αντιεξουσιαστικές κι ελευθεριακές) επιχειρηθεί να βγει ένα «κοινός λόγος»;

Σ' αυτή την περίπτωση έχουμε μια τεχνητή σύνδεση, μια προσπάθεια να προβληθεί ένας λόγος, ο οποίος στην πράξη είναι ένα πετσόκομμα των διαφόρων θεωρήσεων και εκτιμήσεων προκειμένου να βγει ένας «μέσος όρος».

Όμως τι γίνεται με αυτό τον «μέσο όρο»; Στην πραγματικότητα είναι ανύπαρκτος. Σε ένα διάλογο ανάμεσα σ' έναν από τους σοφούς των παλαιών χρόνων τον Σκύθη Ανάχαρση και τον Αθηναίο Σόλωνα, ο Ανάχαρσις πολύ εύστοχα παρατήρησε πως «αν βάλουμε μαζί όλες τις ιδέες που υπάρχουν στον κόσμο δεν θα έχουμε κάποιο μέσο όρο, αλλά το ΤΙΠΟΤΑ».

Συνεπώς άλλο πράγμα ο «μέσος όρος» και άλλο το ψαλίδισμα μιας άποψης. Υπήρξαν και υπάρχουν περιπτώσεις ό-

ξεων αναπτύσσεται η αμετροέπεια και η ανακολουθία στις πράξεις. Είναι χαρακτηριστικό πως τα διαφορετικά μέτρα και σταθμά που χρησιμοποιεί η πολιτική τεχνική φέρνει ορισμένους να επιζητούν κοινές δεσμεύσεις ή να σκίζουν από «αγανάχτηση» τα ρούχα τους όταν μέσα από μία πρακτική (που δεν εντάχθηκε στα πλαίσια του κινήματος ή των φιλικών σχέσεων) μπορεί να υπήρξε κάποια καταστολή εκ μέρους του κράτους. Η σιωπή και η κώφευση, όμως, γίνεται χαρακτηριστικό γνώρισμά τους όταν πολύ χειρότερα αποτελέσματα προκύπτουν από τους φίλα προσκείμενους ή μέσα στα πλαίσια του «κινήματος».

Η αλήθεια είναι πως αυτός ο υποβιβασμός των απόψεων και των πρακτικών έχει σκοπιμότητες. Αυτό δεν σημαίνει πως όλοι όσοι έχουν αποδεχθεί άκριτα αυτές τις λογικές έχουν κακές προθέσεις. Αυτό που μπορεί να τους καταλογίσει κάποιος είναι πως δεν μπήκαν στο κόπο ή δεν προσπάθησαν να εμβαθύνουν στο **γιατί** και **πως**. Φυσικά ο καλύτερος τρόπος είναι η άμεση και σαφής διάγνωση του βάθους των απόψεων ή των αντιπαραθέσεων αλλά και της ρηχότητας των «κουρασμένων» από τις συζητήσεις, όταν, μάλιστα, αυτή η κούραση δεν προβάλλει μια ξεκάθαρη και σαφή άποψη και εναλλακτική λύση ή πρόταση, εκτός από τον ακτιβισμό.

Άλλωστε το ζήτημα του ακτιβισμού έχει παρατηρηθεί πως έχει πολλές προεκτάσεις. Η ανταγωνιστική έως και εχθρική, σε πολλές περιπτώσεις, συμπεριφορά απέναντι στις απόψεις και θεωρήσεις των αναρχικών έχει λόγους. Η ανάδειξη της πράξης δεν έχει μια σχέση με την ισότιμη συμβολή αυτών των πρακτικών στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Αντίθετα ταξινομεί της πράξεις με αποτέλεσμα όσο πιο ταξινομημένη ιεραρχικά είναι μια πράξη, τόσο επιχειρείται να δοθεί μεγαλύτερη σημασία σ' αυτήν και άλλο τόσο γίνεται αυτή εργαλείο επιβολής. Ιδιαίτερα μάλιστα όταν **ενισχύεται και από το θέαμα**.

Η ακτιβίστικη άποψη πρέπει να είναι επιφανειακή. Πρέπει να περιγράφει την κακότητα ενός θεσμού ή μηχανισμού. Να του επιτίθεται με εικονικές ενέργειες που θέλει να τις παρουσιάσει τελεσίδικα επικίνδυνες. Ταυτόχρονα επιζητά από την ίδια πηγή που υποτίθεται πως πολεμά την διάδοση αυτής της άποψης. Εξ άλλου, μέσα στο κλίμα του ακτιβισμού προβάλλει τη μουσούδα του και ο επαναστατικός σαλτιμπαγκισμός.

Υπάρχει όμως στα σίγουρα έλλειψη άποψης; θα αναρωτηθεί κάποιος. Σίγουρα όχι, επειδή μια τέτοια έλλειψη δεν αντανακλά την πραγματικότητα. Πίσω της υπάρχει σαφέστατα ο ιδεολογικός προσανατολισμός αυτού που κατευθύνει ή αναπτύσσει την πράξη. Αυτό συνάγεται εύκολα αν εξετάσει κάποιος όχι μόνο την έκφραση αλλά και τη συνήθως σαθρή σχέση που τη συνδέει με την απελευθερωτική προοπτική. Άλλωστε δεν θα μπορούσε μέσα από μια θολούρα και περιγραφή της κακότητας να επιδιωχθεί μια αναρχική προοπτική. Αν υπήρχε τέτοια πρόθεση θα έπρεπε να εκδηλωθεί κι όχι να υποκρύπτεται. Άρα κάτι άλλο υπάρχει που γίνεται αμέσως κατανοητό **όταν εξεταστούν τα χαρακτηριστικά της πράξης και τα συνεκτικά προς αυτήν στοιχεία**. Βεβαίως, οι προπαγανδιστές του ακτιβισμού μπορεί να προτρέπουν στο να αποφεύγεται κάθε σχέση με τη γνώση, την εμπειρία και την θεώρηση, αλλά οι ί-

για ποιο λόγο να προωθείται η άρνησή της και να επιχειρείται η απαξίωσή της; Υπάρχουν σκοπιμότητες σύμφωνα με τις οποίες καλλιεργείται αυτό το κλίμα;

Δεν χωρά αμφιβολία πως για την αποτελεσματική συμμετοχή και δράση των αναρχικών στον κοινωνικό αγώνα είναι απαραίτητη η γνώση που προέρχεται από την εμπειρία. Η καταγεγραμμένη, αλλά και η ζωντανή μεταφορά των εμπειριών αποτελούν ένα πλούσιο εργαλείο για την επεξεργασία και το προχώρημα των απελευθερωτικών κοινωνικών διεργασιών από τη σκοπιά της αναρχικής προοπτικής.

Αυτή η επεξεργασία είναι που σπάει τα «παραδεδεγμένα» και τα «καθιερωμένα», ξεπερνά τις «συνταγές» δράσης που σε πολλές περιπτώσεις αποτελούν προϊόντα εξουσιαστικών ιδεολογημάτων και θεωριών. Όλες αυτές οι «έτοιμες λύσεις» έρχονται να υπηρετήσουν επιδιώξεις ανταγωνιστικές προς την αντικρατική απελευθερωτική προοπτική.

Επί πλέον, ο αναρχικός αγώνας για την καταστροφή του κράτους και την απελευθέρωση της ανθρωπότητας δεν είναι αποδεκτό να περνά άκριτα μέσα από «έτοιμες λύσεις». Χρειάζεται συνεχής προσπάθεια εκ μέρους των αναρχικών για το ξεπέρασμα των εξουσιαστικών παρεμβολών, που έρχονται να αλλοιώσουν ή και να αντικαταστήσουν τις απελευθερωτικές διεργασίες.

Οι αναρχικοί, δεν είναι ένα απλό όνομα ή μια ταμπέλα μέσα στον κοινωνικό χώρο. Όσοι αποφασίζουν να ακολουθήσουν το δρόμο του αγώνα και της πάλης για την αναρχία θεωρούν πως έχουν επιφορτιστεί με συγκεκριμένες ευθύνες, τόσο αντικειμενικά όσο και υποκειμενικά.

Ας το επαναλάβουμε για μια ακόμη φορά. **Η απελευθέρωση των ανθρώπων δεν είναι ένα νεανικό παιχνιδάκι. Ούτε ένα γεροντικό καπρίτσιο. Πολύ περισσότερο δεν είναι η εκτόνωση κάποιων θυμωμένων για τη θέση που τους επιφύλαξε το σύστημα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης.**

Αυτή η **υπεύθυνη στάση** των αναρχικών έρχεται να καθορίσει **τη διαρκή αναζήτηση, την επίμονη προσπάθεια, το ξεκαθάρισμα απόψεων, την εμβάθυνση και την διάδοση των λειτουργικών εμπειριών, το κόψιμο των οποιονδήποτε ορατών ή αόρατων δεσμών με τις εξουσιαστικές ιδεολογίες και πρακτικές.** Πρόκειται για όλα αυτά τα συστατικά που συμπεριλαμβάνονται στην **Αναρχική Θεώρηση**.

Για την πραγματοποίηση όλων αυτών των διεργασιών χρειάζεται η συλλογική προσπάθεια που συμβαδίζει με την συλλογική δράση στον κοινωνικό χώρο. Αυτή η συλλογική δράση συμβάλλει στην ανάδειξη, ενίσχυση και εμπλουτισμό των δυνατοτήτων του καθενός και την αναγνώριση της ιδιαιτερότητάς του. Όλα αυτά είναι πραγματοποιήσιμα μέσα από την δημιουργία αναρχικών ομάδων.

Ας έρθουμε τώρα στο ζήτημα της πράξης, αφού αυτή αποτελεί και την αφορμή αυτού του κειμένου.

Κάθε πράξη έχει ένα σκοπό. Επιδιώκεται, δηλαδή, μέσω αυτής κάποιο **αποτέλεσμα** άμεσο ή έμμεσο. Αυτή η σύν-

Μένουν ανοιχτά πολλά ζητήματα τα οποία αφορούν το λόγο που θα εκφραστεί, τα μέσα και τις πρακτικές.

Αν θελήσουμε, τώρα, να προσδιορίσουμε τόσο το λόγο όσο και τις πρακτικές σε μια κοινή βάση τότε θα πρέπει να υπάρξουν κάποιες «διευθετήσεις».

Αυτό σημαίνει μινιμάρισμα του λόγου και των πρακτικών των αναρχικών. Νομίζουμε πως σ' αυτό το σημείο δεν χρειάζονται περισσότερες εξηγήσεις. Είναι αρκετό να κατανοήσουμε την απλότητα του ζητήματος όταν επιμείνουμε στην πραγματικότητα. Αυτή είναι που κάνει ξεκάθαρη την διαφορετική πρόθεση όσων εμφορούνται από αριστερές εξουσιαστικές απόψεις και επιδιώκουν **την εναλλαγή στη διαχείριση της εξουσίας**, σε σχέση με τους αναρχικούς που επιδιώκουν **την καταστροφή του κράτους και την εξάλειψη κάθε εξουσίας**. Αφού, λοιπόν, ο σκοπός εναρμονίζεται με τα μέσα, τότε οι διεργασίες που θα έχουν να προτείνουν οι αναρχικοί δεν θα είναι ίδιες με τις μεθόδους και τις διαδικασίες των αριστερών και αριστεριστών και φυσικά δεν θα εναρμονίζονται.

Τι γίνεται όμως όταν ανάμεσα στις ετερόκλητες απόψεις (αριστερές κάθε απόχρωσης, αναρχικές, αντιεξουσιαστικές κι ελευθεριακές) επιχειρηθεί να βγει ένα «κοινός λόγος»;

Σ' αυτή την περίπτωση έχουμε μια τεχνητή σύνδεση, μια προσπάθεια να προβληθεί ένας λόγος, ο οποίος στην πράξη είναι ένα πετσόκομμα των διαφόρων θεωρήσεων και εκτιμήσεων προκειμένου να βγει ένας «μέσος όρος».

Όμως τι γίνεται με αυτό τον «μέσο όρο»; Στην πραγματικότητα είναι ανύπαρκτος. Σε ένα διάλογο ανάμεσα σ' έναν από τους σοφούς των παλαιών χρόνων τον Σκύθη Ανάχαρση και τον Αθηναίο Σόλωνα, ο Ανάχαρσις πολύ εύστοχα παρατήρησε πως «αν βάλουμε μαζί όλες τις ιδέες που υπάρχουν στον κόσμο δεν θα έχουμε κάποιο μέσο όρο, αλλά το **ΤΙΠΟΤΑ**».

Συνεπώς άλλο πράγμα ο «μέσος όρος» και άλλο το ψαλίδισμα μιας άποψης. Υπήρξαν και υπάρχουν περιπτώσεις όπου οι αντιπαραθέσεις ανάμεσα στις διάφορες απόψεις δεν επιφέρουν, (για πολλούς λόγους), κάποιο αποτέλεσμα. Εκεί, λοιπόν, που πραγματικά δίνεται η δυνατότητα κατανόησης της διαφορετικότητας των απόψεων η ρίζα και η προοπτική που δίνεται από την κάθε μία από αυτές τι έχουμε;

Τότε, στην σκληρή αντιπαράθεση απόψεων είναι που βρίσκουν την ευκαιρία οι κάθε λογής φαρισαίοι να προβάλλουν την «δυσαρέσκειά τους γιατί τάχα γίνονται καυγάδες και δεν τα «βρίσκουν». Αυτός ο φαρισαϊσμός είναι συνηθισμένος και έχει καλλιεργηθεί από τους επιτήδειους φορείς των «ενωτικών απόψεων». Αυτοί οι θιασώτες του «μέσου όρου» είναι που προσπαθούν με την προβολή της δήθεν απαρέσκειας προς τις αντιπαραθέσεις να καλλιεργήσουν την άποψη πως οι αναρχικές ομάδες της α ή της β πόλης ή περιοχής δεν τα «βρίσκουν». Έτσι γενικώς και αορίστως. Παρουσιάζουν μ' αυτό τον τρόπο έναν κακό δαίμονα που

φη άποψη και εναλλακτική λύση ή πρόταση, εκτός από τον ακτιβισμό.

Άλλωστε το ζήτημα του ακτιβισμού έχει παρατηρηθεί πως έχει πολλές προεκτάσεις. Η ανταγωνιστική έως και εχθρική, σε πολλές περιπτώσεις, συμπεριφορά απέναντι στις απόψεις και θεωρήσεις των αναρχικών έχει λόγους. Η ανάδειξη της πράξης δεν έχει μια σχέση με την ισότιμη συμβολή αυτών των πρακτικών στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Αντίθετα ταξινομεί της πράξεις με αποτέλεσμα όσο πιο ταξινομημένη ιεραρχικά είναι μια πράξη, τόσο επιχειρείται να δοθεί μεγαλύτερη σημασία σ' αυτήν και άλλο τόσο γίνεται αυτή εργαλείο επιβολής. Ιδιαίτερα μάλιστα όταν **ενισχύεται και από το θέαμα**.

Η ακτιβίστικη άποψη πρέπει να είναι επιφανειακή. Πρέπει να περιγράφει την κακότητα ενός θεσμού ή μηχανισμού. Να του επιτίθεται με εικονικές ενέργειες που θέλει να τις παρουσιάσει σαν τελεσίδικα επικίνδυνες. Ταυτόχρονα επιζητά από την ίδια πηγή που υποτίθεται πως πολεμά την διάδοση αυτής της άποψης. Εξ άλλου, μέσα στο κλίμα του ακτιβισμού προβάλλει τη μουσούδα του και ο επαναστατικός σαλτιμπαγκισμός.

Υπάρχει όμως στα σίγουρα έλλειψη άποψης; θα αναρωτηθεί κάποιος. Σίγουρα όχι, επειδή μια τέτοια έλλειψη δεν αντανακλά την πραγματικότητα. Πίσω της υπάρχει σαφέστατα ο ιδεολογικός προσανατολισμός αυτού που κατευθύνει ή αναπτύσσει την πράξη. Αυτό συνάγεται εύκολα αν εξετάσει κάποιος όχι μόνο την έκφραση αλλά και τη συνήθως σαθρή σχέση που τη συνδέει με την απελευθερωτική προοπτική. Άλλωστε δεν θα μπορούσε μέσα από μια θολούρα και περιγραφή της κακότητας να επιδιωχθεί μια αναρχική προοπτική. Αν υπήρχε τέτοια πρόθεση θα έπρεπε να εκδηλωθεί κι όχι να υποκρύπτεται. Άρα κάτι άλλο υπάρχει που γίνεται αμέσως κατανοητό **όταν εξεταστούν τα χαρακτηριστικά της πράξης και τα συνεκτικά προς αυτήν στοιχεία**. Βεβαίως, οι προπαγανδιστές του ακτιβισμού μπορεί να προτρέπουν στο να αποφεύγεται κάθε σχέση με τη γνώση, την εμπειρία και την θεώρηση, αλλά οι ίδιοι δεν παραλείπουν να θεωρητικολογούν και να επεξεργάζονται μεθόδους και πολιτικές τεχνικές προκειμένου να ενισχύσουν το ιδεολογικό υπόβαθρο του πρακτικισμού (που ακούει και στο νεωτερίστικο όρο ακτιβισμός).

Πρακτικισμός και μαζικότητα

Ένα άλλο στοιχείο της προτροπής προς τον ακτιβισμό και μάλιστα στην άκρατη μορφή του είναι η άποψη του είδους *«Πρέπει να συμμετέχουμε σε κάθε πρωτοβουλία»*. Άλλο ένα «μαζικό» παραμύθι του «όλοι μαζί». Μέσα από αυτή τη λογική γίνεται ευθύς διακριτό πως ο ακτιβισμός έχει τις λιγότερες δυνατές απαιτήσεις. Δεν χρειάζεται απόψεις και παρέχει ευκολίες. Αρνείται ακόμα και αυτόν τον «μέσο όρο» και μπορεί να κατεβάσει τον «πήχη» όσο γίνεται ακόμα πιο χαμηλά. Πως μπορεί να γίνει αυτό;

Πολύ απλά.

Α) Μέσα από την μεγέθυνση ενός γεγονότος, την κινδυνολογία και την ανάγκη συσπείρωσης και δράσης για να αποφευχθεί το επικείμενο «κακό». Εννοείται πως αυτό το «κακό» δεν εξετάζεται μέσα στα πλαίσια μιας συνολικά απελευθερωτικής προοπτικής αλλά με βάση την αμέση ανάγκη και την αποτροπή ενός κινδύνου, που πολλές φορές διαπιστώνεται –εκ των υστέρων– πως δεν υφίσταται καν. Αρκεί και μόνο να διοχετευτεί η «πληροφορία» πως επίκειται μια επέμβαση από κάποια αρχή για να κληθούν να προστρέξουν οι πρόθυμοι ακτιβιστές.

Β) Την αξιοποίηση της επιθυμίας για δράση, ιδιαίτερα μετά από εξεγερτικά γεγονότα, όπου πραγματικά υπάρχει ένα «ανέβασμα» της διάθεσης για κοινωνικές πρακτικές.

Πρόκειται για την λογική της πρόσκαιρης αντιμετώπισης μιας κατάστασης, η οποία στο βαθμό που εμπεριέχει και μια μορφή αντιπαράθεσης με κάποιο μηχανισμό της εξουσίας δημιουργεί μια ευεξία. Το ζήτημα όμως μένει εκεί. Αργά ή γρήγορα θα γίνει αντιληπτό πως υπάρχουν ήδη απλωμένα τα δίκτυα της πολιτικής και των εξουσιαστικών παραφυάδων που θα διαστρεβλώσουν την επιθυμία των ανθρώπων που έδρασαν και θα καρπωθούν την προσπάθεια προς όφελος των θεσμών και των μηχανισμών του κράτους. Τα παραδείγματα είναι άπειρα και διαρκώς επαναλαμβανόμενα.

Όσοι αντιτίθενται στις δοκιμασμένες και λειτουργικές πρωτοβουλίες ανάμεσα σε αναρχικές ομάδες και αναζητούν την «μαζικότητα» και την «ενότητα», χωρίς αναρχική θέση και προοπτική βρίσκονται σε μια εξουσιαστική διαδικασία χωρίς καλά – καλά να το έχουν καταλάβει. Γιατί κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί πως η αριθμητική αύξηση διευκολύνει πολλές καταστάσεις. Χρειάζεται όμως να μην βασίζεται σε δεκανίκια εξουσιαστικών μεθοδεύσεων και διαδικασιών. Γιατί όλες αυτές οι «μαζικές» αυξήσεις είναι δανεικές και τελικά επιστρέφουν σ' αυτούς από τους οποίους εκπορεύονται. Συνεπώς εύκολα μπορεί να γίνει αντιληπτό ποιοι ευνοούνται. Από τη σκοπιά μας θεωρούμε καταστροφικό για την προοπτική της κοινωνικής απελευθέρωσης να εκχωρούνται οι απελευθερωτικές απόψεις και το πάθος των ανθρώπων στους αριστερούς και αριστεριστές.

Για να γίνουμε ακόμα πιο σαφείς, ώστε να μην υπάρχουν παρερμηνείες, το θέμα έχει αυτή την απλή διάσταση: όλη η δουλειά, το τρέξιμο και ο ντόρος έχουν δημιουργήσει κατά περιόδους ένα ιδεολογικό και πολιτικό υπόστρωμα για την ένταξη όλων αυτών των ανθρώπων –που ενστερνίστηκαν τέτοιες διαδικασίες– σε εξουσιαστικές ομάδες και λογικές. Ή, το εξ ίσου χειρότερο, την ουσιαστική μετάλλαξη των αναρχικών. Υπάρχει βέβαια και ο αντίλογος: «Πώς να μην επιδιωχθεί η αριθμητική αύξηση όταν οι αναρχικοί–αντιεξουσιαστές είναι ολιγάριθμοι;».

νάλυσης και πολιτικών χειρισμών. Αυτά όλα είναι μέσα για την επιτυχία των σκοπών της κάθε εξουσιαστικής μερίδας.

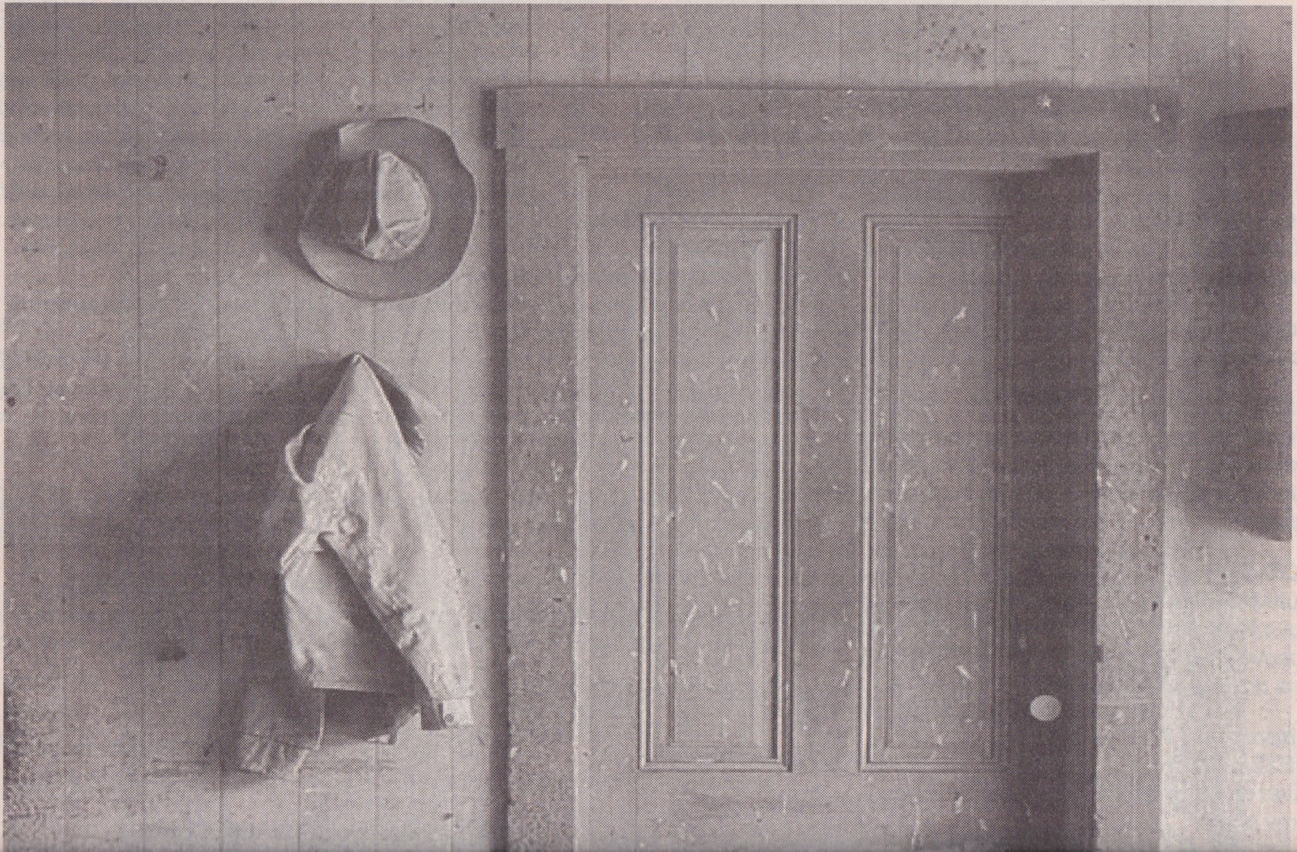
Όταν, λοιπόν, οι αναρχικοί προστρέχουν, καλοπροαίρετα τις περισσότερες φορές, να συνδράμουν σε διάφορες καταστάσεις και γεγονότα χωρίς προηγούμενα να επεξεργαστούν ένα σχέδιο δράσης και ένα λόγο με βάση την αναρχική απελευθερωτική προοπτική τι κάνουν; Απλά αναλώνονται. Γιατί είναι σίγουρο πως όταν δεν έχεις άποψη, τότε θα αξιοποιήσουν την κατάσταση αυτοί που έχουν σχέδιο, άποψη και οργάνωση. Και το χειρότερο θα σε ενσωματώσουν στις λογικές τους.

«Μα δεν μπορεί να γίνει αλλιώς», θα αντιτάξει κάποιος, *«υπάρχουν πολλοί αναρχικοί ή άνθρωποι που πρόσκεινται στις αναρχικές απόψεις, αλλά δεν είναι οργανωμένοι και δεν μπορούν να περιμένουν πότε θα οργανωθούν για να δράσουν»*. Όμως, όσο συνεχίζουν να τρέχουν χωρίς σχέδιο δεν θα μπορέσουν να οργανώσουν την δράση, τη σκέψη και το λόγο τους ως αναρχικοί. Στο τέλος μπορεί να απογοητευθούν γιατί δεν θα μπορέσουν να κατανοήσουν τη διαφορά ανάμεσα στις απελευεντάσσεται και η λογική στο να μην εμφανίζονται οι αναρχικοί με την οργανωμένη τους ταυτότητα. Έτσι η αναρχική ομάδα εξατομικεύεται προκειμένου να πάρει τα χαρακτηριστικά μιας πρωτοβουλίας που θα συμπεριλάβει και μη αναρχικούς. Σ' αυτή την περίπτωση ή οι αναρχικοί προσπαθούν να κοροϊδέψουν του υπόλοιπους ή να τους καθοδηγήσουν αφού πίσω από την «πρωτοβουλία» υπάρχει η αναρχική ομάδα. Όποια από τις δύο περιπτώσεις κι αν ισχύει είναι κάκιστη εκδοχή που **δεν έχει σχέση με την αναρχία και την προοπτική της κοινωνικής απελευθέρωσης**.

Όσο για τις άλλες σκοπιμότητες του «μαζικού αυτοοργανωμένου μέσου» θα μας δοθεί η ευκαιρία να αναφερθούμε στο μέλλον.

Εκείνο που μένει να αναρωτηθεί κανείς είναι: Τι σκοπό έχει η θριαμβολογία περί της επιτυχίας ενός τέτοιου «μέσου όρου»;

Αν το βάλουμε σε καθαρά υλιστικά δεδομένα είναι σαν να πετάει από την χαρά του ένας εργάτης επειδή του μείωσαν το μισθό κατά 50%. Το θέμα όμως γίνεται πιο δραματικό όταν αφορά την αναρχική απελευθερωτική προο-

Πρόκειται για την λογική της πρόσκαιρης αντιμετώπισης μιας κατάστασης, η οποία στο βαθμό που εμπεριέχει και μια μορφή αντιπαράθεσης με κάποιο μηχανισμό της εξουσίας δημιουργεί μια ευεξία. Το ζήτημα όμως μένει εκεί. Αργά ή γρήγορα θα γίνει αντιληπτό πως υπάρχουν ήδη απλωμένα τα δίκτυα της πολιτικής και των εξουσιαστικών παραφυάδων που θα διαστρεβλώσουν την επιθυμία των ανθρώπων που έδρασαν και θα καρπωθούν την προσπάθεια προς όφελος των θεσμών και των μηχανισμών του κράτους. Τα παραδείγματα είναι άπειρα και διαρκώς επαναλαμβανόμενα.

Όσοι αντιτίθενται στις δοκιμασμένες και λειτουργικές πρωτοβουλίες ανάμεσα σε αναρχικές ομάδες και αναζητούν την «μαζικότητα» και την «ενότητα», χωρίς αναρχική θέση και προοπτική βρίσκονται σε μια εξουσιαστική διαδικασία χωρίς καλά – καλά να το έχουν καταλάβει. Γιατί κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί πως η αριθμητική αύξηση διευκολύνει πολλές καταστάσεις. Χρειάζεται όμως να μην βασίζεται σε δεκανίκια εξουσιαστικών μεθοδεύσεων και διαδικασιών. Γιατί όλες αυτές οι «μαζικές» αυξήσεις είναι δανεικές και τελικά επιστρέφουν σ' αυτούς από τους οποίους εκπορεύονται. Συνεπώς εύκολα μπορεί να γίνει αντιληπτό ποιοι ευνοούνται. Από τη σκοπιά μας θεωρούμε καταστροφικό για την προοπτική της κοινωνικής απελευθέρωσης να εκχωρούνται οι απελευθερωτικές απόψεις και το πάθος των ανθρώπων στους αριστερούς και αριστεριστές.

Για να γίνουμε ακόμα πιο σαφείς, ώστε να μην υπάρχουν παρερμηνείες, το θέμα έχει αυτή την απλή διάσταση: όλη η δουλειά, το τρέξιμο και ο ντόρος έχουν δημιουργήσει κατά περιόδους ένα ιδεολογικό και πολιτικό υπόστρωμα για την ένταξη όλων αυτών των ανθρώπων –που ενστερνίστηκαν τέτοιες διαδικασίες– σε εξουσιαστικές ομάδες και λογικές. Ή, το εξ ίσου χειρότερο, την ουσιαστική μετάλλαξη των αναρχικών. Υπάρχει βέβαια και ο αντίλογος: «Πώς να μην επιδιωχθεί η αριθμητική αύξηση όταν οι αναρχικοί–αντιεξουσιαστές είναι ολιγάριθμοι;».

Αυτό είναι ένα εύκολο ερώτημα. Αλλά η απάντηση βρίσκεται στην εξήγηση του φαινομένου αυτού, όπου παρά την πλούσια δράση δεν αυξάνονται οι αναρχικές – αντιεξουσιαστικές ομάδες, οι οποίες θα αναπτύξουν δράση με συνέπεια συνέχεια και σταθερότητα μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Ή όπου μετά από μία περίοδο εμφάνισης τους στη συνέχεια «χάνονται» ή μετασχηματίζονται σε συλλογικότητες άλλου χαρακτήρα.

Η αριθμητική αύξηση είναι αποτέλεσμα μιας αργής, επίμονης και διαρκούς διεργασίας την οποία οι αναρχικοί αναπτύσσουν αποφεύγοντας τις έτοιμες και κατά κανόνα εξουσιαστικές πρακτικές. Όσο αποφεύγεται αυτή η διεργασία, η οποία μπορεί να γίνει μέσα από τη δημιουργία αναρχικών ομάδων, τόσο θα ανακυκλώνεται η κατάσταση. Γιατί όταν μεγάλα κομμάτια νεολαίων (αλλά και άλλοι άνθρωποι) στρέφονται προς την αναρχία τότε έρχεται ο ακτιβισμός, ο οποίος –στην τελική– εξυπηρετεί απόψεις αλλότριες ως προς την αναρχία.

Άλλωστε, είναι χαρακτηριστικό πως μετά από εξεγερτικά γεγονότα όπως αυτά του 1990 – 1991 δημιουργήθηκαν αναρχικές ομάδες. Στην εξέγερση του 2008 διαπιστώνου-

οργανωμένοι και δεν μπορούν να περιμένουν πότε θα οργανωθούν για να δράσουν». Όμως, όσο συνεχίζουν να τρέχουν χωρίς σχέδιο δεν θα μπορέσουν να οργανώσουν την δράση, τη σκέψη και το λόγο τους ως αναρχικοί. Στο τέλος μπορεί να απογοητευθούν γιατί δεν θα μπορέσουν να κατανοήσουν τη διαφορά ανάμεσα στις απελευ-

θερωτικές διεργασίες, απόψεις και πρακτικές και στις εξουσιαστικές διαδικασίες και δράσεις και ή θα τα παρατήσουν ή θα ενταχθούν σε κάποια αριστερή γκρούπα, αφού με αυτή θα έχουν περισσότερη τριβή λόγω του διαρκούς ακτιβισμού στον οποίο έχουν εμπλακεί.

Άλλωστε ο ακτιβισμός έχει την τάση να προσφέρει «χειχει η θριαμβολογία περί της επιτυχίας ενός τέτοιου «μέσου όρου»;

Αν το βάλουμε σε καθαρά υλιστικά δεδομένα είναι σαν να πετάει από την χαρά του ένας εργάτης επειδή του μείωσαν το μισθό κατά 50%. Το θέμα όμως γίνεται πιο δραματικό όταν αφορά την αναρχική απελευθερωτική προοπτική. Είναι σαν να πλέει σε πελάγη ευτυχίας ένας αναρχικός επειδή βοήθησε να ανεβεί στην εξουσία ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α, για να μην φέρουμε πιο ακραίο παράδειγμα...

Κλείνοντας θέλουμε να επισημάνουμε πως δεν «κομίζουμε γλαύκας εις Αθήνας». Αυτά έχουν αναφερθεί αρκετές φορές στο παρελθόν.

καταστροφικό για την προοπτική της κοινωνικής απελευθέρωσης να εκχωρούνται οι απελευθερωτικές απόψεις και το πάθος των ανθρώπων στους αριστερούς και αριστεριστές.

Για να γίνουμε ακόμα πιο σαφείς, ώστε να μην υπάρχουν παρερμηνείες, το θέμα έχει αυτή την απλή διάσταση: όλη η δουλειά, το τρέξιμο και ο ντόρος έχουν δημιουργήσει κατά περιόδους ένα ιδεολογικό και πολιτικό υπόστρωμα για την ένταξη όλων αυτών των ανθρώπων –που ενστερνίστηκαν τέτοιες διαδικασίες– σε εξουσιαστικές ομάδες και λογικές. Ή, το εξ ίσου χειρότερο, την ουσιαστική μετάλλαξη των αναρχικών. Υπάρχει βέβαια και ο αντίλογος: «Πώς να μην επιδιωχθεί η αριθμητική αύξηση όταν οι αναρχικοί–αντιεξουσιαστές είναι ολιγάριθμοι;».

Αυτό είναι ένα εύκολο ερώτημα. Αλλά η απάντηση βρίσκεται στην εξήγηση του φαινομένου αυτού, όπου παρά την πλούσια δράση δεν αυξάνονται οι αναρχικές – αντιεξουσιαστικές ομάδες, οι οποίες θα αναπτύξουν δράση με συνέπεια συνέχεια και σταθερότητα μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Ή όπου μετά από μία περίοδο εμφάνισης τους στη συνέχεια «χάνονται» ή μετασχηματίζονται σε συλλογικότητες άλλου χαρακτήρα.

Η αριθμητική αύξηση είναι αποτέλεσμα μιας αργής, επίμονης και διαρκούς διεργασίας την οποία οι αναρχικοί αναπτύσσουν αποφεύγοντας τις έτοιμες και κατά κανόνα εξουσιαστικές πρακτικές. Όσο αποφεύγεται αυτή η διεργασία, η οποία μπορεί να γίνει μέσα από τη δημιουργία αναρχικών ομάδων, τόσο θα ανακυκλώνεται η κατάσταση. Γιατί όταν μεγάλα κομμάτια νεολαίων (αλλά και άλλοι άνθρωποι) στρέφονται προς την αναρχία τότε έρχεται ο ακτιβισμός, ο οποίος –στην τελική– εξυπηρετεί απόψεις αλλότριες ως προς την αναρχία.

Άλλωστε, είναι χαρακτηριστικό πως μετά από εξεγερτικά γεγονότα όπως αυτά του 1990 – 1991 δημιουργήθηκαν αναρχικές ομάδες. Στην εξέγερση του 2008 διαπιστώνουμε πως αυτή η τάση έχει αναχαιτιστεί μέσα από τον πρακτικισμό. Αυτό είναι κάτι που θα έχει συνολικότερες επιπτώσεις.

Έχουμε γράψει και στο παρελθόν (Αναρχική Θεώρηση τεύχος 2–3) πως οι αναρχικοί έχουν την δυνατότητα να παρεμβαίνουν ή να επεμβαίνουν σε οποιαδήποτε κινητοποίηση ή γεγονός. Κι αυτό είναι μια πραγματικότητα. Το ζήτημα είναι με ποιο τρόπο, κάτω από ποιες προϋποθέσεις και στοχεύσεις. Το κυριότερο παραμένει και σ' αυτή την περίπτωση ο λόγος που θα εκφραστεί.

Η ιδεολογία της κυριαρχίας –σε κάθε παράμετρό της– διαθέτει μια πλούσια εμπειρία την οποία αξιοποιεί για να επιτύχει τον εγκλωβισμό και τον αποπροσανατολισμό των ανθρώπων που αγωνίζονται ή επιθυμούν να συνεισφέρουν στον κοινωνικό αγώνα. Οι εξουσιαστικές παραφυάδες της αριστεράς και του (νέο-)αριστερισμού, έχουν άποψη, θεωρία, ιδεολογία από τα οποία εκπορεύεται η δυνατότητα απελευθερωτικές διεργασίες, απόψεις και πρακτικές και στις εξουσιαστικές διαδικασίες και δράσεις και ή θα τα παρατήσουν ή θα ενταχθούν σε κάποια αριστερή γκρούπα, αφού με αυτή θα έχουν περισσότερη τριβή λόγω του διαρκούς ακτιβισμού στον οποίο έχουν εμπλακεί.

Άλλωστε ο ακτιβισμός έχει την τάση να προσφέρει «χειροπιαστές επιτυχίες» και ψευδαισθήσεις νίκης. Έτσι «στριμώχνει» τον κάθε δήμαρχο, κάνει τον τάδε ή τον δείνα υπουργό να τροποποιήσει τα σχέδιά του ή να τα αναστείλει, ενώ τις περισσότερες φορές εξυπηρετεί τις ρεφορμιστικές επιδιώξεις συνδικαλιστικών ή κομματικών συμφερόντων, που προσπαθούν να αποκτήσουν πολιτικά οφέλη και να ανέβουν στο εξουσιαστικό στερέωμα.

Η εξουσιαστική συνταγή «**ελέγχω τη δράση σημαίνει ελέγχω αυτούς που δρουν**» και αντίστροφα «**ελέγχω αυτούς που δρουν, άρα ελέγχω και τα δρώμενα**» είναι πολύ παλιά, αλλά συνεχίζει να γνωρίζει δόξες.

Ο υποστηρικτής του ακτιβισμού αποφεύγει να απαντήσει καθαρά σε βασικά ερωτήματα όπως: **με ποιόν ή ποιους, πού και για ποιο σκοπό.** Το χειρότερο είναι πως προσπαθεί να μπερδέψει σκόπιμα το αποτέλεσμα με το σκοπό.

Στο ίδιο περίγραμμα της μαζικότητας και του ακτιβισμού πτική. Είναι σαν να πλέει σε πελάγη ευτυχίας ένας αναρχικός επειδή βοήθησε να ανεβεί στην εξουσία ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α, για να μην φέρουμε πιο ακραίο παράδειγμα…

Κλείνοντας θέλουμε να επισημάνουμε πως δεν «κομίζουμε γλαύκας εις Αθήνας». Αυτά έχουν αναφερθεί αρκετές φορές στο παρελθόν.

Ήδη έχουμε εξηγήσει πως η δημιουργία αναρχικών ομάδων παραμένει το καθοριστικό μέσο για την ανάπτυξη του αναρχικού κοινωνικού απελευθερωτικού αγώνα. Εκείνο που απλώς χρειάζεται να επισημανθεί είναι η ευθύνη που έχει κάθε αναρχική ομάδα από τη στιγμή της δημιουργίας της να μην σταματά να συμβάλει πολύπλευρα στον κοινό αγώνα για την αναρχία με ξεκαθάρισμα και κατάθεση απόψεων. Να επιδιώκει την συζήτηση και την τριβή αυτών των απόψεων μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό αναζητώντας πρώτιστα τη συνεργασία ανάμεσα σε αναρχικές ομάδες. Στάσεις και πρακτικές που χρειάζεται να κατατίθενται και να εκφράζονται με όσο το δυνατόν περισσότερη σαφήνεια, ειλικρίνεια και χωρίς πολιτικούς ακροβατισμούς και τσιριτσάντζουλες.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Η καταγραφή ειδήσεων και γεγονότων αποτελεί σημαντικό μέσο για την ανάπτυξη του κοινωνικού αντικρατικού αγώνα και μια ουσιαστική παρακαταθήκη εμπειριών και μνήμης για τους ανθρώπους.
Η σοβαρότητα αυτού του ζητήματος μας κάνει να είμαστε ιδιαίτερα επίμονοι και προσεκτικοί. Παρ' όλα αυτά, είναι ενδεχόμενο να μας διαφύγει, είτε λόγω πίεσης χρόνου είτε για άλλους λόγους, ανεξάρτητους των θελήσεών μας, κάποιο γεγονός. Γι' αυτό, η συμβολή σας στην «αποκατάσταση» τέτοιων παραλείψεων είναι επιθυμητή και λειτουργική.

Η «ύλη» της εφημερίδας συνήθως «κλείνει» γύρω στις τελευταίες μέρες του κάθε μήνα για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυπογραφείο.
Έτσι, σύντροφοι/σες και φίλοι/ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτο το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδήσεις – σχόλια – εκδηλώσεις από την

πρυτανεία του ΑΠΘ, ενάντια στις απειλές της να εκδιώξει τους καταληψίες του βαγονιού του ΟΣΕ - που έχει καταληφθεί από τις 26/1 και επιχειρείται να λειτουργήσει ως αυτοδιαχειριζόμενος ιντερνετικός σταθμός.

Συμπλοκές αγροτών και ΜΑΤ σημειώνονται στο λιμάνι του Πειραιά, όταν οι πρώτοι καταφθάνουν από την Κρήτη για να διαμαρτυρηθούν.

Πέμπτη 29 Ιανουαρίου
Γίνεται εμπρησμός σε αντιπροσωπεία αυτοκινήτων στην Ηλιούπολη.

Πυρπολείται αυτοκίνητο του υπουργείου μεταφορών στο Χαλάνδρι.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πυρπολείται όχημα εταιρίας σεκιούριτι στην οδό Χαλκέων, καθώς και ένα όχημα του δήμου Θεσσαλονίκης που είναι σταθμευμένο κοντά στο δημαρχείο.

ΡΩΣΙΑ
Συλλαμβάνονται δύο αναρχικοί, ο Kender και ο Rustam στην πόλη Tyumen, μετά από έρευνα στα σπίτια τους και τους αποδίδονται κατηγορίες για βανδαλισμό.

Παρασκευή 30 Ιανουαρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται εμπρησμός σε τράπεζα Probank στην οδό Αλ. Σβώλου.

Τρίτη 3 Φεβρουαρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται εμπρησμός σε γραφείο του βουλευτή της ΝΔ Σ. Τσιτουρίδη στην οδό Τσιμισκή 96. Η ευθύνη αναλαμβάνεται με τηλεφώνημα σε εφημερίδα.

Τετάρτη 4 Φεβρουαρίου
Πραγματοποιείται επίθεση σε αντιπροσωπεία πολυτελών αυτοκινήτων στη λεωφ. Πεντέλης στο Χαλάνδρι. Την ευθύνη αναλαμβάνουν «οι αποστάτες του ήσυχου ύπνου».

Γίνεται επίθεση με μολότοφ στο α.τ. Αγ. Βαρβάρας.

ΚΟΖΑΝΗ
Γίνεται επίθεση με 3 μολότοφ στο χώρο που είναι σταθμευμένα τα περιπολικά στο α.τ. Κοζάνης. Η μία μολότοφ σβήνεται από τους μπάτσους πριν προκαλέσει ζημιές.

Ο «Αντάρτικος Πυρήνας Δράσης» αναλαμβάνει την ευθύνη για τον εμπρησμό διπλωματικού οχήματος της πρεσβείας της Σαουδικής Αραβίας στις 22/1 στο Νέο Ψυχικό, διπλωματικού οχήματος με πινακίδα ΔΣ 5525 στις 24/1 στην ίδια περιοχή και κρατικού οχήματος του υπουργείου Μεταφορών, στις 29/1 στο Χαλάνδρι. Στην ανάληψη ευθύνης, που δημοσιεύεται σε εφημερίδα, αναφέρεται: «Αφιερώνουμε τις ενέργειες αυτές στους φυλακισμένους της εξέγερσης του Δεκέμβρη και στον αναρχικό Ηλία Νικολάου, κατηγορούμενο για εμπρησμό σε κτήριο της Δημοτικής Αστυνομίας στη Θεσσαλονίκη... Η αιχμαλωσία του αποδείχνει τη σφοδρότητα του πολέμου που μαίνεται. Αν κάτι μας δίδαξε η εξέγερση του Δεκέμβρη είναι πως η αντίσταση στην αδικία και την εξαχρείωση της εποχής δεν είναι υπόθεση των λίγων, των «ειδικών», των αναρχικών, των θαρραλέων. Ανήκει σε όλους όσοι νιώθουν την ανάγκη και είναι αποφασισμένοι να επαναορίσουν συλλογικά και αδιαμεσολάβητα τις ζωές τους, ενάντια στον επιβαλλόμενο καταναγκασμό. Ας θεωρηθούν οι στάχτες που αφήσαμε και θα ξαναφήσουμε πίσω μας, μέρος αυτού του αγώνα. Πόλεμος με κάθε μέσο σε κάθε συνοικία».

Παρασκευή 6 Φεβρουαρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Προξενούνται φθορές από ομάδα αναρχικών σε γραφείο ευρέσεως εργασίας και αναγράφονται συνθήματα για την Κ. Κούνεβα.

Γίνεται εμπρησμός στα γραφεία του βουλευτή της ΝΔ Π. Μελά στον Πειραιά.

Σάββατο 7 Φεβρουαρίου
Γίνεται επίθεση με μολότοφ από ομάδα ατόμων σε διμοιρία των ΜΑΤ στην οδό Χ. Τρικούπη.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Σκοτώνονται 7 μπάτσοι σε επίθεση ανταρτών στην περιοχή Μιανγουάλι.

ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡΗ

ΕΛ.ΤΑ. στην οδό Μανουσογιαννάκη.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται εμπρησμός στα γραφεία των εφημερίδων «Νέα» και «Αυριανή». Εμπρησμός γίνεται και σε γραφεία του ΣΥΡΙΖΑ.

ΛΑΡΙΣΑ
Ομάδα ατόμων αφαιρεί προϊόντα από σούπερ-μάρκετ και τα μοιράζει σε λαϊκή αγορά. Λίγο αργότερα συλλαμβάνονται 4 άτομα και οδηγούνται στον εισαγγελέα, όπου συγκεντρώνονται αλληλέγγυοι και απωθούνται από ομάδες ΟΠΚΕ. Αργότερα γίνεται πορεία αλληλεγγύης στο κέντρο της πόλης.

Πέμπτη 12 Φεβρουαρίου
Γίνεται εμπρησμός στο σπίτι του εισαγγελέα Παπαγγελόπουλου, προϊστάμενου της Αντιτρομοκρατικής Υπηρεσίας. Εμπρησμός γίνεται και σε υποκατάστημα των ΕΛ.ΤΑ στην οδό Θουκυδίδου στον Αγ. Δημήτριο και σε ΑΤΜ τράπεζας στην οδό Τριών Ιεραρχών 115. Εμπρησμός γίνεται και στο αυτοκίνητο του δημοσιογράφου και πρώην προέδρου της ΕΡΤ Παναγιώτη Παναγιώτου, και σε εθνική τράπεζα στα Πετράλωνα, καθώς και σε γραφείο ευρέσεως εργασίας στην Αγ. Παρασκευή. Απόπειρα εμπρησμού γίνεται και σε ΕΛ.ΤΑ στον Άγιο Παντελεήμονα.
Το μεσημέρι γίνεται εμπρησμός στο σπίτι του εφέτη ανακριτή του Α. Πάγου Βασίλη Φούκα και στο γραφείο του δικηγόρου Σταύρου Γεωργίου. Εμπρηστικός μηχανισμός εντοπίζεται και έξω από το σπίτι του καθηγητή Γ. Πανούση.
Το απόγευμα γίνεται εμπρησμός στο γραφείο του Θ. Πάγκαλου, πρώην υπουργού του ΠΑΣΟΚ, και στο σπίτι της κόρης του, καθώς και στο λογιστήριο του Ριζοσπάστη στην Αθήνα. Την ευθύνη για όλες τις επιθέσεις σε Αθήνα και τις 4 επιθέσεις της προηγούμενης μέρας στη Θεσσαλονίκη αναλαμβάνει η «Συνωμοσία των Πυρήνων της Φωτιάς».

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πορεία αλληλεγγύης στους διωκόμενους του Δεκέμβρη πραγματοποιείται από την

γική.

Η «ύλη» της εφημερίδας συνήθως «κλείνει» γύρω στις τελευταίες μέρες του κάθε μήνα για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυπογραφείο. Έτσι, σύντροφοι/σες και φίλοι/ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτο το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδήσεις - σχόλια - εκδηλώσεις από τήν

Πέμπτη 29 Ιανουαρίου
Γίνεται εμπρησμός σε αντιπροσωπεία αυτοκινήτων στην Ηλιούπολη.

Πυρπολείται αυτοκίνητο του υπουργείου μεταφορών στο Χαλάνδρι.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πυρπολείται όχημα εταιρίας σεκιούριτι στην οδό Χαλκέων, καθώς και ένα όχημα του δήμου Θεσσαλονίκης που είναι σταθμευμένο κοντά στο δημαρχείο.

ΡΩΣΙΑ
Συλλαμβάνονται δύο αναρχικοί, ο Kender και ο Rustam στην πόλη Tyumen, μετά από έρευνα στα σπίτια τους και τους αποδίδονται κατηγορίες για βανδαλισμό.

Παρασκευή 30 Ιανουαρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται εμπρησμός σε τράπεζα Probank στην οδό Αλ. Σβώλου.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Σκοτώνεται ο πράκτορας της FSB Μαγκόμεντ Τσαρόγεφ στην Ινγκουσετία.

Σάββατο 31 Ιανουαρίου
Γίνεται εμπρησμός σε υποκατάστημα της Εμπορικής Τράπεζας στη διασταύρωση των οδών Κηφισίας και Πανόρμου στους Αμπελόκηπους. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι «Πύρινες Σκιές».

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
Δευτέρα 2 Φεβρουαρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Παρέμβαση με μικροφωνική γίνεται στην

Τρίτη 3 Φεβρουαρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται εμπρησμός σε γραφείο του βουλευτή της ΝΔ Σ. Τσιτουρίδη στην οδό Τσιμισκή 96. Η ευθύνη αναλαμβάνεται με τηλεφώνημα σε εφημερίδα.

Τετάρτη 4 Φεβρουαρίου
Πραγματοποιείται επίθεση σε αντιπροσωπεία πολυτελών αυτοκινήτων στη λεωφ. Πεντέλης στο Χαλάνδρι. Την ευθύνη αναλαμβάνουν «οι αποστάτες του ήσυχου ύπνου».

Γίνεται επίθεση με μολότοφ στο α.τ. Αγ. Βαρβάρας.

ΚΟΖΑΝΗ
Γίνεται επίθεση με 3 μολότοφ στο χώρο που είναι σταθμευμένα τα περιπολικά στο α.τ. Κοζάνης. Η μία μολότοφ σβήνεται από τους μπάτσους πριν προκαλέσει ζημιές.

Πέμπτη 5 Φεβρουαρίου
Τα ξημερώματα γίνεται εμπρησμός στο πολιτικό γραφείο του υφυπουργού δημ. Τάξης Χρ. Μαρκογιαννάκη. Την ευθύνη αναλαμβάνει η «Αναρχική Ομάδα 6η Δεκέμβρη».

Πυρπολείται ΑΤΜ υποκαταστήματος τράπεζας στο Ίλιον.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Σκοτώνεται 55χρονος εργάτης στο εργοτάξιο του Μετρό στο σιδηροδρομικό σταθμό της πόλης, όταν αποκολλιέται βραχίονας που πέφτει πάνω του.

μενος ιντερνετικός σταθμός.

Συμπλοκές αγροτών και ΜΑΤ σημειώνονται στο λιμάνι του Πειραιά, όταν οι πρώτοι καταφθάνουν από την Κρήτη για να διαμαρτυρηθούν.

της Δημοτικής Αστυνομίας στη Θεσσαλονίκη... Η αιχμαλωσία του αποδείχνει τη σφοδρότητα του πολέμου που μαίνεται. Αν κάτι μας δίδαξε η εξέγερση του Δεκέμβρη είναι πως η αντίσταση στην αδικία και την εξαχρείωση της εποχής δεν είναι υπόθεση των λίγων, των «ειδικών», των αναρχικών, των θαρραλέων. Ανήκει σε όλους όσοι νιώθουν την ανάγκη και είναι αποφασισμένοι να επαναοrίσουν συλλογικά και αδιαμεσολάβητα τις ζωές τους, ενάντια στον επιβαλλόμενο καταναγκασμό. Ας θεωρηθούν οι στάχτες που αφήσαμε και θα ξαναφήσουμε πίσω μας, μέρος αυτού του αγώνα. Πόλεμος με κάθε μέσο σε κάθε συνοικία».

Παρασκευή 6 Φεβρουαρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Προξενούνται φθορές από ομάδα αναρχικών σε γραφείο ευρέσεως εργασίας και αναγράφονται συνθήματα για την Κ. Κούνεβα.

Γίνεται εμπρησμός στα γραφεία του βουλευτή της ΝΔ Π. Μελά στον Πειραιά.

Σάββατο 7 Φεβρουαρίου
Γίνεται επίθεση με μολότοφ από ομάδα ατόμων σε διμοιρία των ΜΑΤ στην οδό Χ. Τρικούπη.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Σκοτώνονται 7 μπάτσοι σε επίθεση ανταρτών στην περιοχή Μιαγγουάλι.

ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡΗ
Κατά τη διάρκεια αντικυβερνητικών διαδηλώσεων στην πρωτεύουσα Ανταναναρίβο, μπάτσοι ανοίγουν πυρ και σκοτώνουν 28 άτομα. Τραυματίζονται άλλοι 212.

Δευτέρα 9 Φεβρουαρίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Μάχες διεξάγονται μεταξύ ανταρτών και ρώσων στο χωριό Ντάργκο στην Ιτσκερία.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Το Στέκι Εθελοντικής Εργασίας στους Αμπελόκηπους καταγγέλλει την καταστροφή της κλειδαριάς της εισόδου, όπου βρέθηκαν και συνθήματα «Έξω οι ξένοι» με υπογραφή «ΕΛΛΑΣ-ΔΙΑΣ».

Τρίτη 10 Φεβρουαρίου
Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους διωκόμενους του Δεκέμβρη καλούν στα Προπύλαια οι «Αναρχικοί/ές Αντιεξουσιαστές/στριες από σχολεία και σχολές». Στήνεται μικροφωνική, διαβάζονται και μοιράζο-

πο ομάδες ΟΠΚΕ. Αργότερα γίνεται πορεία αλληλεγγύης στο κέντρο της πόλης.

Πέμπτη 12 Φεβρουαρίου
Γίνεται εμπρησμός στο σπίτι του εισαγγελέα Παπαγγελόπουλου, προϊστάμενου της Αντιτρομοκρατικής Υπηρεσίας. Εμπρησμός γίνεται και σε υποκατάστημα των ΕΛ.ΤΑ στην οδό Θουκυδίδου στον Αγ. Δημήτριο και σε ΑΤΜ τράπεζας στην οδό Τριών Ιεραρχών 115. Εμπρησμός γίνεται και στο αυτοκίνητο του δημοσιογράφου και πρώην προέδρου της ΕΡΤ Παναγιώτη Παναγιώτου, και σε εθνική τράπεζα στα Πετράλωνα, καθώς και σε γραφείο ευρέσεως εργασίας στην Αγ. Παρασκευή. Απόπειρα εμπρησμού γίνεται και σε ΕΛ.ΤΑ στον Άγιο Παντελεήμονα.
Το μεσημέρι γίνεται εμπρησμός στο σπίτι του εφέτη ανακριτή του Α. Πάγου Βασίλη Φούκα και στο γραφείο του δικηγόρου Σταύρου Γεωργίου. Εμπρηστικός μηχανισμός εντοπίζεται και έξω από το σπίτι του καθηγητή Γ. Πανούση.
Το απόγευμα γίνεται εμπρησμός στο γραφείο του Θ. Πάγκαλου, πρώην υπουργού του ΠΑΣΟΚ, και στο σπίτι της κόρης του, καθώς και στο λογιστήριο του Ριζοσπάστη στην Αθήνα. Την ευθύνη για όλες τις επιθέσεις σε Αθήνα και τις 4 επιθέσεις της προηγούμενης μέρας στη Θεσσαλονίκη αναλαμβάνει η «Συνωμοσία των Πυρήνων της Φωτιάς».

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πορεία αλληλεγγύης στους διωκόμενους του Δεκέμβρη πραγματοποιείται από την Καμάρα, μετά από κάλεσμα της κατάληψης «Φάμπρικα Υφανέτ» και αυτόνομων/αριστεριστών. Όταν η πορεία φτάνει στο Α.Τ. Λευκού Πύργου στην πλ. Αριστοτέλους κάποιοι διαδηλωτές πετούν καρέκλες και άλλα αντικείμενα στους μπάτσους που απαντούν με δακρυγόνα. Αρχίζει πετροπόλεμος που συνεχίζεται μέχρι την Εγνατία, μπαίνει φωτιά σε κάδους και σπάζεται ΑΤΜ της Αγροτικής τράπεζας. Οι μπάτσοι ξαναρίχνουν δακρυγόνα στην Καμάρα, η πορεία διαλύεται, ενώ ο πετροπόλεμος συνεχίζεται μέχρι τα πανεπιστήμια.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Τουλάχιστον 15 μπάτσοι σκοτώνονται σε μάχη με αντάρτες στην πόλη Ναζράν στην Ινγκουσετία. Η συμπλοκή ξεκινάει όταν μπάτσοι των ειδικών δυνάμεων ΟΜΟΝ επι-

Το **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ** με αφορμή την έκδοση στα ελληνικά του βι-

στην οδό Χαλκέων, καθώς και ένα όχημα του δήμου Θεσσαλονίκης που είναι σταθμευμένο κοντά στο δημαρχείο.

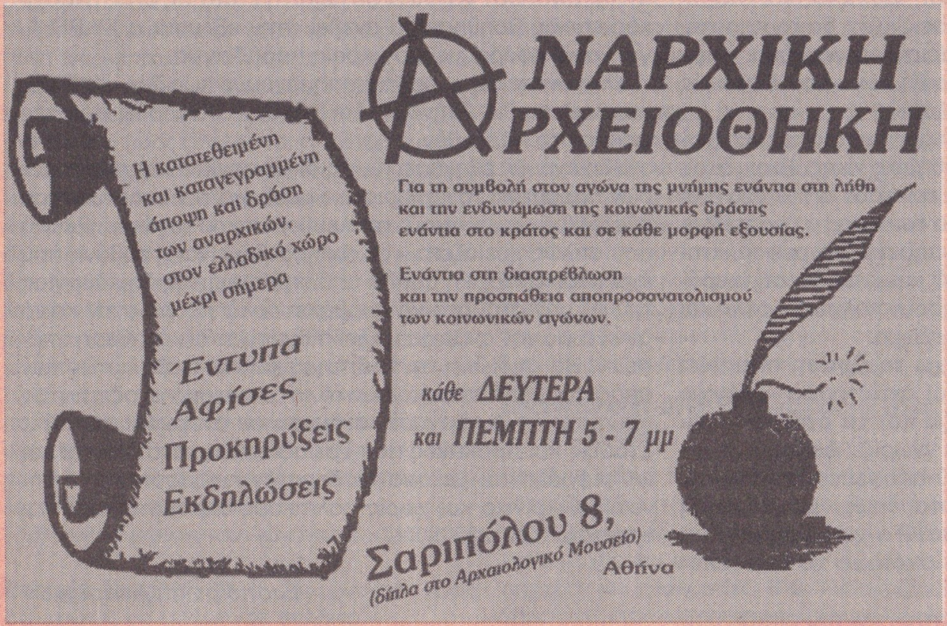
ΡΩΣΙΑ
Συλλαμβάνονται δύο αναρχικοί, ο Kender και ο Rustam στην πόλη Tyumen, μετά από έρευνα στα σπίτια τους και τους αποδίδονται κατηγορίες για βανδαλισμό.

Παρασκευή 30 Ιανουαρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται εμπρησμός σε τράπεζα Probank στην οδό Αλ. Σβώλου.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Σκοτώνεται ο πράκτορας της FSB Μαγκόμεντ Τσαρόγεφ στην Ινγκουσετία.

Σάββατο 31 Ιανουαρίου
Γίνεται εμπρησμός σε υποκατάστημα της Εμπορικής Τράπεζας στη διασταύρωση των οδών Κηφισίας και Πανόρμου στους Αμπελόκηπους. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι «Πύρινες Σκιές».

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
Δευτέρα 2 Φεβρουαρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Παρέμβαση με μικροφωνική γίνεται στην

σωπεία πολυτελών αυτοκινήτων στη λεωφ. Πεντέλης στο Χαλάνδρι. Την ευθύνη αναλαμβάνουν «οι αποστάτες του ήσυχου ύπνου».

Γίνεται επίθεση με μολότοφ στο α.τ. Αγ. Βαρβάρας.

ΚΟΖΑΝΗ
Γίνεται επίθεση με 3 μολότοφ στο χώρο που είναι σταθμευμένα τα περιπολικά στο α.τ. Κοζάνης. Η μία μολότοφ σβήνεται από τους μπάτσους πριν προκαλέσει ζημιές.

Πέμπτη 5 Φεβρουαρίου
Τα ξημερώματα γίνεται εμπρησμός στο πολιτικό γραφείο του υφυπουργού δημ. Τάξης Χρ. Μαρκογιαννάκη. Την ευθύνη αναλαμβάνει η «Αναρχική Ομάδα 6η Δεκέμβρη».

Πυρπολείται ΑΤΜ υποκαταστήματος τράπεζας στο Ίλιον.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Σκοτώνεται 55χρονος εργάτης στο εργοτάξιο του Μετρό στο σιδηροδρομικό σταθμό της πόλης, όταν αποκολλιέται βραχίονας που πέφτει πάνω του.

Γίνεται εμπρησμός στα γραφεία του βουλευτή της ΝΔ Π. Μελά στον Πειραιά.

Σάββατο 7 Φεβρουαρίου
Γίνεται επίθεση με μολότοφ από ομάδα ατόμων σε διμοιρία των ΜΑΤ στην οδό Χ. Τρικούπη.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Σκοτώνονται 7 μπάτσοι σε επίθεση ανταρτών στην περιοχή Μιανγκουάλι.

ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡΗ
Κατά τη διάρκεια αντικυβερνητικών διαδηλώσεων στην πρωτεύουσα Ανταναναρίβο, μπάτσοι ανοίγουν πυρ και σκοτώνουν 28 άτομα. Τραυματίζονται άλλοι 212.

Δευτέρα 9 Φεβρουαρίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Μάχες διεξάγονται μεταξύ ανταρτών και ρώσων στο χωριό Ντάργκο στην Ιτσκερία.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Το Στέκι Εθελοντικής Εργασίας στους Αμπελόκηπους καταγγέλλει την καταστροφή της κλειδαριάς της εισόδου, όπου βρέθηκαν και συνθήματα «Έξω οι ξένοι» με υπογραφή «ΕΛΛΑΣ-ΔΙΑΣ».

Τρίτη 10 Φεβρουαρίου
Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους διωκόμενους του Δεκέμβρη καλούν στα Προπύλαια οι «Αναρχικοί/ές Αντιεξουσιαστές/στριες από σχολεία και σχολές». Στήνεται μικροφωνική, διαβάζονται και μοιράζονται κείμενα. Η συγκέντρωση διαρκή από τις 12 μέχρι τις 4 το απόγευμα. Αναρτούνται δύο πανό που γράφουν: «ΚΑΝΕΝΑΣ ΟΜΗΡΟΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ, ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ Σ' ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ» και «ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ»

Τετάρτη 11 Φεβρουαρίου
ΗΡΑΚΛΕΙΟ
Γίνεται εμπρησμός με γκαζάκια σε υποκατάστημα της Παγκρήτιας Τράπεζας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται εμπρησμός σε υποκατάστημα των

καθηγητή Γ. Πανούση.
Το απόγευμα γίνεται εμπρησμός στο γραφείο του Θ. Πάγκαλου, πρώην υπουργού του ΠΑΣΟΚ, και στο σπίτι της κόρης του, καθώς και στο λογιστήριο του Ριζοσπάστη στην Αθήνα. Την ευθύνη για όλες τις επιθέσεις σε Αθήνα και τις 4 επιθέσεις της προηγούμενης μέρας στη Θεσσαλονίκη αναλαμβάνει η «Συνωμοσία των Πυρήνων της Φωτιάς».

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πορεία αλληλεγγύης στους διωκόμενους του Δεκέμβρη πραγματοποιείται από την Καμάρα, μετά από κάλεσμα της κατάληψης «Φάμπρικα Υφανέτ» και αυτόνομων/αριστεριστών. Όταν η πορεία φτάνει στο Α.Τ. Λευκού Πύργου στην πλ. Αριστοτέλους κάποιοι διαδηλωτές πετούν καρέκλες και άλλα αντικείμενα στους μπάτσους που απαντούν με δακρυγόνα. Αρχίζει πετροπόλεμος που συνεχίζεται μέχρι την Εγνατία, μπαίνει φωτιά σε κάδους και σπάζεται ΑΤΜ της Αγροτικής τράπεζας. Οι μπάτσοι ξαναρίχνουν δακρυγόνα στην Καμάρα, η πορεία διαλύεται, ενώ ο πετροπόλεμος συνεχίζεται μέχρι τα πανεπιστήμια.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Τουλάχιστον 15 μπάτσοι σκοτώνονται σε μάχη με αντάρτες στην πόλη Ναζράν στην Ινγκουσετία. Η συμπλοκή ξεκινάει όταν μπάτσοι των ειδικών δυνάμεων ΟΜΟΝ επι-

Το **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ** με αφορμή την έκδοση στα ελληνικά του βιβλίου του Α. Μπονάνο **ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ και ΕΞΕΓΕΡΣΗ** διοργανώνει συζητήσεις με τον συγγραφέα στις πόλεις:

ΠΑΤΡΑ: Πέμπτη 5/3, Παράρτημα, 7μμ
ΑΘΗΝΑ: Σάββατο 7/3 Πάντειο, αμφιθέατρο Σάκη Καράγιωργα, 5μμ
ΗΡΑΚΛΕΙΟ: Δευτέρα 9/3, Αίθουσα Ανδρώγεω, 5μμ.
ΒΟΛΟΣ: Παρασκευή 13/3, Πανεπιστήμιο Βόλου, αμφιθέατρο Κορδάτου, 7μμ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Σάββατο 14/3, Φάμπρικα Υφανέτ, 5μμ
ΓΙΑΝΝΕΝΑ
Τρίτη 17/3, Καμπέρειο, 7μμ

χειρούν να ελέγξουν κάποιους αντάρτες, που αντί για ταυτότητες βγάζουν αυτόματα όπλα.

ΤΑΪΛΑΝΔΗ
Έκρηξη βόμβας στην άκρη δρόμου σκοτώνει τρεισμπάτσους που επιβαίνουν σε λεωφορείο στην επαρχία Πατάνι στη νότια πλευρά της χώρας.

Παρασκευή 13 Φεβρουαρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Μετά τα μεσάνυχτα πραγματοποιείται επίθεση με μολότοφ στο φυλάκιο του τουρκικού προξενείου.

Σάββατο 14 Φεβρουαρίου
ΓΕΡΜΑΝΙΑ
Συγκρούσεις με τους μπάτσους σημειώνονται κατά τη διάρκεια αντιφασιστικής πορείας που είχε διοργανωθεί για να εμποδίσει άλλη πορεία ακροδεξιών.

ΙΣΠΑΝΙΑ
Συγκρούσεις γίνονται στην πόλη Μπιλμπάο μεταξύ βάσκων διαδηλωτών και αστυνομίας. Φλεγόμενοι κάδοι στήνονται ως οδοφράγματα και επίθεση με μολότοφ γίνεται στα γραφεία του Βασκικού Εθνικιστικού Κόμματος. Η διαδήλωση είχε οργανωθεί ως διαμαρτυρία ενάντια στην απαγόρευση συμμετοχής στις τοπικές εκλογές των κομμάτων Askatasuna και του D3M.

Δευτέρα 16 Φεβρουαρίου
ΑΛΓΕΡΙΑ
Βόμβα στην άκρη δρόμου σκοτώνει πέντε στρατιώτες και τραυματίζει άλλους τρεις κοντά στην πόλη Τεμπέσα, 700 χλμ. ανατολικά του Αλγερίου. Άλλοι τρεις σκοτώνονται σε ένοπλη επίθεση στην περιοχή Μπουμέρντες.

Τρίτη 17 Φεβρουαρίου
ΞΑΝΘΗ
Σπάζονται τζαμαρίες από ομάδα ατόμων σε δύο τράπεζες και ένα ΚΕΠ στο κέντρο της πόλης.

Ενημέρωση για την υπόθεση του Ηλία Νικολάου γίνεται στο Πολυτεχνείο της Αθήνας ... καίνε αυτοκίνητα και λεηλάτουν κτίρια στο Pointe-a-Pitre και στο Sainte-Anne. Και στα δύο νησιά, όπου χρησιμοποιείται το ευρώ, ακυρώνονται επισκέψεις χιλιάδων τουριστών.

Τετάρτη 18 Φεβρουαρίου
Ομάδα ατόμων διαλύει εκδήλωση του Πανεπιστημίου Αθηνών, που αφορά την επανένταξη αποφυλακισμένων, προπηλακίζει τον καθηγητή Γ. Πανούση και βανδαλίζει το χώρο της εκδήλωσης. Πετιούνται και φειγ-βολάν που αναγράφουν συνθήματα αλληλεγγύης στους συλληφθέντες του Δεκέμβρη.

Πέμπτη 19 Φεβρουαρίου
Προξενούνται φθορές σε δύο εταιρίες καθαρισμού στην Αττική, σε ένδειξη αλληλεγγύης στην Κ. Κούνεβα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται εμπρησμός σε αντιπροσωπεία αυτοκινήτων στην οδό Βασ. Όλγας.

ΞΑΝΘΗ
Πυρπολείται με μολότοφ υποκατάστημα της Εθνικής τράπεζας στην οδό 40 εκκλησιών & Αγ. Ελευθερίου.

Παρασκευή 20 Φεβρουαρίου
ΗΡΑΚΛΕΙΟ
Απόπειρα εμπρησμού γίνεται σε πολυκατάστημα στο κέντρο της πόλης.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ
πραγματοποιείται στο Πολυτεχνείο της Αθήνας

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ώρα 6 μμ στο ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ (Πατησίων)

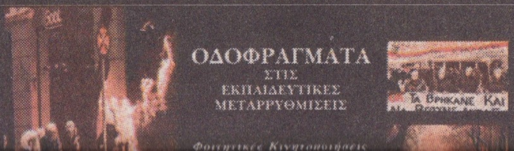
ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

Από τους φλογισμένους δρόμους των φοιτητικών κινητοποιήσεων του 2006-2007 στην Εξέγερση του Δεκέμβρη 2008

Χωρίς «ήρωες», «προφήτες», πολιτικούς κηδεμόνες, «νομοτέλειες» κι «επαναστατικές αλήθειες»

ΕΚΘΕΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ - Προβολή βίντεο και

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ του βιβλίου «ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ

χειρούν να ελέγξουν κάποιους αντάρτες, που αντί για ταυτότητες βγάζουν αυτόματα όπλα.

ΤΑΪΛΑΝΔΗ
Έκρηξη βόμβας στην άκρη δρόμου σκοτώνει τρεις μπάτσους που επιβαίνουν σε λεωφορείο στην επαρχία Πατάνι στη νότια πλευρά της χώρας.

Παρασκευή 13 Φεβρουαρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Μετά τα μεσάνυχτα πραγματοποιείται επίθεση με μολότοφ στο φυλάκιο του τουρκικού προξενείου.

Σάββατο 14 Φεβρουαρίου
ΓΕΡΜΑΝΙΑ
Συγκρούσεις με τους μπάτσους σημειώνονται κατά τη διάρκεια αντιφασιστικής πορείας που είχε διοργανωθεί για να εμποδίσει άλλη πορεία ακροδεξιών.

ΙΣΠΑΝΙΑ
Συγκρούσεις γίνονται στην πόλη Μπιλμπάο μεταξύ βάσκων διαδηλωτών και αστυνομίας. Φλεγόμενοι κάδοι στήνονται ως οδοφράγματα και επίθεση με μολότοφ γίνεται στα γραφεία του Βασκικού Εθνικιστικού Κόμματος. Η διαδήλωση είχε οργανωθεί ως διαμαρτυρία ενάντια στην απαγόρευση συμμετοχής στις τοπικές εκλογές των κομμάτων Askatasuna και του D3M.

Δευτέρα 16 Φεβρουαρίου
ΑΛΓΕΡΙΑ
Βόμβα στην άκρη δρόμου σκοτώνει πέντε στρατιώτες και τραυματίζει άλλους τρεις κοντά στην πόλη Τεμπέσα, 700 χλμ. ανατολικά του Αλγερίου. Άλλοι τρεις σκοτώνονται σε ένοπλη επίθεση στην περιοχή Μπουμέρντες.

Τρίτη 17 Φεβρουαρίου
ΞΑΝΘΗ
Σπάζονται τζαμαρίες από ομάδα ατόμων σε δύο τράπεζες και ένα ΚΕΠ στο κέντρο της πόλης.

Ενημέρωση για την υπόθεση του Ηλία Νικολάου γίνεται στο Πολυτεχνείο της Αθήνας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Ομάδα μαθητών κλειδώνει 31 καθηγητές μέσα σε γραφεία, λόγω της απόφασης τους να αποβάλουν 4 μαθητές του σχολείου, και σε δύο απ' αυτούς να επιβάλλουν αλλαγή σχολικού περιβάλλοντος. Τις επόμενες μέ-

καίνε αυτοκίνητα και λεηλάτουν κτίρια στο Pointe-a-Pitre και στο Sainte-Anne. Και στα δύο νησιά, όπου χρησιμοποιείται το ευρώ, ακυρώνονται επισκέψεις χιλιάδων τουριστών.

Τετάρτη 18 Φεβρουαρίου
Ομάδα ατόμων διαλύει εκδήλωση του Πανεπιστημίου Αθηνών, που αφορά την επανένταξη αποφυλακισμένων, προπηλακίζει τον καθηγητή Γ. Πανούση και βανδαλίζει το χώρο της εκδήλωσης. Πετιούνται και φειγ-βολάν που αναγράφουν συνθήματα αλληλεγγύης στους συλληφθέντες του Δεκέμβρη.

Πέμπτη 19 Φεβρουαρίου
Προξενούνται φθορές σε δύο εταιρίες καθαρισμού στην Αττική, σε ένδειξη αλληλεγγύης στην Κ. Κούνεβα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται εμπρησμός σε αντιπροσωπεία αυτοκινήτων στην οδό Βασ. Όλγας.

ΞΑΝΘΗ
Πυρπολείται με μολότοφ υποκατάστημα της Εθνικής τράπεζας στην οδό 40 εκκλησιών & Αγ. Ελευθερίου.

Παρασκευή 20 Φεβρουαρίου
ΗΡΑΚΛΕΙΟ
Απόπειρα εμπρησμού γίνεται σε πολυκατάστημα στο κέντρο της πόλης.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ
πραγματοποιείται στο Πολυτεχνείο της Αθήνας. Στην εκδήλωση που διοργανώνει η **ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ** γίνεται παρουσίαση του βιβλίου **ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ.** Υπάρχει, α-

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ώρα 6 μμ
στο ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ (Πατησίων)
ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

Από τους φλογισμένους δρόμους των φοιτητικών κινητοποιήσεων του 2006-2007 στην Εξέγερση του Δεκέμβρη 2008

Χωρίς «ήρωες», «προφήτες», πολιτικούς κηδεμόνες, «νομοτέλειες» κι «επαναστατικές αλήθειες»

ΕΚΘΕΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ - Προβολή βίντεο και

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ του βιβλίου «ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ»

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

στρατιώτες και τραυματίζει άλλους τρεις κοντά στην πόλη Τεμπέσα, 700 χλμ. ανατολικά του Αλγερίου. Άλλοι τρεις σκοτώνονται σε ένοπλη επίθεση στην περιοχή Μπουμέρντες.

Τρίτη 17 Φεβρουαρίου
ΞΑΝΘΗ
Σπάζονται τζαμαρίες από ομάδα ατόμων σε δύο τράπεζες και ένα ΚΕΠ στο κέντρο της πόλης.

Ενημέρωση για την υπόθεση του Ηλία Νικολάου γίνεται στο Πολυτεχνείο της Αθήνας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Ομάδα μαθητών κλειδώνει 31 καθηγητές μέσα σε γραφεία, λόγω της απόφασής τους να αποβάλουν 4 μαθητές του σχολείου, και σε δύο απ' αυτούς να επιβάλλουν αλλαγή σχολικού περιβάλλοντος. Τις επόμενες μέρες αποβάλλονται άλλοι 7 μαθητές.

ΧΑΝΙΑ
Πυρπολούνται τρία οχήματα εταιρίας σεκιούριτι στα Νεροκούρου Χανίων. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι «Ανυπότακτοι Πυρήνες ενάντια στον έλεγχο και την αστυνόμευση».

Ομάδα ατόμων επιτίθεται στα γραφεία της εταιρείας ΟΙΚΟΜΕΤ, όπου εργαζόταν η Κ. Κούνεβα, στον Πειραιά και προξενεί μεγάλες φθορές.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Έκρηξη βόμβας έξω από το σπίτι του δημάρχου του Bazidkhel σκοτώνει 3 άτομα.

ΚΑΡΑΪΒΙΚΗ
Άγριες συγκρούσεις ξεσπούν στο νησί Γουαδελούπη, κατά τη διάρκεια διαμαρτυριών για την οικονομική πολιτική. Οργισμένοι κάτοικοι πυρπολούν αμάξια και στήνουν οδοφράγματα, ενώ ένας συνδικαλιστής σκοτώνεται από πυροβολισμό. Οι αναταραχές, που έχουν αρχίσει εδώ κι ένα μήνα με τη μορφή γενικής απεργίας, έχουν εξαπλωθεί και στο γαλλικό νησί της Μαρτινίκα που βρίσκεται σε κοντινή απόσταση. Εκεί διαδηλωτές πυροβολούν τρεις μπάτσους, ενώ

υποκατάστημα της Εθνικής τράπεζας στην οδό 40 εκκλησιών & Αγ. Ελευθερίου.

Παρασκευή 20 Φεβρουαρίου
ΗΡΑΚΛΕΙΟ
Απόπειρα εμπρησμού γίνεται σε πολυκατάστημα στο κέντρο της πόλης.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ πραγματοποιείται στο Πολυτεχνείο της Αθήνας. Στην εκδήλωση που διοργανώνει η **ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ** γίνεται παρουσίαση του βιβλίου **ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ.** Υπάρχει, ακόμη, έκθεση φωτογραφίας από τις κινητοποιήσεις στο φοιτητικό χώρο το 2006 - 2007. Η εκδήλωση ξεκινά με σλάιντς, ακολουθεί συζήτηση σχετικά με το ρόλο της εκπαιδευτικής διαδικασίας αλλά και τη σχέση ανάμεσα στις κινητοποιήσεις τους 2006 -2007 και στην εξέγερση του Δεκέμβρη 2008. Η εκδήλωση τελειώνει μετά τις 10.30 με την προβολή βίντεο για τα φοιτητικά.

Εμπρησμός με μολότοφ γίνεται σε υποκατάστημα της Εθνικής Τράπεζας στη συμβολή των οδών Ακαδημίας και Ζωοδ. Πηγής, στο κέντρο της Αθήνας

Σάββατο 21 Φεβρουαρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Επίθεση με μολότοφ γίνεται σε ATM τράπεζα μπροστά στο πανεπιστήμιο Μακεδονίας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συναυλία αλληλεγγύης στους συλληφθέντες της εξέγερσης του Δεκέμβρη πραγματοποιείται στην κατάληψη «Φάμπρικα Υφανέτ».

Κυριακή 22 Φεβρουαρίου
Απόδραση με ελικόπτερο από τις φυλακές Κορυδαλλού πραγματοποίηουν, για δεύτερη φορά, το μεσημέρι της Κυριακής οι υπόδικοι Βασίλης Παλαιοκώστας και Αλκέτ Ριζάι.

Δευτέρα 23 Φεβρουαρίου
ΙΣΠΑΝΙΑ
Έκρηξη βόμβας γίνεται κοντά στην έδρα του Βασκικού Σοσιαλιστικού Κόμματος στην πόλη Λαθκάο της Βασκωνίας. Την ευθύνη αναλαμβάνει η ΕΤΑ.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Αντάρτες εκτελούν έναν αξιωματούχο του ΟΗΕ και έναν άλλο Αμερικανό που είχε απαχθεί.

Τρίτη 24 Φεβρουαρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Επίθεση με χειροβομβίδα γίνεται στο Στέκι Μεταναστών στην οδό Τσαμαδού, στα Εξάρχεια, γύρω στις 10 και τέταρτο το βράδυ. Η ενέργεια γίνεται κατά τη διάρκεια συζήτησης που έχει καλέσει ο Σύνδεσμος Αντιρρησιών Συνείδησης. Η χειροβομβίαδα κτυπά στο παράθυρο και εκρήγνυται στο πεζοδρόμιο.

Προξενούνται φθορές από ομάδα ατόμων στην είσοδο του στρατοδικείου Θεσσαλονίκης. Φθορές προξενούνται, επίσης, με μπογιές, σε πολεμικό αεροσκάφος που βρίσκεται στην είσοδο του Πολεμικού Μουσείου.

Πέμπτη 26 Φεβρουαρίου
Η «Μηδενική Ανοχή» αναλαμβάνει, με κείμενο σε απογευματινή εφημερίδα, την ευθύνη για την επίθεση με γκαζάκια στο πολιτικό γραφείο του βουλευτή της Ν.Δ. Παναγιώτη Μελά, στον Πειραιά, σε ένδειξη αλληλεγγύης στους συλληφθέντες της εξέγερσης του Δεκέμβρη και στον Η. Νικολάου (προφυλακισμένο στις φυλακές Άμφισσας για εμπρηστική επίθεση σε κτίριο της Δημοτικής Αστυνομίας).

Σύντροφοι/σσες
και φίλοι/ες,
θα τα ξαναπούμε
στο επόμενο φύλλο της

ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Να είστε όλοι και όλες καλά

Κύκλος Σύνταξης

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΚΑΙ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΚΑΙ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Η ΧΑΜΑΣ ετοιμάζεται για «εθνικό διάλογο» την ώρα που οι συμμορίες της Παλαιστινιακής Αρχής, στη Δ. Όχθη, συνεχίζουν τις συλλήψεις μαχητών και όχι μόνο.

27/1: Σκοτώνεται ένας κατοχικός και άλλοι τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας με στόχο ισραηλινό τζιπ που περιπολεί στο Ντέιρ Αλ Μπαλά στη Λωρίδα της Γάζας. Σε αντίποινα οι κατοχικοί κλείνουν τα περάσματα προς τη Λωρίδα και εμποδίζουν 110 φορτηγά με είδη πρώτης ανάγκης να περάσουν. Αλλά, δεν σταματούν μόνο εκεί. Σκοτώνουν έναν παλαιστίνιο αγρότη και βομβαρδίζουν το Καν Γιουνίς, τραυματίζοντας τρία άτομα.
28/1: Εκτοξεύεται ρουκέτα εναντίον του Ισραήλ.
1/2: Πάνω από 10 ρουκέτες εκτοξεύουν οι Ταξιαρχίες των Μαρτύρων του Αλ-Άκσα στο Ισραήλ. Εκτοξεύονται και δύο όλμοι στο Ναχάλ Οζ, τραυματίζοντας δύο στρατιώτες και έναν ακόμη ισραηλινό.
3/2: Πύραυλος Grad εκτοξεύεται από τη Λωρίδα της Γάζας στο Ασκελόν.
5/2: Συλλαμβάνεται ο Μοχάμεντ Αλ Χατζ, αγωνιστής της ΧΑΜΑΣ, από μπάτσους της Παλαιστινιακής Αρχής στη Δυτική Όχθη. Βασανίζεται για τρεις μέρες και τελικά πεθαίνει στις φυλακές Τζουναΐντ της Παλαιστινιακής Αρχής στη Τζενίν, ενώ η κυβέρνηση-μαριονέτα του Φαγιάντ ανακοινώνει ότι «αυτοκτόνησε».
6/2: Εκτοξεύονται δύο ρουκέτες από τη Λωρίδα της Γάζας με στόχο το Ισραήλ.
9/2: Οι κατοχικοί βομβαρδίζουν περιοχές στη Μπέιτ Λαχιά και το Καν Γιουνίς. Μαχητής των Ταξιαρχιών Quds σκοτώνεται σε μάχη με τους κατοχικούς ανατολικά του Καν Γιουνίς. Άλλος αγωνιστής της ΧΑΜΑΣ, που έχει βασανιστεί από τους μπάτσους στη Δ. Όχθη, οδηγείται στο νοσοκομείο με σοβαρά τραύματα. Έποικοι πυροβολούν και τραυματίζουν έναν 15χρονο παλαιστίνιο στο χωριό Χουσάν.
10/2: Οργανώσεις αλληλεγγύης καταγγέλλουν την κυβέρνηση-μαριονέτα του Σαλάμ Φαγιάντ, ότι καταχράστηκε 16 εκ. δολ. που συγκεντρώθηκαν από κατοίκους της Δ. Όχθης για βοήθεια στη Λωρίδα της Γάζας.
11/2: Νέοι βομβαρδισμοί γίνονται από κατοχικούς στο Καν Γιουνίς. Έχει προηγηθεί επίθεση με ρουκέτες από παλαιστινίους.
12/2: Εκτοξεύονται τρεις ρουκέτες εναντίον του Σντερότ.
13/2: Σκοτώνεται ένας μαχητής των Ταξιαρχιών Nasser Salahuddin σε βομβαρδισμό ανατολικά του Καν Γιουνίς.
15/2: Συλλαμβάνονται 37 παλαιστίνιοι από κατοχικούς, σε διάφορες περιοχές της Δ. Όχθης.
16/2: Στελέχη της ΧΑΜΑΣ διαψεύδουν την είδηση ότι αποφυλακίστηκαν μέλη της που κρατούνται από τις δυνάμεις της ΠΑ στη Δ. Όχθη. Σκοτώνεται ένας παλαιστίνιος και άλλοι πέντε τραυματίζονται στη Γάζα μετά από ρίψη βλήματος από ισραηλινό άρμα μάχης. Δύο ρουκέτες εκτοξεύονται προς το Ισραήλ.
17/2: Συλλαμβάνονται επτά παλαιστίνιοι στην Τουλκαρέμ.
18/2: Βομβαρδίζονται περιοχές της Ράφα και του Καν Γιουνίς.
19/2: Εκτοξεύονται δύο όλμοι και δύο ρουκέτες από τη Γάζα προς το Ισραήλ. Οι Ταξιαρχίες Quds αναλαμβάνουν την ευθύνη για την επίθεση σε ειδικές δυνάμεις κατοχικών, που προσπαθούν να διεισδύσουν ανατολικά της Καράρα. Εκατό συλλήψεις έχουν γίνει από κατοχικούς στη Δ. Όχθη τις τελευταίες τέσσερις μέρες. Στο Αλ-Καλίλ έποικος συνθλίβει 8χρονο παλαιστίνιο με το αμάξι του και απομακρύνεται.
21/2: Εκτοξεύεται πύραυλος Κατιούσα από το Λίβανο στο βόρειο Ισραήλ, στην περιοχή Galilee, και τραυματίζει ελαφρά τρεις ισραηλινούς. Το Ισραήλ απαντά με ρίψη βλημάτων στο έδαφος του Λιβάνου. Τραυματίζονται έξι παλαιστίνιοι από πυρά κατοχικών στη Δ. Όχθη.
22/2: Στελέχη της Χαμάς αποδοκιμάζουν τη βομβιστική επίθεση σε καφετέρια στο προάστιο Αλ-Χουσεΐν του Κάιρο, κατά την οποία σκοτώθηκε μια γαλλίδα τουρίστρια, κατά τις ημέρες που διεξάγονται οι συνομιλίες ανάμεσα σε Χαμάς και Φατάχ, με... «διαιτητή» την Αίγυπτο.
23/2: Συλλαμβάνονται οκτώ παλαιστίνιοι σε προάστια της Τζενίν, της Καλκίλια και της Βηθλεέμ. Απαγάγεται επίσης ένας άλλος παλαιστίνιος από τη Τζενίν, ενώ γίνεται επιδρομή και στο ραδιοφωνικό σταθμό Asia. Παρουσιάζεται βίντεο στο οποίο μέλη της Φατάχ ομολογούν ότι έδιναν πληροφορίες σε ισραηλινούς σχετικά με τις θέσεις ανταρτών, ενώ καταγγέλλεται επίσης ότι διέδιδαν ψευδώς στους κατοχικούς ότι μαχητές κρύβονται σε νοσοκομεία και τζαμιά κατά την περίοδο των έντονων βομβαρδισμών, με αποτέλεσμα να γίνουν στόχος και αυτά.

24/2: Τραυματίζεται ανήλικος παλαιστίνιος από σφαίρες κατοχικών, ανατολικά του Καν Γιουνίς.
25/2: Συλλαμβάνονται 24 παλαιστίνιοι σε διάφορες περιοχές της Δ. Όχθης.

ΑΦΓΑΝΙΣΤ

Επαρχία Baghlan: 28-1: Γίνεται επίθεση σε αμερικανική εφοδιοπομπή. Πυρπολούνται δύο φορτηγά και η μάχη κρατάει μέχρι τις τρεις το πρωί. Σκοτώνεται άγνωστος αριθμός στρατιωτών. **26-2:** Καταστρέφεται στρατιωτικό φυλάκιο στην περιοχή Chashanba Tapa.

Επαρχία Bamian: 24-1: Καταστρέφεται φυλάκιο του στρατού, σκοτώνονται Αφγανοί στρατιώτες και απαλλοτριώνονται όπλα.

Επαρχία Farah: Σε δύο επιθέσεις στις **24-1** και **26-1** ανατινάζονται τέσσερα αμερικανικά άρματα μάχης και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **29-1:** Σκοτώνονται 12 αμερικανοί που περιπολούν πεζοί από εκρήξεις βομβών, σε βαίνοντες. **12-2:** Οκτώ ένοπλοι Ταλιμπάν, ζωσμένοι με εκρηκτικά, πραγματοποιούν τρεις συντονισμένες επιθέσεις κατά ισάριθμων κυβερνητικών κτιρίων (υπουργείο Δικαιοσύνης, τμήμα σωφρονισμού του ίδιου υπουργείου, και υπουργείο παιδείας), στην καρδιά της αφγανικής πρωτεύουσας. Αποτέλεσμα ήταν να σκοτωθούν τουλάχιστον 28 άτομα (μεταξύ των οποίων και οι αντάρτες) και να τραυματιστούν περίπου 60 άλλα. Η επίθεση αυτή γίνεται κατά τη διάρκεια της πρώτης επίσκεψης στην Καμπούλ αμερικανών αξιωματούχων της κυβέρνησης Ομπάμα. **26-2:** Αιχμαλωτίζεται από αντάρτες ο Qasim Khan, στέλεχος των μυστικών υπηρεσιών.

Επαρχία Kunduz: 27-1: Ανατινάζεται γερμανικό άρμα μάχης και σκοτώνονται πέντε επιβαίνοντες. **26-2:** Στήνεται ενέδρα σε όχημα του στελέχους των μυστικών υπηρεσιών Abdul Rahaman Aqtash. Ο ίδιος τραυματίζεται, αλλά σκοτώνονται 3 μπάτσοι.

Επαρχία Laghman: 31-1: Σκοτώνονται 11 στρατιώτες σε ενέδρα εναντίον στρατιωτικού κομβόι.

Επαρχία Nangarhar: 31-1: Γίνεται επίθεση στο αρχηγείο της περιφέρειας Achen. **6-2:** Σκοτώνονται δύο στρατιώτες σε επίθεση εναντίον βάσης στην περιφέρεια Khawkian. **6-2:** Ανατινάζεται το όχημα του διοικητή της περιφέρειας

Η ΧΑΜΑΣ ετοιμάζεται για «εθνικό διάλογο» την ώρα που οι συμμορίες της Παλαιστινιακής Αρχής, στη Δ. Όχθη, συνεχίζουν τις συλλήψεις μαχητών και όχι μόνο.

27/1: Σκοτώνεται ένας κατοχικός και άλλοι τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας με στόχο ισραηλινό τζιπ που περιπολεί στο Ντέιρ Αλ Μπαλά στη Λωρίδα της Γάζας. Σε αντίποινα οι κατοχικοί κλείνουν τα περάσματα προς τη Λωρίδα και εμποδίζουν 110 φορτηγά με είδη πρώτης ανάγκης να περάσουν. Αλλά, δεν σταματούν μόνο εκεί. Σκοτώνουν έναν παλαιστίνιο αγρότη και βομβαρδίζουν το Καν Γιουνίς, τραυματίζοντας τρία άτομα.

28/1: Εκτοξεύεται ρουκέτα εναντίον του Ισραήλ.

1/2: Πάνω από 10 ρουκέτες εκτοξεύουν οι Ταξιαρχίες των Μαρτύρων του Αλ-Άκσα στο Ισραήλ. Εκτοξεύονται και δύο όλμοι στο Ναχάλ Οζ.

9/2: Οι κατοχικοί βομβαρδίζουν περιοχές στη Μπέιτ Λαχιά και το Καν Γιουνίς. Μαχητής των Ταξιαρχιών Quds σκοτώνεται σε μάχη με τους κατοχικούς ανατολικά του Καν Γιουνίς. Άλλος αγωνιστής της ΧΑΜΑΣ, που έχει βασανιστεί από τους μπάτσους στη Δ. Όχθη, οδηγείται στο νοσοκομείο με σοβαρά τραύματα. Έποικοι πυροβολούν και τραυματίζουν έναν 15χρονο παλαιστίνιο στο χωριό Χουσάν.

10/2: Οργανώσεις αλληλεγγύης καταγγέλλουν την κυβέρνηση–μαριονέτα του Σαλάμ Φαγιάντ, ότι καταχράστηκε 16 εκ. δολ. που συγκεντρώθηκαν από κατοίκους της Δ. Όχθης για βοήθεια στη Λωρίδα της Γάζας.

11/2: Νέοι βομβαρδισμοί γίνονται από κατοχικούς στο Καν Γιουνίς. Έχει προηγηθεί επίθεση με ρουκέτες από παλαιστινίους.

12/2: Εκτοξεύονται τρεις ρουκέτες εναντίον του Σντερότ.

17/2: Συλλαμβάνονται επτά παλαιστίνιοι στην Τουλκαρέμ.

18/2: Βομβαρδίζονται περιοχές της Ράφα και του Καν Γιουνίς.

19/2: Εκτοξεύονται δύο όλμοι και δύο ρουκέτες από τη Γάζα προς το Ισραήλ. Οι Ταξιαρχίες Quds αναλαμβάνουν την ευθύνη για την επίθεση σε ειδικές δυνάμεις κατοχικών, που προσπαθούν να διεισδύσουν ανατολικά της Καράρα. Εκατό συλλήψεις έχουν γίνει από κατοχικούς στη Δ. Όχθη τις τελευταίες τέσσερις μέρες. Στο Αλ-Καλίλ έποικος συνθλίβει 8χρονο παλαιστίνιο με το αμάξι του και απομακρύνεται.

21/2: Εκτοξεύεται πύραυλος Κατιούσα από το Λίβανο στο βόρειο Ισραήλ, στην περιοχή Galilee, και τραυματίζει ελαφρά τρεις ισραηλινούς. Το Ισραήλ απαντά με ρίψη βλημάτων στο έδαφος του Λιβάνου. Τραυματίζονται ... παρουσιάζεται βίντεο στο οποίο μέλη της Φατάχ ομολογούν ότι έδιναν πληροφορίες σε ισραηλινούς σχετικά με τις θέσεις ανταρτών, ενώ καταγγέλλεται επίσης ότι διέδιδαν ψευδώς στους κατοχικούς ότι μαχητές κρύβονται σε νοσοκομεία και τζαμιά κατά την περίοδο των έντονων βομβαρδισμών, με αποτέλεσμα να γίνουν στόχος και αυτά.

24/2: Τραυματίζεται ανήλικος παλαιστίνιος από σφαίρες κατοχικών, ανατολικά του Καν Γιουνίς.

25/2: Συλλαμβάνονται 24 παλαιστίνιοι σε διάφορες περιοχές της Δ. Όχθης.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

«… Ο σχηματισμός των νέων αστυνομικών ομάδων αποδεικνύει ότι οι ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ και ο Αφγανικός Εθνικός Στρατός έχουν υποστεί ολοκληρωτικές απώλειες από τη δράση των Ταλιμπάν. Είναι όπως ο άνθρωπος που πνίγεται και πιάνεται απ' ό,τι βρει. Επαναλαμβάνουν ό,τι έκαναν και οι κομμουνιστές…»

Ισλαμικό Εμιράτο του Αφγανιστάν, 1/2/2009

«… Χωρίς αμφιβολία οι εισβολείς αντιμετωπίζουν μια ατιμωτική ήττα στο Αφγανιστάν και οι στρατιώτες τους έχουν χάσει το ηθικό τους. Γι' αυτό επισκέπτονται τις δυνάμεις τους επανειλημμένα με στόχο να ανυψώσουν το ηθικό τους και να συνεχίσουν την προπαγάνδα ότι η κατάσταση είναι προς όφελός τους, αντίθετα με την πραγματικότητα…Αυτοί οι ηγέτες δεν μπορούν

Επαρχία Baghlan: 28–1: Γίνεται επίθεση σε αμερικανική εφοδιοπομπή. Πυρπολούνται δύο φορτηγά και η μάχη κρατάει μέχρι τις τρεις το πρωί. Σκοτώνεται άγνωστος αριθμός στρατιωτών. **26–2:** Καταστρέφεται στρατιωτικό φυλάκιο στην περιοχή Chashanba Tapa.

Επαρχία Bamian: 24–1: Καταστρέφεται φυλάκιο του στρατού, σκοτώνονται Αφγανοί στρατιώτες και απαλλοτριώνονται όπλα.

Επαρχία Farah: Σε δύο επιθέσεις στις **24–1** και **26–1** ανατινάζονται τέσσερα αμερικανικά άρματα μάχης και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **29–1:** Σκοτώνονται 12 αμερικανοί που περιπολούν πεζοί από εκρήξεις βομβών, σε δύο επιχειρήσεις των ανταρτών. **26–2:** Αντάρτες σκοτώνουν όλους τους επιβαίνοντες στρατιωτικού οχήματος.

Επαρχία Ghazn: 30–1: Σκοτώνονται 6 πολωνοί σε επίθεση εναντίον στρατιωτικής βάσης. **1–2:** Πολωνοί κατοχικοί βομβαρδίζουν πολλά σπίτια στο χωριό Kalikhial, δολοφονούν δύο αμάχους και τραυματίζουν πέντε γυναίκες και παιδιά. **26–2:** Αντάρτες στήνουν ενέδρα σε διοικητή του στρατού και σκοτώνουν τον ίδιο και τρεις συνοδούς του.

Επαρχία Helmand: Από τις **24–1** έως τις **27–1**, σε 7 επιχειρήσεις των ανταρτών σκοτώνονται έξι στρατιώτες και τέσσερις βρετανοί κατοχικοί. Επίσης, ανατινάζονται τέσσερις βρετανικά άρματα και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **6–2:** Σκοτώνονται τρεις αμερικανοί σε ενέδρα εναντίον πεζής περιπολίας στην περιφέρεια Garmsir. Αργότερα οι αμερικανοί βομβαρδίζουν το σημείο και σκοτώνουν δύο αμάχους. **25–2:** Σκοτώνονται 6 βρετανοί κατοχικοί, όταν ανατινάζεται το άρμα μάχης στο οποίο επιβαίνοντες. **12–2:** Οκτώ ένοπλοι Ταλιμπάν, ζωσμένοι με εκρηκτικά, πραγματοποιούν τρεις συντονισμένες επιθέσεις κατά ισάριθμων κυβερνητικών κτιρίων (υπουργείο Δικαιοσύνης, τμήμα σωφρονισμού του ίδιου υπουργείου, και υπουργείο παιδείας), στην καρδιά της αφγανικής πρωτεύουσας. Αποτέλεσμα ήταν να σκοτωθούν τουλάχιστον 28 άτομα (μεταξύ των οποίων και οι αντάρτες) και να τραυματιστούν περίπου 60 άλλα. Η επίθεση αυτή γίνεται κατά τη διάρκεια της πρώτης επίσκεψης στην Καμπούλ αμερικανών αξιωματούχων της κυβέρνησης Ομπάμα. **26–2:** Αιχμαλωτίζεται από αντάρτες ο Qasim Khan, στέλεχος των μυστικών υπηρεσιών.

Επαρχία Kandahar: Από τις **26–1 έως τις 31–1** ανατινάζονται τρία καναδικά κι άλλο ένα ΝΑΤΟικό άρμα, σε τέσσερις επιχειρήσεις των ανταρτών και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **29–1:** Σκοτώνονται 12 καναδοί και 7 Αφγανοί στρατιώτες από έκρηξη βόμβας, σε τρεις διαφορετικές επιθέσεις. **30–1:** Σκοτώνονται τρεις σεκιουριτάδες σε επίθεση εναντίον εφοδιοπομπής και 6 στρατιώτες σε άλλη επίθεση με εκρηκτικά. Οι κατοχικοί δολοφονούν πέντε άμαχους σε βομβαρδισμό στην περιφέρεια Arghandab. **31–1:** Σκοτώνονται έξι στρατιώτες σε επίθεση σε φυλάκιο του στρατού. **25–2:** Ανατινάζεται καναδικό άρμα μάχης και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. Σε άλλη επίθεση, με παγιδευμένη μοτοσικλέτα, σκοτώνονται 7 στρατιώτες.

Επαρχία Kapisa: 6–2: Σκοτώνονται τρεις στρατιώτες σε ενέδρα.

Επαρχία Khost: 26–1: Ανατινάζεται όχημα του στρατού και σκοτώνονται πέντε στρατιώτες.

Επαρχία Kunduz: 27–1: Ανατινάζεται γερμανικό άρμα μάχης και σκοτώνονται πέντε επιβαίνοντες. **26–2:** Στήνεται ενέδρα σε όχημα του στελέχους των μυστικών υπηρεσιών Abdul Rahaman Aqtash. Ο ίδιος τραυματίζεται, αλλά σκοτώνονται 3 μπάτσοι.

Επαρχία Laghman: 31–1: Σκοτώνονται 11 στρατιώτες σε ενέδρα εναντίον στρατιωτικού κομβόι.

Επαρχία Nangarhar: 31–1: Γίνεται επίθεση στο αρχηγείο της περιφέρειας Achen. **6–2:** Σκοτώνονται δύο στρατιώτες σε επίθεση εναντίον βάσης στην περιφέρεια Khawkian. **6–2:** Ανατινάζεται το όχημα του διοικητή της περιφέρειας Bati Kot και σκοτώνεται ο ίδιος. Σε άλλη επίθεση σκοτώνονται δύο μπάτσοι. **7–2:** Σκοτώνονται 13 μπάτσοι και ο διοικητής τους σε ενέδρα.

Επαρχία Noristan: 6–2: Γίνεται επίθεση σε αμερικανική βάση στην περιφέρεια Ghaziabad.

Επαρχία Parwan: 25–1: Γίνεται επίθεση σε φυλάκιο του στρατού στην περιφέρεια Shenwaro. Σκοτώνονται αρκετοί στρατιώτες, άλλοι διαφεύγουν, ενώ απαλλοτριώνονται πολλά όπλα.

Επαρχία Paktika: 26–2: Σκοτώνονται σε ενέδρα ανταρτών οι επιβαίνοντες δύο αμερικανικών αρμάτων μάχης.

Επαρχία Paktia: 27–2: Καταστρέφονται 3 οχήματα που μεταφέρουν προμήθειες για τους κατοχικούς.

Επαρχία Takhar: 29–1: Γίνεται επίθεση στο αρχηγείο της περιφέρειας Ishkamish.

Επαρχία Uruzgan: 24–1: Ανατινάζεται όχημα του στρατού και σκοτώνονται πέντε στρατιώ-

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

«... Ο σχηματισμός των νέων αστυνομικών ομάδων αποδεικνύει ότι οι ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ και ο Αφγανικός Εθνικός Στρατός έχουν υποστεί ολοκληρωτικές απώλειες από τη δράση των Ταλιμπάν. Είναι όπως ο άνθρωπος που πνίγεται και πιάνεται απ' ό,τι βρει. Επαναλαμβάνουν ό,τι έκαναν και οι κομμουνιστές...»

Ισλαμικό Εμιράτο του Αφγανιστάν, 1/2/2009

«... Χωρίς αμφιβολία οι εισβολείς αντιμετωπίζουν μια ατιμωτική ήττα στο Αφγανιστάν και οι στρατιώτες τους έχουν χάσει το ηθικό τους. Γι' αυτό επισκέπτονται τις δυνάμεις τους επανειλημμένα με στόχο να ανυψώσουν το ηθικό τους και να συνεχίσουν την προπαγάνδα ότι η κατάσταση είναι προς όφελός τους, αντίθετα με την πραγματικότητα...Αυτοί οι ηγέτες δεν μπορούν καν να ανακοινώσουν τις επισκέψεις τους στο Αφγανιστάν γι' αυτό και το επισκέπτονται αιφνιδιαστικά νύχτα για λίγες ώρες. Επίσης, το Συνέδριο του Παρισιού περιορίζεται στα λόγια... Όλα αυτά δείχνουν ότι οι άλλες χώρες προσπαθούν να απαλλαγούν από το πρόβλημα του Αφγανιστάν. Καλύτερα να αποσύρουν τις δυνάμεις τους για να γλιτώσουν από άλλα προβλήματα παρά να οργανώνουν τέτοιες επισκέψεις πεσμένου ηθικού και πρόχειρα συνέδρια. Καλύτερα να το κάνουν τώρα παρά να υποστούν κι άλλες απώλειες και ατίμωση...»

Ισλαμικό Εμιράτο του Αφγανιστάν, 16/2/2009

Επαρχία Badghis: 26–1: Σκοτώνονται τρεις στρατιώτες σε επίθεση σε φυλάκιο.

μερικανική εφοδιοπομπή. Πυρπολούνται δύο φορτηγά και η μάχη κρατάει μέχρι τις τρεις το πρωί. Σκοτώνεται άγνωστος αριθμός στρατιωτών. **26–2:** Καταστρέφεται στρατιωτικό φυλάκιο στην περιοχή Chashanba Tapa.

Επαρχία Bamian: 24–1: Καταστρέφεται φυλάκιο του στρατού, σκοτώνονται Αφγανοί στρατιώτες και απαλλοτριώνονται όπλα.

Επαρχία Farah: Σε δύο επιθέσεις στις **24–1** και **26–1** ανατινάζονται τέσσερα αμερικανικά άρματα μάχης και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **29–1:** Σκοτώνονται 12 αμερικανοί που περιπολούν πεζοί από εκρήξεις βομβών, σε δύο επιχειρήσεις των ανταρτών. **26–2:** Αντάρτες σκοτώνουν όλους τους επιβαίνοντες στρατιωτικού οχήματος.

Επαρχία Ghazn: 30–1: Σκοτώνονται 6 πολωνοί σε επίθεση εναντίον στρατιωτικής βάσης. **1–2:** Πολωνοί κατοχικοί βομβαρδίζουν πολλά σπίτια στο χωριό Kalikhial, δολοφονούν δύο άμαχους και τραυματίζουν πέντε γυναίκες και παιδιά. **26–2:** Αντάρτες στήνουν ενέδρα σε διοικητή του στρατού και σκοτώνουν τον ίδιο και τρεις συνοδούς του.

Επαρχία Helmand: Από τις **24–1** έως τις **27–1**, σε 7 επιχειρήσεις των ανταρτών σκοτώνονται έξι στρατιώτες και τέσσερις βρετανοί κατοχικοί. Επίσης, ανατινάζονται τέσσερις βρετανικά άρματα και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **6–2:** Σκοτώνονται τρεις αμερικανοί σε ενέδρα εναντίον πεζής περιπολίας στην περιφέρεια Garmsir. Αργότερα οι αμερικανοί βομβαρδίζουν το σημείο και σκοτώνουν δύο αμάχους. **25–2:** Σκοτώνονται 6 βρετανοί κατοχικοί, όταν ανατινάζεται το άρμα μάχης στο οποίο επιβαίνουν. **26–2:** Στήνεται ενέδρα σε βρετανικό κομβόι και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες ενός άρμα μάχης. Την ίδια τύχη έχει άλλο ένα βρετανικό άρμα μάχης στην περιοχή Loi Manda και ένα στρατιωτικό όχημα στην πόλη Lashkargah, πρωτεύουσα της επαρχίας.

Επαρχία Herat: 27–1: Καταστρέφεται βάση της συνοριοφυλακής.

Επαρχία Kabul: 1–2: Ο μαχητής Mulla Dawd ανατινάζεται με στόχο γαλλικό κομβόι στο δυτικό τμήμα της πόλης. Καταστρέφονται τρία άρματα μάχης και σκοτώνονται 8 γάλλοι ενώ υπάρχουν και τραυματίες. **6–2:** Ανατινάζεται όχημα των μπάτσων και σκοτώνονται όλοι οι επισμένοι με εκρηκτικά, πραγματοποιούν τρεις συντονισμένες επιθέσεις κατά ισάριθμων κυβερνητικών κτιρίων (υπουργείο Δικαιοσύνης, τμήμα σωφρονισμού του ίδιου υπουργείου, και υπουργείο παιδείας), στην καρδιά της αφγανικής πρωτεύουσας. Αποτέλεσμα ήταν να σκοτωθούν τουλάχιστον 28 άτομα (μεταξύ των οποίων και οι αντάρτες) και να τραυματιστούν περίπου 60 άλλα. Η επίθεση αυτή γίνεται κατά τη διάρκεια της πρώτης επίσκεψης στην Καμπούλ αμερικανών αξιωματούχων της κυβέρνησης Ομπάμα. **26–2:** Αιχμαλωτίζεται από αντάρτες ο Qasim Khan, στέλεχος των μυστικών υπηρεσιών.

Επαρχία Kandahar: Από τις **26–1 έως τις 31–1** ανατινάζονται τρία καναδικά κι άλλο ένα ΝΑΤΟικό άρμα, σε τέσσερις επιχειρήσεις των ανταρτών και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **29–1:** Σκοτώνονται 12 καναδοί και 7 Αφγανοί στρατιώτες από έκρηξη βόμβας, σε τρεις διαφορετικές επιθέσεις. **30–1:** Σκοτώνονται τρεις σεκιουριτάδες σε επίθεση εναντίον εφοδιοπομπής και 6 στρατιώτες σε άλλη επίθεση με εκρηκτικά. Οι κατοχικοί δολοφονούν πέντε αμάχους σε βομβαρδισμό στην περιφέρεια Arghandab. **31–1:** Σκοτώνονται έξι στρατιώτες σε επίθεση σε φυλάκιο του στρατού. **25–2:** Ανατινάζεται καναδικό άρμα μάχης και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. Σε άλλη επίθεση, με παγιδευμένη μοτοσικλέτα, σκοτώνονται 7 στρατιώτες.

Επαρχία Kapisa: 6–2: Σκοτώνονται τρεις στρατιώτες σε ενέδρα.

Επαρχία Khost: 26–1: Ανατινάζεται όχημα του στρατού και σκοτώνονται πέντε στρατιώτες. **30–1:** Ανατινάζεται όχημα του στρατού και σκοτώνονται 6 στρατιώτες. **31–1:** Σκοτώνονται 8 στρατιώτες σε έκρηξη βόμβας. Επίσης, εκτοξεύονται όλμοι στο αρχηγείο της περιφέρειας Bak, όπου διαμένουν πολλοί αμερικανοί. **26–2:** Ανατινάζονται δύο στρατιωτικά οχήματα και σκοτώνονται 8 στρατιώτες.

Επαρχία Kunar: 28–1: Στήνεται ενέδρα σε αμερικανικό κομβόι. Καταστρέφεται ένα άρμα μάχης και σκοτώνονται ορισμένοι απ' τους επιβαίνοντες. Σε άλλη επιχείρηση εναντίον ενός κομβόι, σκοτώνονται τέσσερις αμερικανοί κατοχικοί και άλλοι τραυματίζονται. **6–2:** Καταστρέφεται ένα αμερικανικό άρμα μάχης και σκοτώνονται τρεις επιβαίνοντες.

άρμα μάχης και σκοτώνονται πέντε επιβαίνοντες. **26–2:** Στήνεται ενέδρα σε όχημα του στελέχους των μυστικών υπηρεσιών Abdul Rahaman Aqtash. Ο ίδιος τραυματίζεται, αλλά σκοτώνονται 3 μπάτσοι.

Επαρχία Laghman: 31–1: Σκοτώνονται 11 στρατιώτες σε ενέδρα εναντίον στρατιωτικού κομβόι.

Επαρχία Nangarhar: 31–1: Γίνεται επίθεση στο αρχηγείο της περιφέρειας Achen. **6–2:** Σκοτώνονται δύο στρατιώτες σε επίθεση εναντίον βάσης στην περιφέρεια Khawkian. **6–2:** Ανατινάζεται το όχημα του διοικητή της περιφέρειας Bati Kot και σκοτώνεται ο ίδιος. Σε άλλη επίθεση σκοτώνονται δύο μπάτσοι. **7–2:** Σκοτώνονται 13 μπάτσοι και ο διοικητής τους σε ενέδρα.

Επαρχία Noristan: 6–2: Γίνεται επίθεση σε αμερικανική βάση στην περιφέρεια Ghaziabad.

Επαρχία Parwan: 25–1: Γίνεται επίθεση σε φυλάκιο του στρατού στην περιφέρεια Shenwaro. Σκοτώνονται αρκετοί στρατιώτες, άλλοι διαφεύγουν, ενώ απαλλοτριώνονται πολλά όπλα.

Επαρχία Paktika: 26–2: Σκοτώνονται σε ενέδρα ανταρτών οι επιβαίνοντες δύο αμερικανικών αρμάτων μάχης.

Επαρχία Paktia: 27–2: Καταστρέφονται 3 οχήματα που μεταφέρουν προμήθειες για τους κατοχικούς.

Επαρχία Takhar: 29–1: Γίνεται επίθεση στο αρχηγείο της περιφέρειας Ishkamish.

Επαρχία Uruzgan: 24–1: Ανατινάζεται όχημα του στρατού και σκοτώνονται πέντε στρατιώτες.

Επαρχία Wardak: 31–1: Ανατινάζεται όχημα του διοικητή της επαρχίας και σκοτώνονται πέντε συνοδοί του.

Επαρχία Zabul: 29–1: Δολοφονούνται τρεις άμαχοι σε βομβαρδισμό των ΝΑΤΟικών.

Εμείς οι Αναρχικοί

Η αναρχική συμμετοχή στον Ισπανικό Εμφύλιο Πόλεμο του 1936–1939 παραμένει από τις πιο πολύπλοκες, εμπνευσμένες και ταραγμένες στιγμές στην ιστορία του αντιεξουσιαστικού αγώνα. Ακόμα και σήμερα, αρκετές δεκαετίες αργότερα, ιστορικοί και μαχητές συνεχίζουν να μελετούν και να συζητούν γύρω από αυτά τα γεγονότα.

Ένας απ' αυτούς είναι ο Στιούαρτ Κρίστι, αναρχικός από παλιά, του οποίου το πρόσφατο βιβλίο, **Εμείς οι Αναρχικοί!** *Μια μελέτη της Ιβηρικής Αναρχικής Ομοσπονδίας (FAI) 1927–1937*, επιχειρεί να απαντήσει σε ερωτήσεις–κλειδιά σχετικά με τη «μοίρα» του αναρχικού κινήματος, ενώ παράλληλα αναζωοδοτεί/αναπαριστά τις δραματικές στιγμές της εποχής.

Το κείμενο που ακολουθεί είναι μια συζήτηση που έγινε το Γενάρη 2009 ανάμεσα στον Chuck Morse και τον Στιούαρτ Κρίστι σχετικά με αυτό το βιβλίο.

Μπορείς να μας περιγράψεις το βιβλίο σου και τα βασικά του σημεία;

Το **Εμείς οι Αναρχικοί** είναι μια προσπάθεια να ξεκαθαρίσει κάποια πράγματα σχετικά με την αληθινή φύση της πιο κατασυκοφαντημένης αναρχικής οργάνωσης όλων των εποχών —της Ιβηρικής Αναρχικής Ομοσπονδίας— γνωστής και απ' τα αρχικά της ως FAI. Επίσης, προσπαθώ να δείξω, χρησιμοποιώντας το ιστορικό παράδειγμα της αναρχοσυνδικαλιστικής εργατικής ένωσης/συνδικάτου, της Εθνικής Συνομοσπονδίας Εργασίας (CNT) και της FAI, το πώς οι αναρχικοί και οι αναρχικές οργανώσεις, όπως και κάθε άλλη κοινωνική ομάδα, υπόκεινται ισότιμα στη διαδικασία της θεσμοποίησης. Πρόκειται για το φαινόμενο που περιγράφει ο Γερμανός κοινωνιολόγος Ρόμπερτ Μίτσελς ως «Σιδερένιο Νόμο της Ολιγαρχίας».

«*Είναι η οργάνωση*», γράφει ο Μίτσελς, «*που γεννά την υπεροχή του εκλεγμένου πάνω σε αυτούς που εκλέγουν, του εντολοδόχου πάνω στον εντολοδότη, του αντιπρόσωπου πάνω στους αντιπροσωπευόμενους. Όποιος μιλάει για οργάνωση μιλάει για ολιγαρχία*».

Το **Εμείς οι Αναρχικοί**, περιγράφει την ανάπτυξη του αναρχικού κινήματος στην Ισπανία και τη σχέση του με το ευρύτερο εργατικό κίνημα, ενώ καταγράφει από τα μέσα τις κύριες ιδέες που έκαναν το Ισπανικό εργατικό κίνημα από τα πιο επαναστατικά των μοντέρνων καιρών.

Παραθέτει, επίσης, με αναρχική προοπτική, το πρόβλημα της κατάνοησης και της εφαρμογής σε σχέση με τις μεταβολές στο σύγχρονο κόσμο: **Πώς μπορούν τα ιδανικά να επιβιώσουν της διαδικασίας θεσμοποίησης;**

Κατά την άποψή σου, γιατί ήταν σημαντικό να γράψεις αυτό το βιβλίο;

Η Ιβηρική Αναρχική Ομοσπονδία δαιμονοποιήθηκε και α-

«εργατών» μπορούσε να προωθηθεί πιο αποτελεσματικά και επαρκέστερα όταν μια καθαρή πλειοψηφία της οργανωμένης εργατικής τάξης ανήκε στο συνδικάτο τους – ένας στόχος που μπορούσε να επιτευχθεί μόνο με τη λειτουργία εντός των νόμιμων παραμέτρων που οριοθετεί ο καπιταλισμός και το κράτος.

Για την «συνειδητή μειοψηφία» των αναρχικών εργατών

τητα της βάσης, και καταπίεζε τη νέα γενιά των επαναστατών αγωνιστών της Ελευθεριακής Νεολαίας και της ομάδας «Οι Φίλοι του Ντουρρούτι». Η «αντιφασιστική ενότητα» και η κρατική εξουσία προωθήθηκαν εις βάρος των αναρχικών αρχών, ενώ η ηγεμονία των «επιφανών ηγετών» της CNT–FAI επιβλήθηκε στις τοπικές επαναστατικές επιτροπές και τις γενικές συνελεύσεις του συνδικάτου. Ο αρχι-

έγινε το Γενάρη 2009 ανάμεσα στον Chuck Morse και τον Στιούαρτ Κρίστι σχετικά με αυτό το βιβλίο.

Μπορείς να μας περιγράψεις το βιβλίο σου και τα βασικά του σημεία;

Το **Εμείς οι Αναρχικοί** είναι μια προσπάθεια να ξεκαθαρίσει κάποια πράγματα σχετικά με την αληθινή φύση της πιο κατασυκοφαντημένης αναρχικής οργάνωσης όλων των εποχών —της Ιβηρικής Αναρχικής Ομοσπονδίας— γνωστής και απ' τα αρχικά της ως FAI. Επίσης, προσπαθώ να δείξω, χρησιμοποιώντας το ιστορικό παράδειγμα της αναρχοσυνδικαλιστικής εργατικής ένωσης/συνδικάτου, της Εθνικής Συνομοσπονδίας Εργασίας (CNT) και της FAI, το πώς οι αναρχικοί και οι αναρχικές οργανώσεις, όπως και κάθε άλλη κοινωνική ομάδα, υπόκεινται ισότιμα στη διαδικασία της θεσμοποίησης. Πρόκειται για το φαινόμενο που περιγράφει ο Γερμανός κοινωνιολόγος Ρόμπερτ Μίτσελς ως «Σιδερένιο Νόμο της Ολιγαρχίας».

«Είναι η οργάνωση», γράφει ο Μίτσελς, *«που γεννά την υπεροχή του εκλεγμένου πάνω σε αυτούς που εκλέγουν, του εντολοδόχου πάνω στον εντολοδότη, του αντιπρόσωπου πάνω στους αντιπροσωπευόμενους. Όποιος μιλάει για οργάνωση μιλάει για ολιγαρχία»*.

Το **Εμείς οι Αναρχικοί**, περιγράφει την ανάπτυξη του αναρχικού κινήματος στην Ισπανία και τη σχέση του με το ευρύτερο εργατικό κίνημα, ενώ καταγράφει από τα μέσα τις κύριες ιδέες που έκαναν το Ισπανικό εργατικό κίνημα από τα πιο επαναστατικά των μοντέρνων καιρών.

Παραθέτει, επίσης, με αναρχική προοπτική, το πρόβλημα της κατανόησης και της εφαρμογής σε σχέση με τις μεταβολές στο σύγχρονο κόσμο: **Πώς μπορούν τα ιδανικά να επιβιώσουν της διαδικασίας θεσμοποίησης;**

Κατά την άποψή σου, γιατί ήταν σημαντικό να γράψεις αυτό το βιβλίο;

Η Ιβηρική Αναρχική Ομοσπονδία δαιμονοποιήθηκε και από τη δεξιά και από την εξουσιαστική αριστερά, ενώ από το αναρχικό κίνημα αντιμετωπίστηκε με πολλές δάφνες. Νόμιζα ότι ήταν καιρός να ξεκαθαρίσουν κάποια πράγματα. Υπάρχουν πολλά σημαντικά που έχουμε να μάθουμε από την ιστορία της FAI και της CNT.

Όπως ανέφερα, οι αναρχικές ομάδες και οργανώσεις υπόκεινται, όπως κάθε άλλη ομάδα, στην διαδικασία της ολιγαρχοποίησης, είτε επιτυγχάνουν τους βραχυπρόθεσμους στόχους τους είτε όχι, και γι' αυτό ακριβώς οι ad hoc επιτροπές άμυνας της CNT, που αποτελούνταν από τους αναρχικούς της «βάσης», συστηματικά αρνούνταν να δεχτούν οποιαδήποτε διοικητική θέση μέσα στην ένωση. Καταλάβαιναν πολύ καλά τη φύση της διαφθοράς της εξουσίας, ακόμα και στους πιο συνειδητοποιημένους συντρόφους. Ο ρόλος τους, όπως τον είδαν, ήταν να εξασφαλίσουν ότι το συνδικάτο και οι «επιφανείς ηγέτες» θα έμεναν προσηλωμένοι στις ιδρυτικές αναρχικές αρχές του συνδικάτου και τον επαναστατικό στόχο της εγκαθίδρυσης ελευθεριακού κομμουνισμού το συντομότερο δυνατό.

Αν και οι εντάσεις υπήρχαν από τη γέννηση της ένωσης το 1911, η κύρια ώθηση του βιβλίου είναι ότι, καθώς η δικτατορία του Primo de Rivera άρχισε το 1927, οι διαφορές «εργατών» μπορούσε να προωθηθεί πιο αποτελεσματικά και επαρκέστερα όταν μια καθαρή πλειοψηφία της οργανωμένης εργατικής τάξης ανήκε στο συνδικάτο τους – ένας στόχος που μπορούσε να επιτευχθεί μόνο με τη λειτουργία εντός των νόμιμων παραμέτρων που οριοθετεί ο καπιταλισμός και το κράτος.

Για την «συνειδητή μειοψηφία» των αναρχικών εργατών στις ομάδες άμυνας, αυτό μετασχημάτισε τη CNT από επαναστατικό όπλο – που φτιάχτηκε ειδικά για να την εξολόθρευση της μιζέριας της καθημερινής ζωής κάτω από το βάρβαρο καπιταλισμό και την ημιφεουδαρχική οικονομία που είχε η Ισπανία εκείνο τον καιρό – σε ένα ρεφορμιστικό εργατικό συνδικάτο που διαιώνισε και νομιμοποίησε την εκμετάλλευση. Το αποτέλεσμα ήταν ότι οι αναρχικοί μαχητές –που συνιστούσαν την ηθική οδηγούσα δύναμη της CNT– απάντησαν με την ίδρυση της Ιβηρικής Αναρχικής Ομοσπονδίας σαν ad hoc, ομοσπονδιακά δομημένο, σύλλογο αναρχικών μαχητών, των οποίων ο ρόλος ήταν να επαναβεβαιώσουν την επαναστατική φύση του αναρχοσυνδικαλισμού και να παρέχουν ένα εστιακό σημείο για την άμυνα των αντιπολιτικών αρχών της CNT και του άμεσου Ελευθεριακού Κομμουνιστικού στόχου/προτάγματος.

Το 1932, η άμεση ρεφορμιστική απειλή στη CNT είχε εξαλειφθεί —δημοκρατικά!— και οι αναρχικοί εργάτες που συσπειρώθηκαν γύρω από τη FAI (αν και πολλοί απ' αυτούς, όπως ο Garcia Oliver και ο Durruti, δεν προσχώρησαν ποτέ στη FAI) επέστρεψαν στην καθημερινή συνδικαλιστική δραστηριότητα σε Τοπικό Συνομοσπονδιακό επίπεδο ή σε συνωμοτική επαναστατική δραστηριότητα στην Συνοτητα της βάσης, και καταπίεζε τη νέα γενιά των επαναστατών αγωνιστών της Ελευθεριακής Νεολαίας και της ομάδας «Οι Φίλοι του Ντουρρούτι». Η «αντιφασιστική ενότητα» και η κρατική εξουσία προωθήθηκαν εις βάρος των αναρχικών αρχών, ενώ η ηγεμονία των «επιφανών ηγετών» της CNT–FAI επιβλήθηκε στις τοπικές επαναστατικές επιτροπές και τις γενικές συνελεύσεις του συνδικάτου. Ο αρχικός στόχος της FAI ήταν τώρα να διαιωνίσει τον εαυτό της, ακόμα και σε βάρος των αναρχικών αρχών που την είχαν εμπνεύσει: **το μέσο για την επίτευξη ενός σκοπού είχε γίνει οργανωτικά ο σκοπός.**

Τι σε εξέπληξε και γιατί κατά τη διάρκεια της έρευνάς σου;

Αυτό που με εξέπληξε περισσότερο – ίσως, ακριβέστερα, με εκνεύρισε – ήταν ο τελείως μη–δημοκρατικός, αυθαίρετος τρόπος, που δεν αμφισβητήθηκε, με τον οποίο οι «ηγέτες» της Καταλανικής CNT – η Federica Montseny, ο Francisco Esgleas, και ο Diego Abad de Santillan (που είχε προαχθεί από τον περιφερειακό Γραμματέα της CNT Mariano R. Vasquez), αποκήρυξαν τον αναρχικό στόχο στο όνομα της πολιτικής σκοπιμότητας στις 21 Ιουλίου 1936 – μια απόφαση που δεν ήταν αρμόδιοι να πάρουν εξ αρχής. Μέχρι τις 21 Ιουλίου 1936 η εξουσία ασκείται από το εργοστάσιο και τις επιτροπές γειτονιάς της CNT, όχι από τις Περιφερειακές ή Εθνικές Επιτροπές. Εξ ίσου αυθαίρετη και ολέθρια ήταν η απόφαση των «ανώτερων επιτροπών της CNT–FAI» να συγκροτηθεί η **Επιτροπή Μαχητών** —κατά την άποψή μου, η πρώτη μεγάλη λανθασμένη εκτίμηση

γάνωση μιλάει για ολιγαρχία».

Το **Εμείς οι Αναρχικοί**, περιγράφει την ανάπτυξη του αναρχικού κινήματος στην Ισπανία και τη σχέση του με το ευρύτερο εργατικό κίνημα, ενώ καταγράφει από τα μέσα τις κύριες ιδέες που έκαναν το Ισπανικό εργατικό κίνημα από τα πιο επαναστατικά των μοντέρνων καιρών.

Παραθέτει, επίσης, με αναρχική προοπτική, το πρόβλημα της κατανόησης και της εφαρμογής σε σχέση με τις μεταβολές στο σύγχρονο κόσμο: **Πώς μπορούν τα ιδανικά να επιβιώσουν της διαδικασίας θεσμοποίησης;**

Κατά την άποψή σου, γιατί ήταν σημαντικό να γράψεις αυτό το βιβλίο;

Η Ιβηρική Αναρχική Ομοσπονδία δαιμονοποιήθηκε και από τη δεξιά και από την εξουσιαστική αριστερά, ενώ από το αναρχικό κίνημα αντιμετωπίστηκε με πολλές δάφνες. Νόμιζα ότι ήταν καιρός να ξεκαθαρίσουν κάποια πράγματα. Υπάρχουν πολλά σημαντικά που έχουμε να μάθουμε από την ιστορία της FAI και της CNT.

Όπως ανέφερα, οι αναρχικές ομάδες και οργανώσεις υπόκειται, όπως κάθε άλλη ομάδα, στην διαδικασία της ολιγαρχοποίησης, είτε επιτυγχάνουν τους βραχυπρόθεσμους στόχους τους είτε όχι, και γι' αυτό ακριβώς οι ad hoc επιτροπές άμυνας της CNT, που αποτελούνταν από τους αναρχικούς της «βάσης», συστηματικά αρνούνταν να δεχτούν οποιαδήποτε διοικητική θέση μέσα στην ένωση. Καταλάβαιναν πολύ καλά τη φύση της διαφθοράς της εξουσίας, ακόμα και τους πιο συνειδητοποιημένους συντρόφους. Ο ρόλος τους, όπως τον είδαν, ήταν να εξασφαλίσουν ότι το συνδικάτο και οι «επιφανείς ηγέτες» θα έμεναν προσηλωμένοι στις ιδρυτικές αναρχικές αρχές του συνδικάτου και τον επαναστατικό στόχο της εγκαθίδρυσης ελευθεριακού κομμουνισμού το συντομότερο δυνατό.

Αν και οι εντάσεις υπήρχαν από τη γέννηση της ένωσης το 1911, η κύρια ώθηση του βιβλίου είναι ότι, καθώς η δικτατορία του Primo de Rivera άρχισε το 1927, οι διαφορές ανάμεσα στις ρεφορμιστικές στρατηγικές και συμβιβασμούς των «επιφανών ηγετών» της CNT και τους επαναστατικούς στόχους της αναρχικής βάσης του συνδικάτου, έγιναν πλέον αγεφύρωτες. Οι «επιφανείς» της ένωσης — τα μέλη των Περιφερειακών και Εθνικών Επιτροπών— ήταν σαν όλους τους άλλους ηγέτες του συνδικάτου: ενδιάμεσοι ανάμεσα στην εργασία και το κεφάλαιο, που διάβρωναν και κατέτρωγαν τους δηλωμένους επαναστατικούς στόχους/προτάγματα, επιδιώκοντας την ανατροπή του ομοσπονδιακά δομημένου αντι–καπιταλιστικού και αντι–κρατικού καταστατικού της CNT.

Ο στόχος τους ήταν να μπορούν να ανταγωνιστούν με καλύτερους όρους τις αντίπαλές τους ενώσεις, την UGT (Γενική Ένωση Εργασίας), της οποίας ηγείτο το Σοσιαλιστικό Κόμμα, για την ηγεμονία πάνω στην Ισπανική εργατική τάξη. Για τους ρεφορμιστές «επιφανείς», ο σκοπός των «εργατών» μπορούσε να προωθηθεί πιο αποτελεσματικά και επαρκέστερα όταν μια καθαρή πλειοψηφία της οργανωμένης εργατικής τάξης ανήκε στο συνδικάτο τους – ένας στόχος που μπορούσε να επιτευχθεί μόνο με τη λειτουργία εντός των νόμιμων παραμέτρων που οριοθετεί ο καπιταλισμός και το κράτος.

Για την «συνειδητή μειοψηφία» των αναρχικών εργατών στις ομάδες άμυνας, αυτό μετασχημάτισε τη CNT από επαναστατικό όπλο – που φτιάχτηκε ειδικά για να την εξολόθρευση της μιζέριας της καθημερινής ζωής κάτω από το βάρβαρο καπιταλισμό και την ημιφεουδαρχική οικονομία που είχε η Ισπανία εκείνο τον καιρό – σε ένα ρεφορμιστικό εργατικό συνδικάτο που διαιώνισε και νομιμοποίησε την εκμετάλλευση. Το αποτέλεσμα ήταν ότι οι αναρχικοί μαχητές –που συνιστούσαν την ηθική οδηγούσα δύναμη της CNT– απάντησαν με την ίδρυση της Ιβηρικής Αναρχικής Ομοσπονδίας σαν ad hoc, ομοσπονδιακά δομημένο, σύλλογο αναρχικών μαχητών, των οποίων ο ρόλος ήταν να επαναβεβαιώσουν την επαναστατική φύση του αναρχοσυνδικαλισμού και να παρέχουν ένα εστιακό σημείο για την άμυνα των αντιπολιτικών αρχών της CNT και του άμεσου Ελευθεριακού Κομμουνιστικού στόχου/προτάγματος.

Το 1932, η άμεση ρεφορμιστική απειλή στη CNT είχε εξαλειφθεί —δημοκρατικά!— και οι αναρχικοί εργάτες που συσπειρώθηκαν γύρω από τη FAI (αν και πολλοί απ' αυτούς, όπως ο Garcia Oliver και ο Durruti, δεν προσχώρησαν ποτέ στη FAI) επέστρεψαν στην καθημερινή συνδικαλιστική δραστηριότητα σε Τοπικό Συνομοσπονδιακό επίπεδο ή σε συνωμοτική επαναστατική δραστηριότητα στην Συνομοσπονδιακή Επιτροπή Άμυνας.

Αντί να διαλυθεί, πάντως, ή να αυτοπεριοριστεί ως μια κοινότητα που ανταποκρίνεται ανάμεσα στην αυτόνομη μαχητική προπαγάνδα και τις ομάδες εκπαίδευσης, η διοίκηση της FAI πέρασε το 1933 στα χέρια μιας ομάδας μποέμηδων διανοούμενων και οικονομικών σχεδιαστών, των οποίων ηγούνταν ο Diego Abad de Santillan, ένας άνθρωπος για τον οποίο οι αφηρημένες θεωρίες προηγούνταν των πρακτικών εμπειριών των εργατών.

Με το ξέσπασμα της Ισπανικής Επανάστασης και του Εμφυλίου Πολέμου μετά από δύο χρόνια, η FAI εγκατέλειψε την αξίωση τού να είναι ένα επαναστατικό όργανο. Όπως η θεσμοποιημένη ηγεσία CNT, στην εκδίωξη της οποίας συνέβαλε το 1930–1932, η FAI έγινε, με τη σειρά της, η τήβεννος μιας δομής συμφερόντων που φρέναρε την αυτό–οργάνωση, την αντικρατική επαναστατική δραστηριότητα της βάσης, και καταπίεζε τη νέα γενιά των επαναστατών αγωνιστών της Ελευθεριακής Νεολαίας και της ομάδας «Οι Φίλοι του Ντουρρούτι». Η «αντιφασιστική ενότητα» και η κρατική εξουσία προωθήθηκαν εις βάρος των αναρχικών αρχών, ενώ η ηγεμονία των «επιφανών ηγετών» της CNT–FAI επιβλήθηκε στις τοπικές επαναστατικές επιτροπές και τις γενικές συνελεύσεις του συνδικάτου. Ο αρχικός στόχος της FAI ήταν τώρα να διαιωνίσει τον εαυτό της, ακόμα και σε βάρος των αναρχικών αρχών που την είχαν εμπνεύσει: **το μέσο για την επίτευξη ενός σκοπού είχε γίνει οργανωτικά ο σκοπός.**

Τι σε εξέπληξε και γιατί κατά τη διάρκεια της έρευνάς σου;

Αυτό που με εξέπληξε περισσότερο – ίσως, ακριβέστερα, με εκνεύρισε – ήταν ο τελείως μη–δημοκρατικός, αυθαίρετος τρόπος, που δεν αμφισβητήθηκε, με τον οποίο οι «ηγέτες» της Καταλανικής CNT – η Federica Montseny, ο Francisco Esgleas, και ο Diego Abad de Santillan (που είχε προαχθεί από τον περιφερειακό Γραμματέα της CNT Mariano R. Vasquez), αποκήρυξαν τον αναρχικό στόχο στο όνομα της πολιτικής σκοπιμότητας στις 21 Ιουλίου 1936 – μια απόφαση που δεν ήταν αρμόδιοι να πάρουν εξ αρχής. Μέχρι τις 21 Ιουλίου 1936 η εξουσία ασκείται από το εργοστάσιο και τις επιτροπές γειτονιάς της CNT, όχι από τις Περιφερειακές ή Εθνικές Επιτροπές. Εξ ίσου αυθαίρετη και ολέθρια ήταν η απόφαση των «ανώτερων επιτροπών της CNT–FAI» να συγκροτηθεί η **Επιτροπή Μαχητών** —κατά την άποψή μου, η πρώτη μεγάλη λανθασμένη εκτίμηση της Ισπανικής επανάστασης που οδήγησε και τις δύο οργανώσεις να συνεργάζονται με το κράτος, συμμετέχοντας στην κυβέρνηση. Αυτό, τελικά, έφερε την κατάρρευση του επαναστατικού ηθικού με το πισωγύρισμα της όλης διαδικασίας αυτοδιαχείρισης.

Ελπίζω ότι το βιβλίο θα δώσει στους σημερινούς αναρχικούς αγωνιστές μια άποψη της εμπειρίας της FAI «από τα μέσα», έτσι ώστε να δημιουργήσουν αυτό το νέο κόσμο στις καρδιές τους – χωρίς, ελπίζω, να κάνουν τα ίδια λάθη. Ελπίζω, επίσης, το βιβλίο αυτό να ξεκαθαρίσει ότι ο αναρχισμός είναι πολύ περισσότερα από ένα κίνημα συνεχούς διαμαρτυρίας.

Μετάφραση–Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

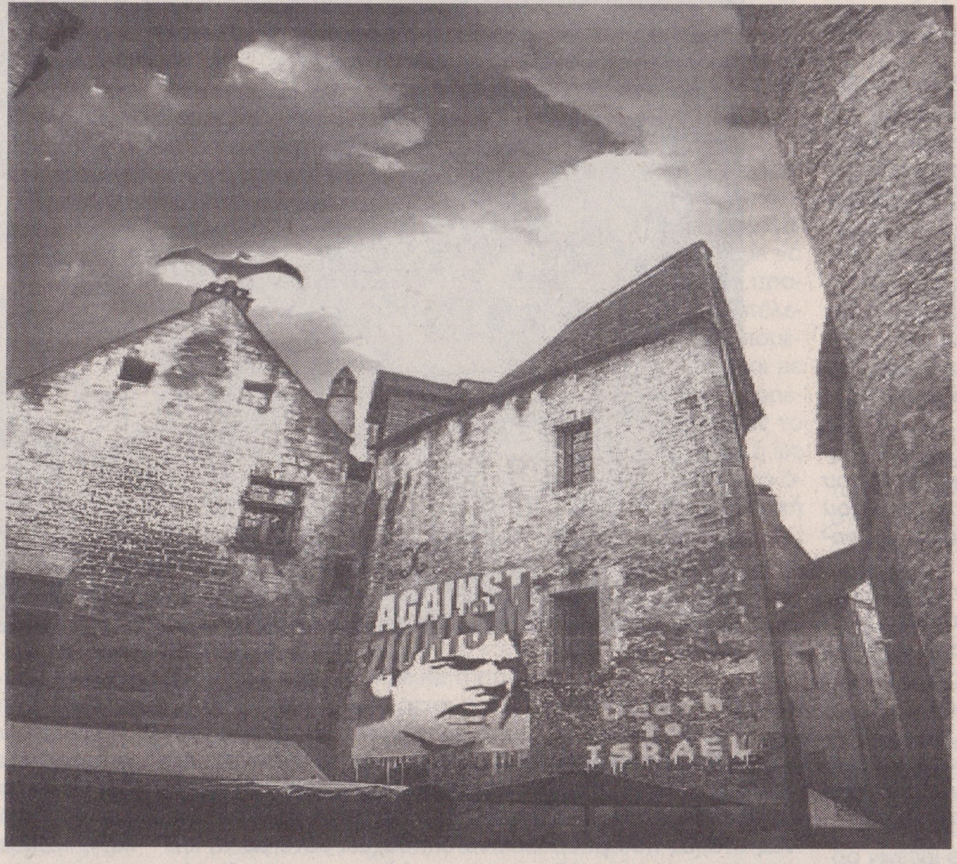
Τα «αντισημιτικά» σκιάχτρα στην υπηρεσία του Σιωνιστικού Γολιάθ

«Θα σχηματίσουμε εκεί κάτω (στην Παλαιστίνη) *ένα κομμάτι του ευρωπαϊκού τείχους απέναντι στην Ασία, την πρωτοπορία του πολιτισμού απέναντι στη βαρβαρότητα».*
Teodor Hertzl (Benjamin Zeep), θεμελιωτής του πολιτικού σιωνισμού, Το Εβραϊκό Κράτος, 1897.

«[...] *Να σφάξετε όλα τα αρσενικά με τα μαχαίρια σας και τις γυναίκες και τα βρέφη και τα κτήνη και όλα όσα βρίσκονται στην πόλη* (τους) *να λάβετε ως λάφυρα* [...] ***Τις πόλεις των λαών αυτών, που ο Κύριος Ο Θεός σας έδωσε ως κληρονομιά, να μην αφήσετε ζωντανό ό,τιδήποτε αναπνέει αλλά να τους εξολοθρεύσετε όλους κατά κράτος****, τους Χετταίους και τους Αμορραίους, τους Χαναναίους και τους Φερεζαίους, τους Ευαίους και τους Ιεβουσαίους,* ***όπως σας πρόσταξε ο Κύριος ο Θεός σας****, για να μην σας διδάξουν να κάνετε τις ίδιες βδελυρές πράξεις που έκαμαν αυτοί στους θεούς τους, και αμαρτήσετε στον Κύριο τον Θεό σας».*
ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ 20: 10–18

«Ω, εσείς που πιστεύετε! ***Μην ζητάτε εμπιστοσύνη και προστασία από τους Ιουδαίους και τους Χριστιανούς, μόνο μεταξύ τους είναι φίλοι και μόνο μεταξύ τους προστατεύονται*** *και δεν θα ικανοποιηθούν παρά μόνον όταν γίνετε σαν και αυτούς. Και ο Αλλάχ γνωρίζει και ανταμείβει τους δίκαιους».*
Κοράνιο (Al–Ma'dah 5: 51)

Έτσι, ωμά και απροσχημάτιστα πραγματοποιήθηκαν οι πρώτες μεγάλες σφαγές των λαών της Χαναάν από τον «περιούσιο λαό», δηλαδή τις φυλές των Ιουδαίων που εισέβαλαν στα εδάφη της Παλαιστίνης (βλ. και ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ φύλλο 3). Τρεισήμισι χιλιάδες χρόνια μετά, τα «τέκνα του Αβραάμ και του Ισαάκ» υποστηριζόμενα από το σύνολο της παγκόσμιας κυριαρχίας απλώς ακολουθούν τις παραινέσεις των ιερών κειμένων του Ιουδαϊσμού απέναντι στους αλλόφυλους, για ένα φυλετικά «καθαρό» εβραϊκό κράτος από τον Ιορδάνη ως την Μεσόγειο. Τα «ιερά» τους κείμενα δεν αφήνουν κανένα περιθώριο παρερμηνείας: *«επειδή συ είσαι λαός άγιος εις Κύριον τον*

το (αριστερό) άλλοθι στον θύτη με την επίκληση του λεγόμενου αντισημιτισμού. Α-

ποια χώρα διαπιστώνει «αντισημιτικές» ενέργειες ή απόψεις και την ποινική δίωξη ό-

που ευλογήθηκε από τον Νώε) κατοικούν στην Μεσοποταμία και Αραβία και εν γένει την Ανατολή (10:30). Ο Νώε καταράστηκε τον Χαμ (που ένιωσε κάπως περίεργα όταν είδε τον πατέρα του γυμνό!) *«Και ο Νώε είπε: Κατηραμένος θα είναι ο Χαμ. Χειρότερος από δούλος θα είναι στους αδελφούς του».* Και πρόσθεσε: *«Ευλογημένος να είναι ο Γιαχβέ, ο Θεός του Σημ! Και ο Χαμ να είναι δούλος του».* (εδ.24–27). Οι απόγονοι του Χαμ μετοίκησαν στην Αφρική και στην ΝΑ Ασία ενώ οι απόγονοι του Ιάφεθ στα νησιά της Μεσογείου. Εξ άλλου η κοινή —σημιτική— καταγωγή Αράβων, Συρίων, Βερβερίνων, των αρχαίων εβραίων και άλλων δεν αμφισβητείται από κανέναν.

Άρα, η καθιερωμένη ερμηνεία του όρου «αντισημιτισμός» όχι μόνο αποδεικνύεται ότι είναι μια αρλούμπα αλλά μονοπωλεί εκ του πονηρού το «πατρογονικό» δικαίωμα των «απογόνων του Αβραάμ και του Δαυίδ» σε μια περιοχή που ποτέ δεν τους άνηκε.

Οι εβραϊκές κοινότητες της διασποράς δεμένες με τεκτονικού τύπου συντεχνιακές σχέσεις, με την ρητή απαγόρευση των επιγαμιών, η ενασχόληση με επαγγέλματα μεταπρατικού τύπου όπως το εμπόριο (λόγω των απαγορεύσεων κατοχής γης), και ιδίως το απεχθές «επάγγελμα» της τοκογλυφίας από μερίδα τους, τροφοδότησαν μύθους και παραδόσεις, αλλά και πολλά λαϊκά αντιεβραϊκά ξεσπάσματα. Ως ένα σημείο, ελεγχόμενα και καθοδηγούμενα από τους εθνικούς σχηματισμούς εξουσίας που έβλεπαν ότι υπονομευόταν η ισχύς τους από το πρώτο, παγκόσμιας εμβέλειας, λόμπυ, και αξιοποίησαν την γενική αντιπάθεια προς την μεταπρατική εβραϊκή κάστα. Οι διωγμοί και οι δημεύσεις των περιουσιών επιφανών, και μη, εβραίων, σε όλη την Ευρώπη, από τον μεσαίωνα μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του σαράντα, εξυπηρέτησαν με τον καλύτερο τρόπο την «νεκρανάσταση» του «βασιλείου του Δαυίδ» στα «πατρογονικά» εδάφη.

Αν η κατασκευή ενός κρατους προυπέθετε ιστορικά μια συμπαγή «εθνότητα», κοινή «γλώσσα» και «καταγωγή» (με εξαίρεση τα αποικιο–κρατικά μορφώματα), στην περίπτωση του σύγχρονου κράτους του Ισραήλ όλα αυτά έπρεπε να κατασκευαστούν από την αρχή. Δύσκολο αλλά όχι ακατόρθωτο

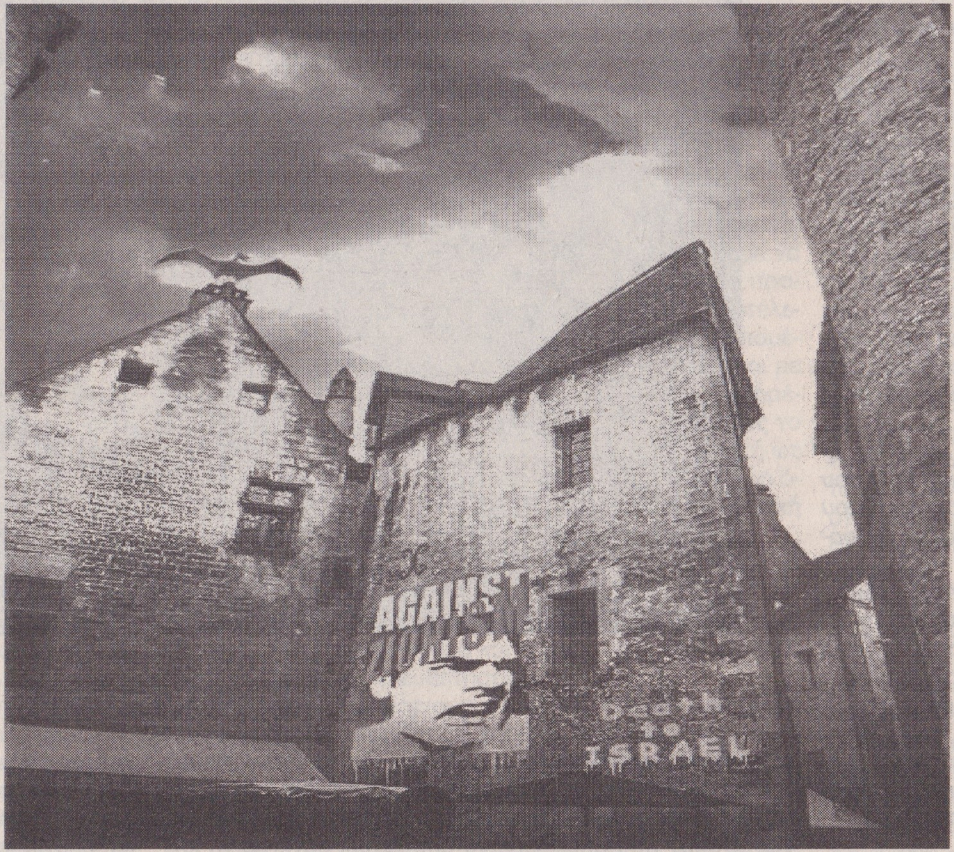
του Σιωνιστικού Γολιάθ

***Θεός σας έδωσε ως κληρονομιά, να μην αφήσετε ζωντανό ό,τιδήποτε αναπνέει αλλά να τους εξολοθρεύσετε όλους κατά κράτος**, τους Χετταίους και τους Αμορραίους, τους Χαναναίους και τους Φερεζαίους, τους Ευαίους και τους Ιεβουσαίους, **όπως σας πρόσταξε ο Κύριος ο Θεός σας**, για να μην σας διδάξουν να κάνετε τις ίδιες βδελυρές πράξεις που έκαμαν αυτοί στους θεούς τους, και αμαρτήσετε στον Κύριο τον Θεό σας».*

ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ 20: 10–18

*«Ω, εσείς που πιστεύετε! **Μην ζητάτε εμπιστοσύνη και προστασία από τους Ιουδαίους και τους Χριστιανούς, μόνο μεταξύ τους είναι φίλοι και μόνο μεταξύ τους προστατεύονται** και δεν θα ικανοποιηθούν παρά μόνον όταν γίνετε σαν και αυτούς. Και ο Αλλάχ γνωρίζει και ανταμείβει τους δίκαιους».*

Κοράνιο (Al–Ma'dah 5: 51)

Έτσι, ωμά και απροσχημάτιστα πραγματοποιήθηκαν οι πρώτες μεγάλες σφαγές των λαών της Χαναάν από τον «περιούσιο λαό», δηλαδή τις φυλές των Ιουδαίων που εισέβαλαν στα εδάφη της Παλαιστίνης (βλ. και ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ φύλλο 3). Τρεισήμισι χιλιάδες χρόνια μετά, τα «τέκνα του Αβραάμ και του Ισαάκ» υποστηριζόμενα από το σύνολο της παγκόσμιας κυριαρχίας απλώς ακολουθούν τις παραινέσεις των ιερών κειμένων του Ιουδαϊσμού απέναντι στους αλλόφυλους, για ένα φυλετικά «καθαρό» εβραϊκό κράτος από τον Ιορδάνη ως την Μεσόγειο. Τα «ιερά» τους κείμενα δεν αφήνουν κανένα περιθώριο παρερμηνείας: *«επειδή συ είσαι λαός άγιος εις Κύριον τον Θεόν σου· σε εξέλεξε Κύριος ο Θεός σου **διά να είσαι εις αυτόν λαός εκλεκτός παρά πάντας τους λαούς τους επί του προσώπου της γης»***. (ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ: Ζ, 1–6) Αλλά και: *«Οι κάτοικοι του κόσμου διαιρούνται μεταξύ του Ισραήλ και των υπόλοιπων λαών. Το Ισραήλ είναι ο εκλεκτός λαός...»*. Ραβίνος Κοέν, Ταλμούδ, εκδ. Payot, 1986.

Ούτε στις προθέσεις μας είναι αλλά και ούτε μπορεί να εξαντληθεί σ' ένα μόνον άρθρο, η τεχνική της Κυριαρχίας για την εξαπάτηση και τον αποπροσανατολισμό των κοινωνιών με ποικίλα ιδεολογικά σκιάχτρα και προσχήματα, προκειμένου να φέρουν εις πέρας τα, γενοκτονικού χαρακτήρα, σχέδιά τους κατά πολυπληθών ομάδων ανυπότακτων ανθρώπων. Μυθοπλασίες, μπαμπούλες και σαθρά άλλοθι, σε συνδυασμό με μανιχαϊστικού τύπου διλήμματα «ή μαζί το (αριστερό) άλλοθι στον θύτη με την επίκληση του λεγόμενου αντισημιτισμού. Ασφαλώς υπό το άγρυπνο όμμα των κατά τόπους ισραηλινών πρεσβειών και των παραρτημάτων τους. Δεν υπάρχει σφαγή Παλαιστινίων από τον σιωνιστικό ζυγό που να μην συνοδεύεται από πλημμυρίδα περισπούδαστων αναλύσεων, στις οποίες προσεκτικά διυλίζεται ο «αντισημιτικός» κώνωπας και ζυγίζεται το ξύγκι από την μύγα, που θα κάνει το θανάσιμο λάθος να περάσει την ώρα της σφαγής κοντά σε κάποια εβραϊκή συναγωγή.

Αλλά η βιβλική τεχνική της νουθεσίας και καθοδήγησης των διψασμένων για αίμα και πλούτη, ιουδαϊκών ορδών, από τον Μωυσή παραμένει ασυναγώνιστη. Απλή και δοκιμασμένη συνταγή, η τεχνική των δεκαλόγων, υπαγορευμένων από θεούς ή «φωτεινές πρωτοπορίες» θα χρησιμοποιηθεί κατά κόρον από τις μετέπειτα ηγεσίες. Γιατί να αποτελέσουν εξαίρεση οι φωτεινοί «αντιρατσι-

ποια χώρα διαπιστώνει «αντισημιτικές» ενέργειες ή απόψεις και την ποινική δίωξη όσων στρέφονται ενάντια στα ισραηλινά συμφέροντα ή αρνούνται να αναγνωρίσουν το ολοκαύτωμα των εβραίων από τους Ναζί. Γιατί ένα από τα επιτεύγματα του «νομικού πολιτισμού» των «δυτικού τύπου» καθεστώτων είναι η ποινικοποίηση της άρνησης του ολοκαυτώματος των εβραίων από τους ναζί. Αλλά ακόμα και εκεί που δεν υπάρχουν κρούσματα «αντισημιτισμού» θα πρέπει να επινοηθούν καταλλήλως, ακόμα και αν δεν υπάρχουν αρκετά ντοκουμέντα, θα κατασκευαστούν. Δεν έχουν περάσει πολλά χρόνια από τις «αποκαλύψεις» ότι ραβίνοι έστελναν απειλητικές επιστολές στους ...εαυτούς τους για να δημιουργηθεί το κατάλληλο κλίμα καταδίκης του «αντισημιτισμού»

Είναι οι ίδιοι απολογητές των «ανθρωπιστικών» βομβαρδισμών κατά της Σερβίας, οι υποστηρικτές των εισβολών στο Ιράκ, τη Σομαλία και το Αφγανιστάν, οι σπόνσορες

κή— καταγωγή Αράβων, Σύριων, Βερβερίνων, των αρχαίων εβραίων και άλλων δεν αμφισβητείται από κανέναν.

Άρα, η καθιερωμένη ερμηνεία του όρου «αντισημιτισμός» όχι μόνο αποδεικνύεται ότι είναι μια αρλούμπα αλλά μονοπωλεί εκ του πονηρού το «πατρογονικό» δικαίωμα των «απογόνων του Αβραάμ και του Δαυίδ» σε μια περιοχή που ποτέ δεν τους άνηκε.

Οι εβραϊκές κοινότητες της διασποράς δεμένες με τεκτονικού τύπου συντεχνιακές σχέσεις, με την ρητή απαγόρευση των επιγαμιών, η ενασχόληση με επαγγέλματα μεταπρατικού τύπου όπως το εμπόριο (λόγω των απαγορεύσεων κατοχής γης), και ιδίως το απεχθές «επάγγελμα» της τοκογλυφίας από μερίδα τους, τροφοδότησαν μύθους και παραδόσεις, αλλά και πολλά λαϊκά αντιεβραϊκά ξεσπάσματα. Ως ένα σημείο, ελεγχόμενα και καθοδηγούμενα από τους εθνικούς σχηματισμούς εξουσίας που έβλεπαν ότι υπονομευόταν η ισχύς τους από το πρώτο, παγκόσμιας εμβέλειας, λόμπυ, και αξιοποίησαν την γενική αντιπάθεια προς την μεταπρατική εβραϊκή κάστα. Οι διωγμοί και οι δημεύσεις των περιουσιών επιφανών, και μη, εβραίων, σε όλη την Ευρώπη, από τον μεσαίωνα μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του σαράντα, εξυπηρέτησαν με τον καλύτερο τρόπο την «νεκρανάσταση» του «βασιλείου του Δαυίδ» στα «πατρογονικά» εδάφη.

Αν η κατασκευή ενός κράτους προυπέθετε ιστορικά μια συμπαγή «εθνότητα», κοινή «γλώσσα» και «καταγωγή» (με εξαίρεση τα αποικιο–κρατικά μορφώματα), στην περίπτωση του σύγχρονου κράτους του Ισραήλ όλα αυτά έπρεπε να κατασκευαστούν από την αρχή. Δύσκολο αλλά όχι ακατόρθωτο για την παγκόσμια κυριαρχία που αναζητούσε απεγνωσμενα έναν τρόπο για να υποτάξει τον ατίθασο Αραβικό πληθυσμό μιας στρατηγικής σημασίας περιοχής που γειτνιάζει με περιοχές πλούσιες σε πετρέλαιο αλλά και νερό. Η γεωπολιτική σημασία της περιοχής ανά τους αιώνες εξηγεί το γιατί μια κραταιά αυτοκρατορία της εποχής εκείνης, –όπως η Ρωμαϊκή, σπατάλησε ένα σημαντικό δυναμικό της προκειμένου να κρατήσει στον έλεγχό της αυτή την περιοχή.

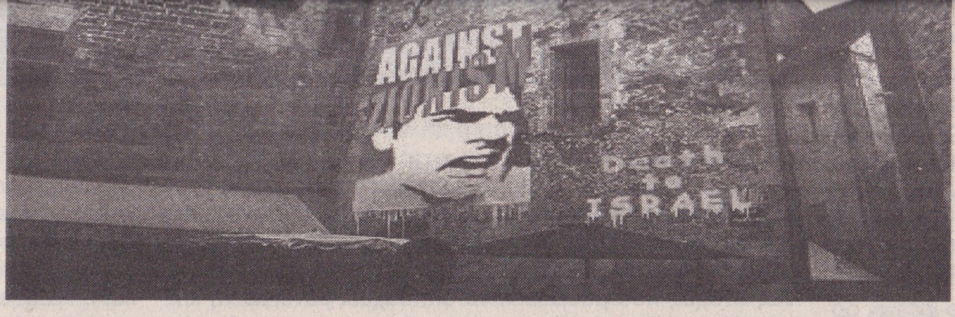
Μια σειρά από κατασκευασμένους ιουδαιοχριστιανικούς μύθους, θραύσματα προφητειών και «αποκαλύψεων» από την Βίβλο μαζί με την ανεξάντλητη υπομονή των προπαγανδιστών της επιστροφής στη Σιών (αυτό το όνομα έδωσαν στην Παλαιστίνη Εβραίοι της διασποράς, όνομα που είχε ένας λόφος της Ιερουσαλήμ) μετά από είκοσι αιώνες έφερε τελικά το «επιθυμητό» αποτέ-

των λαών της Χαναάν από τον «περιούσιο λαό», δηλαδή τις φυλές των Ιουδαίων που εισέβαλαν στα εδάφη της Παλαιστίνης (βλ. και ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ φύλλο 3). Τρεισήμισι χιλιάδες χρόνια μετά, τα «τέκνα του Αβραάμ και του Ισαάκ» υποστηριζόμενα από το σύνολο της παγκόσμιας κυριαρχίας απλώς ακολουθούν τις παραινέσεις των ιερών κειμένων του Ιουδαϊσμού απέναντι στους αλλόφυλους, για ένα φυλετικά «καθαρό» εβραϊκό κράτος από τον Ιορδάνη ως την Μεσόγειο. Τα «ιερά» τους κείμενα δεν αφήνουν κανένα περιθώριο παρερμηνείας: *«επειδή συ είσαι λαός άγιος εις Κύριον τον Θεόν σου· σε εξέλεξε Κύριος ο Θεός σου* ***διά να είσαι εις αυτόν λαός εκλεκτός παρά πάντας τους λαούς τους επί του προσώπου της γης»***. (ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ: Ζ, 1–6) Αλλά και: *«Οι κάτοικοι του κόσμου διαιρούνται μεταξύ του Ισραήλ και των υπόλοιπων λαών. Το Ισραήλ είναι ο εκλεκτός λαός...»*. Ραβίνος Κοέν, Ταλμούδ, εκδ. Payot, 1986.

Ούτε στις προθέσεις μας είναι αλλά και ούτε μπορεί να εξαντληθεί σ' ένα μόνον άρθρο, η τεχνική της Κυριαρχίας για την εξαπάτηση και τον αποπροσανατολισμό των κοινωνιών με ποικίλα ιδεολογικά σκιάχτρα και προσχήματα, προκειμένου να φέρουν εις πέρας τα, γενοκτονικού χαρακτήρα, σχέδιά τους κατά πολυπληθών ομάδων ανυπότακτων ανθρώπων. Μυθοπλασίες, μπαμπούλες και σαθρά άλλοθι, σε συνδυασμό με μανιχαϊστικού τύπου διλήμματα «ή μαζί μας ή εναντίον μας», μπορεί να αποκοιμίζουν ακόμα αρκετές ναρκωμένες συνειδήσεις και να τρομάζουν τα παιδιά αλλά είναι πλέον φανερό ότι δεν μπορεί να ξεγελιούνται πολλοί για πάντα. Και ως γνωστόν το ψέμα έχει κοντά ποδάρια.

Κάθε φορά που το εβραϊκό κράτος εγκαταλείπει τα προσχήματα και προχωρά σε γενοκτονική σφαγή κατά των Παλαιστινίων, ισοπεδώνοντας τα σπίτια τους και βομβαρδίζοντας τα σχολεία τους όταν σχολούν τα παιδιά, ένας παράξενος θίασος αναλαμβάνει δράση...

Ισραηλινά «συμβούλια», επιτροπές για την καταπολέμηση του «ρατσισμού», παρατηρητήρια για τα «ανθρώπινα δικαιώματα», «ανεξάρτητοι» οργανισμοί και ΜΚΟ αλλά και ομάδες «αντιφασιστών» και «αυτόνομων», έρχονται για να δώσουν το απαραίτη-

το (αριστερό) άλλοθι στον θύτη με την επίκληση του λεγόμενου αντισημιτισμού. Ασφαλώς υπό το άγρυπνο όμμα των κατά τόπους ισραηλινών πρεσβειών και των παραρτημάτων τους. Δεν υπάρχει σφαγή Παλαιστινίων από τον σιωνιστικό ζυγό που να μην συνοδεύεται από πλημμυρίδα περισπούδαστων αναλύσεων, στις οποίες προσεκτικά διυλίζεται ο «αντισημιτικός» κώνωπας και ζυγίζεται το ξύγκι από την μύγα, που θα κάνει το θανάσιμο λάθος να περάσει την ώρα της σφαγής κοντά σε κάποια εβραϊκή συναγωγή.

Αλλά η βιβλική τεχνική της νουθεσίας και καθοδήγησης των διψασμένων για αίμα και πλούτη, ιουδαϊκών ορδών, από τον Μωυσή παραμένει ασυναγώνιστη. Απλή και δοκιμασμένη συνταγή, η τεχνική των δεκαλόγων, υπαγορευμένων από θεούς ή «φωτεινές πρωτοπορίες» θα χρησιμοποιηθεί κατά κόρον από τις μετέπειτα ηγεσίες. Γιατί να αποτελέσουν εξαίρεση οι φωτεινοί «αντιρατσιστές» μας; Απλοϊκοί, «αντιφασιστικοί» δεκάλογοι, εύκολοι στην απομνημόνευση για τον «εύπιστο λαό», συμπληρώνουν το θεωρητικό οπλοστάσιο της απάτης. Ο «εύπιστος λαός», που καλείται κάθε φορά και με το μαχαίρι στο λαιμό να δώσει τα αντιφασιστικά του διαπιστευτήρια, στους πράκτορες του ψεύδους.

Όλος αυτός ο εσμός δεν αποτελεί παρά το ορατό κομμάτι ενός καλολαδωμένου μηχανισμού προπαγάνδας και επιβολής με απεριόριστο χρήμα και πολιτική ισχύ που τα γρανάζια του λειτουργούν με ακρίβεια ρολογιού. Οργανώνει συλλαλητήρια υπέρ των φονιάδων, συκοφαντεί, προγράφει τους αντιπάλους (όσους δεν δολοφονήσει) με πληρωμένες καταχωρήσεις στον Τύπο και συντάσσει «Μαύρες Βίβλους», ζητά λογοκριτική παρέμβαση των κυβερνήσεων σε όποια χώρα διαπιστώνει «αντισημιτικές» ενέργειες ή απόψεις και την ποινική δίωξη όσων στρέφονται ενάντια στα ισραηλινά συμφέροντα ή αρνούνται να αναγνωρίσουν το ολοκαύτωμα των εβραίων από τους Ναζί. Γιατί ένα από τα επιτεύγματα του «νομικού πολιτισμού» των «δυτικού τύπου» καθεστώτων είναι η ποινικοποίηση της άρνησης του ολοκαυτώματος των εβραίων από τους ναζί. Αλλά ακόμα και εκεί που δεν υπάρχουν κρούσματα «αντισημιτισμού» θα πρέπει να επινοηθούν καταλλήλως, ακόμα και αν δεν υπάρχουν αρκετά ντοκουμέντα, θα κατασκευαστούν. Δεν έχουν περάσει πολλά χρόνια από τις «αποκαλύψεις» ότι ραβίνοι έστελναν απειλητικές επιστολές στους ...εαυτούς τους για να δημιουργηθεί το κατάλληλο κλίμα καταδίκης του «αντισημιτισμού»

Είναι οι ίδιοι απολογητές των «ανθρωπιστικών» βομβαρδισμών κατά της Σερβίας, οι υποστηρικτές των εισβολών στο Ιράκ, τη Σομαλία και το Αφγανιστάν, οι σπόνσορες των κρατών τύπου Κοσσόβου, αυτοί που σπεύδουν να διαγνώσουν το εξ ίσου επικίνδυνο σύμπτωμα του «αντιαμερικανισμού» σε όσους εξεγείρονται με την κρατική βαρβαρότητα. Καθωσπρέπει πένες που στάζουν αίμα.

Αλλά τι είναι ο «αντισημιτισμός»; Αν ανοίξουμε οποιοδήποτε λεξικό, θα δούμε ότι είναι «η προκατάληψη ή η εχθρότητα ενάντια στους Εβραίους» Είναι όμως οι εβραίοι οι μόνοι σημίτες; Και οι σημερινοί έποικοι, εισβολείς και σφετεριστές της Παλαιστίνης έχουν καμία σχέση με τις βιβλικές δώδεκα φυλές του Ισραήλ;

Στο δέκατο κεφάλαιο της Γενεσης, ο Νώε μοιράζει τον γνωστό τότε κόσμο (ως ο μόνος που επέζησε του Κατακλυσμού) στους τρεις γιούς του, τον Σημ, τον Χαμ και τον Ιάφεθ. Έκτοτε οι απόγονοι του Σημ, (ο μόνος μεταπατρική εβραϊκή κάστα. Οι διωγμοί και οι δημεύσεις των περιουσιών επιφανών, και μη, εβραίων, σε όλη την Ευρώπη, από τον μεσαίωνα μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του σαράντα, εξυπηρέτησαν με τον καλύτερο τρόπο την «νεκρανάσταση» του «βασιλείου του Δαυίδ» στα «πατρογονικά» εδάφη.

Αν η κατασκευή ενός κρατους προυπέθετε ιστορικά μια συμπαγή «εθνότητα», κοινή «γλώσσα» και «καταγωγή» (με εξαίρεση τα αποικιο–κρατικά μορφώματα), στην περίπτωση του σύγχρονου κράτους του Ισραήλ όλα αυτά έπρεπε να κατασκευαστούν από την αρχή. Δύσκολο αλλά όχι ακατόρθωτο για την παγκόσμια κυριαρχία που αναζητούσε απεγνωσμενα έναν τρόπο για να υποτάξει τον ατίθασο Αραβικό πληθυσμό μιας στρατηγικής σημασίας περιοχής που γειτνιάζει με περιοχές πλούσιες σε πετρέλαιο αλλά και νερό. Η γεωπολιτική σημασία της περιοχής ανά τους αιώνες εξηγεί το γιατί μια κραταιά αυτοκρατορία της εποχής εκείνης, –όπως η Ρωμαϊκή, σπατάλησε ένα σημαντικό δυναμικό της προκειμένου να κρατήσει στον έλεγχό της αυτή την περιοχή.

Μια σειρά από κατασκευασμένους ιουδαιοχριστιανικούς μύθους, θραύσματα προφητειών και «αποκαλύψεων» από την Βίβλο μαζί με την ανεξάντλητη υπομονή των προπαγανδιστών της επιστροφής στη Σιών (αυτό το όνομα έδωσαν στην Παλαιστίνη Εβραίοι της διασποράς, όνομα που είχε ένας λόφος της Ιερουσαλήμ) μετά από είκοσι αιώνες έφερε τελικά το «επιθυμητό» αποτέλεσμα. Ένα «εβραϊκό» κρατικό μόρφωμα στα εδάφη των Αράβων που διαρκώς καταβροχθίζει τους γείτονες και τη γη τους. Είχαν προηγηθεί αμέτρητες εθνοκαθάρσεις του αραβικού πληθυσμού από τους βρετανούς επικυρίαρχους της Παλαιστίνης και τους ένοπλους σιωνιστές τρομοκράτες της «Χαγκάνα». Δεν είναι τυχαίο ότι η αγγλική λέξη «philistine» (εκ του Φιλισταίος) χρησιμοποιείται για να περιγράψει τον «ακαλλιέργητο», τον «βάρβαρο». Η τεράστια προσηλυτιστική δράση του Ιουδαϊσμού και μέσω των Συναγωγών, με την συνεπικουρία του Χριστιανισμού, διέδωσε το ρατσιστικό μένος της Βίβλου κατά των «αλλοφύλων» αράβων, στα πέρατα του κόσμου. Άλλωστε, η Βίβλος, αυτή η επιτομή της πιο κυνικής θηριωδίας στην ιστορία του ανθρωπίνου γένους, είναι το πρώτο–πρώτο βιβλίο που τυ-

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ

ΙΡΑΚ

29-1 - *Επαρχία Νίγνια. Μοσούλη*. Νεκρός από πυρά ανταρτών πέφτει κοντά στο σπίτι του ο Χαζέμ Σαλλάμ Αχμέντ, υποψήφιος του κόμματος Iraqi Unity List, στο οποίο ηγείται ο Αχμέντ αλ-Ναντά, σύμβουλος του ιρακινού πρωθυπουργού Μαλίκι σε εσωτερικά θέματα

30-1 - *Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα*. Μαχητές της αλ-Κάιντα εκτελούν τον Αμπάς Φαρχάν, υποψήφιο του κόμματος Ισλάχ Βαλ Τανμίγια, μαζί με τον αδελφό και τον ξάδερφό του στο χωριό Μίντλι, βορειοανατολικά της πόλης.

- *Ντιγιανίγια*. Ιρακινοί μπάτσοι περισυλλέγουν αυτοσχέδιο εκρηκτικό μηχανισμό και άλλα εκρηκτικά και τα πηγαίνουν στην αστυνομική διεύθυνση της πόλης. Αποτυγχάνουν όμως να απενεργοποιήσουν το μηχανισμό με αποτέλεσμα το θάνατο δύο μπάτσων, του πυροτεχνουργού και τον τραυματισμό άλλων είκοσι.

31-1 - *Επαρχία Σαλαχ αλ-Ντιν. Τικρίτ*. Τέσσερα βλήματα όλμου προσγειώνονται κοντά σε τρία εκλογικά κέντρα στο κέντρο της πόλης.

1-2 - Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν ότι κατά το μήνα Ιανουάριο ***15 παλικάρια τους*** αλάφρωσαν την ιρακινή γη.

4-2 - *Επαρχία Ντιγιάλα*. Εκρηκτικός μηχανισμός ενεργοποιείται μπροστά από αστυνομικό τμήμα στην περιοχή Νοφίλ του προαστίου Μουκνταντίγια, 45χλμ. βορειοανατολικά της Μπακούμπα. Τραυματίζονται εννέα μπάτσοι, τρεις από τους ο-

5-2 - *Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη*. Αντάρτες ανοίγουν πυρ και σκοτώνουν ένα μπάτσο κοντά στο σπίτι του, στην περιοχή αλ-Τζαμάσα, ανατολικά της πόλης. Σε άλλο σημείο, στην περιοχή Ζανγίλι, δυτικά, αυτοσχέδιος εκρηκτικός μηχανισμός, τοποθετημένος κοντά σε αστυνομικό τμήμα, τραυματίζει ένα μπάτσο και άλλο ένα άτομο.

6 και 7 - 2 - *Επαρχία Ντιγιάλα*. Την Παρασκευή, εποχούμενη περίπολος του ιρακινού στρατού, που κινείται στο δρόμο που ενώνει τις περιοχές Τζαλάουλα και Σααντίγια, πέφτει σε βόμβα. Σκοτώνεται ένας στρατιώτης και τραυματίζονται άλλοι δύο. Το Σάββατο, άλλη περίπολος που κινείται στο χωριό Αλιάγια, 2χλμ. ανατολικά της Κανακίν, βρίσκει σε βόμβα και τραυματίζονται τρεις ιρακινοί μπάτσοι. Άλλη βόμβα εκρήγνυται στο προάστιο Σααντίγια, σκοτώνοντας ένα μπάτσο και τραυματίζοντας άλλους τρεις.

9-2 - *Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη*. Αντάρτης καμικάζι απελευθερώνει οριστικά τέσσερεις αμερικανούς κατοχικούς στρατιώτες (ο ένας υποκύπτει αργότερα από τα τραύματά του) με έκρηξη παγιδευμένου αυτοκινήτου. Τραυματίζεται και ένας μεταφραστής.

Αμερικανικές πηγές αναφέρουν και το θάνατο ενός ακόμη μισθοφόρου τους από έκρηξη αυτοσχέδιου μηχανισμού.

10-2 - *Επαρχία Ντιγιάλα*. Ένας ιρακινός μπάτσος σκοτώνεται και άλλοι τέσσερεις τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας μπροστά στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής αλ-Αζίμ στην πόλη Καλίς, βόρεια της ***Μπακούμπα***.

11-2 - *Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη*. Αντάρτες επιτίθενται εναντίον περιπόλου ιρακινών μπάτσων στην ανατολική συνοικία αλ-Νταργκαζλίγια και σκοτώνουν τρεις από αυτούς.

- *Επαρχία Μπαμπέλ. Χίλλα*. Βόμβα τοποθετημένη σε κεντρικό δρόμο της συνοικίας αλ-Ασκανταρίγια, βόρεια της πόλης, έχει στόχο κομβόι στρατιωτικής μονάδας. Σκο-

άλλοι τρεις.

12-2 - *Ντιγιανίγια*. Πέντε ρουκέτες προσγειώνονται στο αμερικανικό στρατόπεδο Echo, 3χλμ. δυτικά της πόλης.

- *Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη*. Παγιδευμένο αυτοκίνητο εκρήγνυται τη στιγμή που περνά περίπολος ιρακινών μπάτσων, στην ανατολική συνοικία αλ-Μπάαθ. Τέσσερεις μπάτσοι λυτρώνονται από τις όποιες τύψεις ότι συνθηκολόγησαν με τις κατοχικές δυνάμεις, ενώ άλλοι τρεις τραυματίζονται, συμπεριλαμβανομένου και ενός αξιωματικού.

13-2 - *Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη*. Δύο βλήματα όλμου έχουν στόχο το κεντρικό κτίριο της Υπηρεσίας Άμεσης Επέμβασης και ένα σημείο ελέγχου τα ανατολικά της πόλης. Τραυματίζονται συνολικά τέσσερεις ιρακινοί στρατιώτες. Σε άλλο σημείο της πόλης, στη βόρεια συνοικία αλ-Καχίρα, αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον ιρακινών στρατιωτών και τραυματίζουν τρεις από αυτούς.

- *Επαρχία Βασόρας. Βασόρα*. Οι βρετανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν το χαμό ενός άντρα τους κατά τη διάρκεια επιχειρήσεων.

15-2 - *Βαγδάτη*. Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν την απώλεια ενός ακόμη παλικαριού τους από έκρηξη βόμβας κάπου στα δυτικά της ιρακινής επικράτειας.

16-2 - *Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα*. Έξι ιρακινοί μπάτσοι, μέλη περιπόλου, τραυματίζονται -οι δύο σοβαρά- από έκρηξη βόμβας στο χωριό Νάντα, ανατολικά της πόλης.

- *Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη*. Περίπολος του ιρακινού στρατού πέφτει σε βόμβα στη δυτική περιοχή αλ-Καγάρ. Σκοτώνεται ένας στρατιώτης.

17-2 - *Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα*. Εκρηκτικός μηχανισμός, τοποθετημένος μπροστά στην αστυνομική διεύθυνση, σκοτώνει τρεις μπάτσους και τραυματίζει άλλους επτά.

18-2 - *Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη*. Βόμβα α-

στη δυτική συνοικία Σουκ αλ-Μαάς, ενώ καταστρέφεται και το όχημα της περιπόλου.

- *Τικρίτ*. Η αυτοκινητοπομπή του διοικητή της 4ης μεραρχίας του ιρακινού στρατού πέφτει σε βόμβα. Τραυματίζεται ο διοικητής υποστράτηγος αλ Ρασίντ, καθώς και πέντε από τους σωματοφύλακές του.

19-2 - *Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη*. Αντάρτης καμικάζι ενεργοποιεί τα εκρηκτικά που έχει μέσα στο αυτοκίνητο που οδηγεί τη στιγμή που περνά όχημα περιπόλου ιρακινών μπάτσων στη νότια περιοχή Γουαντί Χαγκάρ, παίρνοντας μαζί του ένα μπάτσο και τραυματίζοντας άλλους πέντε.

21-2 - *Βαγδάτη*. Ένας ακόμη αμερικανός στρατιώτης πέφτει νεκρός κατά τη διάρκεια συμπλοκής με αντάρτες έξω από την πρωτεύουσα.

22-2 - *Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη*. Περίπολος του ιρακινού στρατού πέφτει σε βόμβα στη δυτική περιοχή Χαουί αλ-Κανίσα. Σκοτώνεται ένας υπολοχαγός και ένας στρατιώτης, ενώ τραυματίζονται άλλοι τρεις. Ζημιές προκαλούνται και στο όχημα τύπου χάμμερ της περιπόλου. Σε άλλο σημείο της πόλης, ***νότια, κοντά στο προάστιο Χαμάμ αλ-Αλίλ***, άλλη βόμβα τραυματίζει πέντε ιρακινούς στρατιώτες, μέλη περιπόλου.

23-2 - *Βαγδάτη*. Έκρηξη βόμβας στο πέρασμα περιπόλου ιρακινών μπάτσων, κοντά στο πανεπιστήμιο τεχνολογίας, σκοτώνει τρεις από αυτούς και τραυματίζει άλλους τέσσερεις.

24-2 - *Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη*. Τέσσερεις αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες και ο διερμηνέας τους πέφτουν νεκροί από πυρά ανταρτών που είναι ντυμένοι αστυνομικοί, κατά τη διάρκεια επίσκεψης των πρώτων σε αστυνομικό σταθ-

Ρ
Α
Κ

29-1 - Επαρχία Νίγνια. Μοσούλη. Νεκρός από πυρά ανταρτών πέφτει κοντά στο σπίτι του ο Χαζέμ Σαλλάμ Αχμέντ, υποψήφιος του κόμματος Iraqi Unity List, στο οποίο ηγείται ο Αχμέντ αλ-Ναντά, σύμβουλος του ιρακινού πρωθυπουργού Μαλίκι σε εσωτερικά θέματα

30-1 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Μαχητές της αλ-Κάιντα εκτελούν τον Αμπάς Φαρχάν, υποψήφιο του κόμματος Ισλάχ Βαλ Τανμίγια, μαζί με τον αδελφό και τον ξάδερφό του στο χωριό Μίντλι, βορειοανατολικά της πόλης.

- Ντιγιανίγια. Ιρακινοί μπάτσοι περισυλλέγουν αυτοσχέδιο εκρηκτικό μηχανισμό και άλλα εκρηκτικά και τα πηγαίνουν στην αστυνομική διεύθυνση της πόλης. Αποτυγχάνουν όμως να απενεργοποιήσουν το μηχανισμό με αποτέλεσμα το θάνατο δύο μπάτσων, του πυροτεχνουργού και τον τραυματισμό άλλων είκοσι.

31-1 - Επαρχία Σαλαχ αλ-Ντιν. Τικρίτ. Τέσσερα βλήματα όλμου προσγειώνονται κοντά σε τρία εκλογικά κέντρα στο κέντρο της πόλης.

1-2 - Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν ότι κατά το μήνα Ιανουάριο **15 παλικάρια τους** αλάφρωσαν την ιρακινή γη.

4-2 - Επαρχία Ντιγιάλα. Εκρηκτικός μηχανισμός ενεργοποιείται μπροστά από αστυνομικό τμήμα στην περιοχή Νοφίλ του προαστίου Μουκνταντίγια, 45χλμ. βορειοανατολικά της Μπακούμπα. Τραυματίζονται εννέα μπάτσοι, τρεις από τους οποίους σοβαρά.

μείο, στην περιοχή Ζανγκλί, δυτικά, αυτοσχέδιος εκρηκτικός μηχανισμός, τοποθετημένος κοντά σε αστυνομικό τμήμα, τραυματίζει ένα μπάτσο και άλλο ένα άτομο.

6 και 7 - 2 - Επαρχία Ντιγιάλα. Την Παρασκευή, εποχούμενη περίπολος του ιρακινού στρατού, που κινείται στο δρόμο που ενώνει τις περιοχές Τζαλάουλα και Σααντίγια, πέφτει σε βόμβα. Σκοτώνεται ένας στρατιώτης και τραυματίζονται άλλοι δύο. Το Σάββατο, άλλη περίπολος που κινείται στο χωριό Αλιάγια, 2χλμ. ανατολικά της Κανακίν, βρίσκει σε βόμβα και τραυματίζονται τρεις ιρακινοί μπάτσοι. Άλλη βόμβα εκρήγνυται στο προάστιο Σααντίγια, σκοτώνοντας ένα μπάτσο και τραυματίζοντας άλλους τρεις.

9-2 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αντάρτης καμικάζι απελευθερώνει οριστικά τέσσερεις αμερικανούς κατοχικούς στρατιώτες (ο ένας υποκύπτει αργότερα από τα τραύματά του) με έκρηξη παγιδευμένου αυτοκινήτου. Τραυματίζεται και ένας μεταφραστής.
Αμερικανικές πηγές αναφέρουν και το θάνατο ενός ακόμη μισθοφόρου τους από έκρηξη αυτοσχέδιου μηχανισμού.

10-2 - Επαρχία Ντιγιάλα. Ένας ιρακινός μπάτσος σκοτώνεται και άλλοι τέσσερεις τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας μπροστά στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής αλ-Αζίμ στην πόλη Καλίς, βόρεια της **Μπακούμπα**.

11-2 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αντάρτες επιτίθενται εναντίον περιπόλου ιρακινών μπάτσων στην ανατολική συνοικία αλ-Νταργκαζλίγια και σκοτώνουν τρεις από αυτούς.

- Επαρχία Μπαμπέλ. Χίλλα. Βόμβα τοποθετημένη σε κεντρικό δρόμο της συνοικίας αλ-Ασκανταρίγια, βόρεια της πόλης, έχει στόχο κομβόι στρατιωτικής μονάδας. Σκοτώνονται δύο μπάτσοι και τραυματίζονται

- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Παγιδευμένο αυτοκίνητο εκρήγνυται τη στιγμή που περνά περίπολος ιρακινών μπάτσων, στην ανατολική συνοικία αλ-Μπάαθ. Τέσσερεις μπάτσοι λυτρώνονται από τις όποιες τύψεις ότι συνθηκολόγησαν με τις κατοχικές δυνάμεις, ενώ άλλοι τρεις τραυματίζονται, συμπεριλαμβανομένου και ενός αξιωματικού.

13-2 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Δύο βλήματα όλμου έχουν στόχο το κεντρικό κτίριο της Υπηρεσίας Άμεσης Επέμβασης και ένα σημείο ελέγχου τα ανατολικά της πόλης. Τραυματίζονται συνολικά τέσσερεις ιρακινοί στρατιώτες. Σε άλλο σημείο της πόλης, στη βόρεια συνοικία αλ-Καχίρα, αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον ιρακινών στρατιωτών και τραυματίζουν τρεις από αυτούς.

- Επαρχία Βασόρας. Βασόρα. Οι βρετανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν το χαμό ενός άντρα τους κατά τη διάρκεια επιχειρήσεων.

15-2 - Βαγδάτη. Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν την απώλεια ενός ακόμη παλικαριού τους από έκρηξη βόμβας κάπου στα δυτικά της ιρακινής επικράτειας.

16-2 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Έξι ιρακινοί μπάτσοι, μέλη περιπόλου, τραυματίζονται -οι δύο σοβαρά- από έκρηξη βόμβας στο χωριό Νάντα, ανατολικά της πόλης.

- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Περίπολος του ιρακινού στρατού πέφτει σε βόμβα στη δυτική περιοχή αλ-Καγάρ. Σκοτώνεται ένας στρατιώτης.

17-2 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Εκρηκτικός μηχανισμός, τοποθετημένος μπροστά στην αστυνομική διεύθυνση, σκοτώνει τρεις μπάτσους και τραυματίζει άλλους επτά.

18-2 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Βόμβα απελευθερώνει έναν ακόμη ιρακινό μπάτσο

της 4ης μεραρχίας του ιρακινού στρατού πέφτει σε βόμβα. Τραυματίζεται ο διοικητής της υποστράτηγος αλ Ρασίντ, καθώς και πέντε από τους σωματοφύλακές του.

19-2 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αντάρτης καμικάζι ενεργοποιεί τα εκρηκτικά που έχει μέσα στο αυτοκίνητο που οδηγεί τη στιγμή που περνά όχημα περιπόλου ιρακινών μπάτσων στη νότια περιοχή Γουαντί Χαγκάρ, παίρνοντας μαζί του ένα μπάτσο και τραυματίζοντας άλλους πέντε.

21-2 - Βαγδάτη. Ένας ακόμη αμερικανός στρατιώτης πέφτει νεκρός κατά τη διάρκεια συμπλοκής με αντάρτες έξω από την πρωτεύουσα.

22-2 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Περίπολος του ιρακινού στρατού πέφτει σε βόμβα στη δυτική περιοχή Χαουί αλ-Κανίσα. Σκοτώνεται ένας υπολοχαγός και ένας στρατιώτης, ενώ τραυματίζονται άλλοι τρεις. Ζημιές προκαλούνται και στο όχημα τύπου χάμμερ της περιπόλου. Σε άλλο σημείο της πόλης, ***νότια, κοντά στο προάστιο Χαμάμ αλ-Αλίλ***, άλλη βόμβα τραυματίζει πέντε ιρακινούς στρατιώτες, μέλη περιπόλου.

23-2 - Βαγδάτη. Έκρηξη βόμβας στο πέρασμα περιπόλου ιρακινών μπάτσων, κοντά στο πανεπιστήμιο τεχνολογίας, σκοτώνει τρεις από αυτούς και τραυματίζει άλλους τέσσερεις.

24-2 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Τέσσερεις αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες και ο διερμηνέας τους πέφτουν νεκροί από πυρά ανταρτών που είναι ντυμένοι αστυνομικοί, κατά τη διάρκεια επίσκεψης των πρώτων σε αστυνομικό σταθμό.

πώθηκε με την μέθοδο του Γουτεμβέργιου και με τις άοκνες προσπάθειες των ιουδαιοχριστιανών ιεραποστόλων του μίσους είναι το Νο1 best seller, από την Πολυνησία μέχρι τις μογγολικές στέπες.

Στα 61 χρόνια ζωής του, το ισραηλινό κράτος έχει καταλάβει το 85% των εδαφών της Παλαιστίνης, εξοντώνοντας και εξορίζοντας εκατομμύρια άραβες με τις ευλογίες

λά δεν έχουν τα ...απαραίτητα έγγραφα, που να αποδεικνύουν ότι το γενεαλογικό δέντρο τους προέρχεται από τον Αβραάμ. Μόνο οι πιστοποιημένοι «απόγονοι του Αβραάμ» δικαιούνται ισραηλινό διαβατήριο, προνόμια και επιδοτήσεις. Στην «μοναδική δημοκρατία της Μέσης Ανατολής», μόνον οι «καθαροί» είναι πρώτης κατηγορίας πολίτες.

λαιστινίων ποτήρια τους. «Πρόζιτ», δηλώνει χαρίεσσα σηκώνοντας το δικό της και η Τζίπι Λίβνι. Άλλωστε ποιος θυμάται το ολοκαύτωμα; Πάνω στα ταλαιπωρημένα σώματα των εβραίων του Ολοκαυτώματος κτίστηκε το κράτος των σύγχρονων ολοκαυτωμάτων. Τα επιχρίσματα και οι επικλήσεις σε «ιδεώδη» δεν μπορούν να αποκρύψουν την ουσία του κρατισμού και του σιωνισμού.

μέσης ανατολής, το Τελ Αβίβ αναγνώρισε πρώτο, το μαοϊκό καθεστώς του Πεκίνου, το 1949.

Έχουν βέβαια δίκιο όσοι παραπονιούνται για την αχαριστία της κυβέρνησης Σαρόν προς τον Μίκη Θεοδωράκη, δεν ήταν αυτός, ο συνθέτης του «Μάουτχαουζεν», του ναζιστικού στρατοπέδου συγκέντρωσης; Δεν ήταν αυτός που έδωσε σειρά συναυλιών στο

σερα βλήματα όλμου προσγειώνονται κοντά σε τρία εκλογικά κέντρα στο κέντρο της πόλης.

1-2 - Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν ότι κατά το μήνα Ιανουάριο **15 παλικάρια τους** αλάφρωσαν την ιρακινή γη.

4-2 - Επαρχία Ντιγιάλα. Εκρηκτικός μηχανισμός ενεργοποιείται μπροστά από αστυνομικό τμήμα στην περιοχή Νοφίλ του προαστίου Μουκνταντίγια, 45χλμ. βορειοανατολικά της Μπακούμπα. Τραυματίζονται εννέα μπάτσοι, τρεις από τους οποίους σοβαρά.

μπάτσος σκοτώνεται και άλλοι τέσσερεις τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας μπροστά στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής αλ-Αζίμ στην πόλη Καλίς, βόρεια της ***Μπακούμπα***.

11-2 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αντάρτες επιτίθενται εναντίον περιπόλου ιρακινών μπάτσων στην ανατολική συνοικία αλ-Νταργκαζλίγια και σκοτώνουν τρεις από αυτούς.

- Επαρχία Μπαμπέλ. Χίλλα. Βόμβα τοποθετημένη σε κεντρικό δρόμο της συνοικίας αλ-Ασκανταρίγια, βόρεια της πόλης, έχει στόχο κομβόι στρατιωτικής μονάδας. Σκοτώνονται δύο μπάτσοι και τραυματίζονται ιρακινοί μπάτσοι, μέλη περιπόλου, τραυματίζονται -οι δύο σοβαρά- από έκρηξη βόμβας στο χωριό Νάντα, ανατολικά της πόλης.

- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Περίπολος του ιρακινού στρατού πέφτει σε βόμβα στη δυτική περιοχή αλ-Καγάρ. Σκοτώνεται ένας στρατιώτης.

17-2 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Εκρηκτικός μηχανισμός, τοποθετημένος μπροστά στην αστυνομική διεύθυνση, σκοτώνει τρεις μπάτσους και τραυματίζει άλλους επτά.

18-2 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Βόμβα απελευθερώνει έναν ακόμη ιρακινό μπάτσο τρεις από αυτούς και τραυματίζει άλλους τέσσερεις.

24-2 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Τέσσερεις αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες και ο διερμηνέας τους πέφτουν νεκροί από πυρά ανταρτών που είναι ντυμένοι αστυνομικοί, κατά τη διάρκεια επίσκεψης των πρώτων σε αστυνομικό σταθμό.

πώθηκε με την μέθοδο του Γουτεμβέργιου και με τις άοκνες προσπάθειες των ιουδαιοχριστιανών ιεραποστόλων του μίσους είναι το No1 best seller, από την Πολυνησία μέχρι τις μογγολικές στέπες.

Στα 61 χρόνια ζωής του, το ισραηλινό κράτος έχει καταλάβει το 85% των εδαφών της Παλαιστίνης, εξοντώνοντας και εξορίζοντας εκατομμύρια άραβες με τις ευλογίες των Μεγάλων Δυνάμεων. Μια συνεργασία που αναβαθμίστηκε πολλαπλώς μετα την 11η Σεπτεμβρίου και τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας».

Ένα κράτος «μη βιώσιμο» οικονομικά που όμως διαθέτει μία στρατιωτική μηχανή πολλαπλάσιας ισχύος από αυτή ισχυρών ευρωπαϊκών κρατών και που ο πληθυσμός του εξασκείται συνεχώς σε στρατιωτικά γυμνάσια. Ένα από τα σημαντικότερα φυτώρια υψηλής τεχνολογίας και αντι-«τρομοκρατικής» τεχνογνωσίας, στην υπηρεσία των αστυνομιών και των στρατών του συνασπισμού της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας. Δεν υπάρχει κανείς αξιωματούχος καριέρας που να στελέχωσε κρατική κατασταλτική υπηρεσία και να μην εκπαιδεύτηκε στο Ισραήλ, σε κάποιο από τα πάμπολα μυστικά στρατόπεδα του. Ο Γολιάθ φορά, αυτή τη φορά, το άστρο του Δαυίδ…

Ακόμα και τις πρόσφατες ανακαλύψεις της βιολογίας με την αποκρυπτογράφηση του DNA χρησιμοποιεί το Ισραηλινό κράτος σε όσους ισχυρίζονται ότι είναι εβραίοι αλλά δεν έχουν τα …απαραίτητα έγγραφα, που να αποδεικνύουν ότι το γενεαλογικό δέντρο τους προέρχεται από τον Αβραάμ. Μόνο οι πιστοποιημένοι «απόγονοι του Αβραάμ» δικαιούνται ισραηλινό διαβατήριο, προνόμια και επιδοτήσεις. Στην «μοναδική δημοκρατία της Μέσης Ανατολής», μόνον οι «καθαροί» είναι πρώτης κατηγορίας πολίτες.

Δεν υπάρχουν όμως στην Ευρωπη και αλλού, «ναζιστικού τύπου» αντι–εβραϊκές εκδηλώσεις; Ασφαλώς ναι. Μόνο που ένας λαϊκός, πεζοδρομιακός «νεοναζισμός» των σκίνχεντ, όταν είναι περιθωριακός και ελεγχόμενος από τα καθωσπρέπει κόμματα του κοινοβουλίου όχι μόνο δεν βλάπτει τα κυριαρχικά συμφέροντα, αλλά παρέχει το καλύτερο άλλοθι για την «διασφάλιση της δημοκρατικής ομαλότητας» από τις «υπεύθυνες πολιτικές δυνάμεις». Ας είναι «αντισημίτες» όσο θέλουν λοιπόν. Οι πολιτικοί πάτρονές τους είναι «πολιτικώς ορθοί» και στρατευμένοι στον αγώνα ενάντια στην τρομοκρατία.

Και ισλαμοφάγοι, όπου χρειάζεται.

Έχουν δίκιο να διαμαρτύρονται οι Ισραηλινοί όταν κατηγορούν αρκετοί τον σιωνισμό τους ως «ακροδεξιό». Άλλωστε το ναζιστικό καθεστώς της Γερμανίας έδωσε όλα τα προσχήματα για την εδραίωση του Ισραηλινού κράτους στην Παλαιστίνη. Οι σύγχρονοι ναζί του εβραϊκού κράτους υψώνουν χαρούμενοι τα γεμάτα με το αίμα των Παλαιστινίων ποτήρια τους. «Πρόζιτ», δηλώνει χαριέσσα σηκώνοντας το δικό της και η Τζίπι Λίβνι. Άλλωστε ποιος θυμάται το ολοκαύτωμα; Πάνω στα ταλαιπωρημένα σώματα των εβραίων του Ολοκαυτώματος κτίστηκε το κράτος των σύγχρονων ολοκαυτωμάτων. Τα επιχρίσματα και οι επικλήσεις σε «ιδεώδη» δεν μπορούν να αποκρύψουν την ουσία του κρατισμού και του σιωνισμού.

Άλλωστε, ο αρχιερέας του σιωνισμού, Moses Hess, μαζί με τους Syrkin, Borochow και άλλους, ήταν ένας από τους πρωτεργάτες του σοσιαλισμού στην Ευρώπη. Το νεοσύστατο ισραηλινό κράτος βασίστηκε στον σοσιαλιστικό κοινοβιακό τρόπο ζωής και παραγωγής των «κιμπούτζ» χωρίς να βλάπτονται καθόλου οι ρατσιστικές και γενοκτονικές πρακτικές του έναντι των Αράβων, και το βασικότερο, χωρίς να βλάπτονται οι σχέσεις του με τα σοσιαλιστικά καθεστώτα και τα κομμουνιστικά κόμματα.

Το αντίθετο μάλιστα. Η αλληλεγγύη προς το Ισραήλ ήταν ένα από τα πρωταρχικά μελήματα της αριστεράς. Η ανταλλαγή εμπειριών και τεχνογνωσίας στο θέμα των μαζικών εξοντώσεων, των πογκρόμ και των στρατοπέδων συγκέντρωσης ανάμεσα στην ΕΣΣΔ και το Ισραήλ ήταν κάτι παραπάνω από γόνιμη. Αλλά και η ισραηλινή κυβέρνηση κάθε άλλο παρά αγνωμοσύνη έδειξε προς τις ανερχόμενες κομμουνιστικές δικτατορίες, όπου αυτές προέκυψαν. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε ότι από τις χώρες της μέσης ανατολής, το Τελ Αβίβ αναγνώρισε πρώτο, το μαοϊκό καθεστώς του Πεκίνου, το 1949.

Έχουν βέβαια δίκιο όσοι παραπονιούνται για την αχαριστία της κυβέρνησης Σαρόν προς τον Μίκη Θεοδωράκη, δεν ήταν αυτός, ο συνθέτης του «Μάουτχαοζεν», του ναζιστικού στρατοπέδου συγκέντρωσης; Δεν ήταν αυτός που έδωσε σειρά συναυλιών στο Τελ Αβίβ το 1972, την πρώτη πόλη που ίδρυσαν οι σιωνιστές τρομοκράτες μόλις το 1909; Ή μήπως δεν είναι η αριστερά αυτή του πρωτοστατεί στην αναγνώριση του Ισραήλ στηρίζοντας με φανατισμό, την κυρίαρχη προπαγάνδα των «δύο χωριστών κρατών» στην Παλαιστίνη;

Για πρώτη φορά στην ιστορία της ανθρωπότητας, η πιο αποκρουστική και αντιανθρώπινη πλευρά της κρατικής κτηνωδίας βρίσκει τόσους πρόθυμους συνεργάτες, τόσους σπόνσορες, τόσους απολογητές και ακόμα χειρότερα, τόσους «χρήσιμους ηλίθιους». Η τελευταία πράξη γενοκτονίας κατά των Παλαιστινίων δεν είναι παρα μια σπασμωδική κίνηση του πληγωμένου Κτήνους που καταλαβαίνει ότι το τέλος του πλησιάζει. Η ακατάβλητη θέληση των ανθρώπων για ελευθερία αποδεικνύεται πιο δυνατή από τις σιδηρόφρακτες στρατιές των κατακτητών, ικανή να σαρώσει κάθε κρατικό μηχανισμό, όχι μόνο στην Μέση Ανατολή αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο.

Απόγονοι του Κατιλίνα

Η CIA και τα ναρκωτικά

«Στην 30χρονη ιστορία μου στην DEA και σε σχετικές υπηρεσίας, οι πιο πολλές έρευνές μου στράφηκαν στη CIA».
(Ντένις Ντέιλ, πρώην διοικητής ομάδας της DEA (1)

Σημαντικό όπλο στα χέρια της κάθε εξουσίας και του κάθε κράτους είναι τα ναρκωτικά. Οι δόλιοι διακινητές, προ-

1985, ένας πράκτορας της DEA ανέφερε στα κεντρικά τις λεπτομέρειες μιας πτήσης κόκας από το Ελ Σαλβαδόρ στις ΗΠΑ. Η DEA δεν έκανε τίποτα άλλο από το να τον διώξει από την υπηρεσία (2).

β) Όταν ο Μπλάντον συνελήφθη το 1986, –αφού το Κογκρέσο έγκρινε και πάλι την χρηματοδότηση των Κό-

ντον και το αφεντικό του Χουάν Νόργουιν Μενέσες, από την άρχουσα τάξη της Νικαράγουας, λειτουργούσαν στον κόλπο του Σαν Φρανσίσκο και πούλησαν τόνους κόκας –ναρκωτικό που δεν μπορούσε πριν να αποκτηθεί στις μαύρες γειτονιές– στις συμμορίες του LA. Μετά διοχέτευσαν εκατομμύρια δολάρια στον σκοπό των Κόντρας, ανοίγοντας το δρόμο στο κρακ, που έκανε «μπαμ» στους δρόμους του LA και σε άλλες πόλεις, βοηθώντας τις συμμορίες να αγοράσουν αυτόματα όπλα, πολλές φορές από τον ίδιο τον Μπλάντον.

Το βασικό αντεπιχείρημα ήταν ότι αν αυτό το σενάριο ήταν αλήθεια, δεν αποδείκνυε συμμετοχή της CIA, ή ότι είχε κάποια γνώση. Πάντως, για να φτάσουν σ' αυτό το συμπέρασμα, έπρεπε να αγνοήσουν στοιχεία της SJM, όπως τα ακόλουθα:

α) Οι πτήσεις με κόκα από την Κεντρική Αμερική προσγειώνονταν ατιμώρητα σε διάφορες τοποθεσίες στις ΗΠΑ, ακόμα και σε βάση της αμερικανικής αεροπορίας στο Τέξας. Το

πληροφορίες «εθνικής ασφαλείας» κατά τη διάρκεια δικών. Όταν ένας γερουσιαστής υποεπιτροπής των ΗΠΑ ζήτησε από το Υπουργείο Δικαιοσύνης λεπτομέρειες για το θέμα, βρήκε μόνο τη σιωπή απέναντί του. *«Το Υπουργείο Δικαιοσύνης μας απέτρεψε από το να έχουμε πρόσβαση σε ανθρώπους, αρχεία, οτιδήποτε»* θυμάται ο Τζακ Μπλαμ, πρώην αρχηγός συμβουλίου της υποεπιτροπής του Κογκρέσου που ερευνούσε τυχόν εμπλοκή των Κόντρας στη διακίνηση κόκας. *«Ηταν από τις πιο απογοητευτικές στιγμές που μπορώ να θυμηθώ»*

Μια σύντομη αναδρομή της Εμπλοκής της CIA στη Διακίνηση Ναρκωτικών

Γαλλία 1947 με 1951.

Όπλα, λεφτά και πληροφορίες βοήθησαν τα συνδικάτα του εγκλήματος στην Κορσική για να αποδυναμώσουν τα εργατικά συνδικάτα της Μασσαλίας. Οι Κορσικανοί απέκτησαν πολιτική επιρροή και έλεγχο στα λιμάνια –ιδανικός όρος για την εγκαθίδρυση συνεργασίας με τη μαφία των ναρκωτικών. Έτσι, η Μασσαλία έγινε η πρωτεύουσα της ηρωίνης της Δύσης μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Τα πρώτα εργαστήρια ηρωίνης άνοιξαν στη Μασσαλία το 1951, λίγους μήνες αφού οι Κορσικανοί πήραν τον έλεγχο(3).

Αρχές της δεκαετίας του 1950, Νοτιοανατολική Ασία.

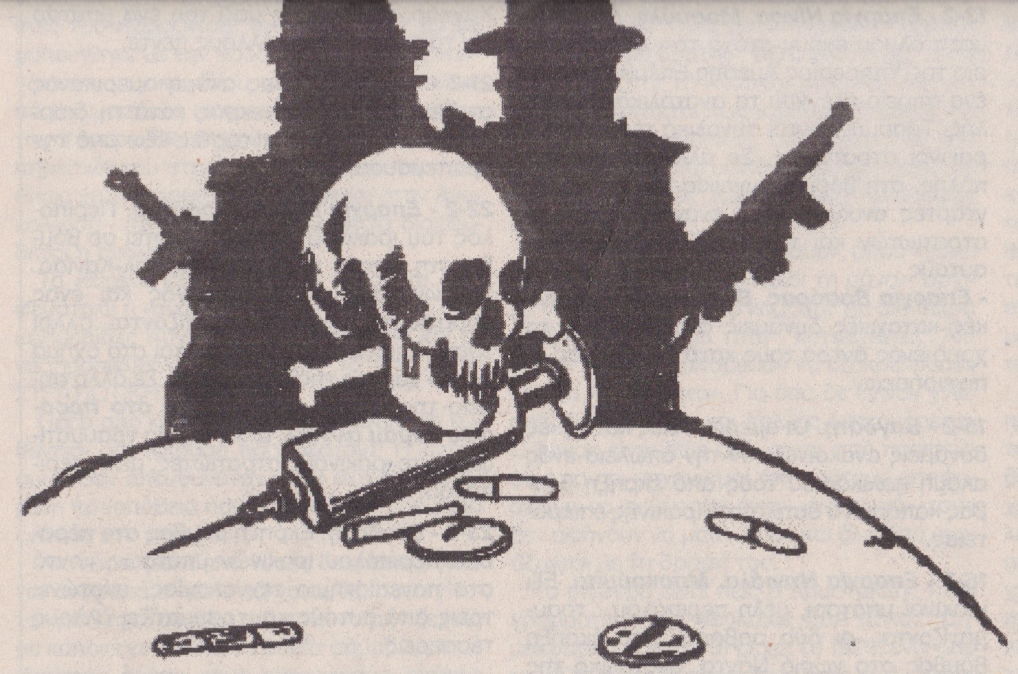
Ο Εθνικιστικός Κινεζικός Στρατός, οργανωμένος από το CIA για να διεξάγει πόλεμο στην Κομμουνιστική Κίνα, έγινε ο βαρώνος του οπίου στο Χρυσό Τρίγωνο (Ταϊλάνδη, Λάος και τμήμα της Μπούρμα), τη μεγαλύτερη πηγή οπίου και ηρωίνης. Η Air America, βασική αεροπορική εταιρεία της CIA, πετούσε τα ναρκωτικά πάνω από όλη τη Νοτιοανατολική Ασία(4).

Δεκαετία του '50 με '70, Ινδοκίνα.

Κατά τη διάρκεια της αμερικανικής στρατιωτικής επέμβασης στο Λάος και σε άλλα τμήματα της Ινδοκίνας, η Air America πετούσε το όπιο και την ηρωίνη σε όλη την περιοχή. Πολλοί φαντάροι έγιναν χρήστες. Ένα εργαστήριο χτίστηκε στα αρχηγεία της CIA στο βόρειο Λάος και βελτίωνε την ηρωίνη. Μετά από μια δεκαετία επεμβάσεων, η Νοτιοανατολική Ασία ήταν η πηγή του 70% του παγκόσμιου απαγορευμένου οπίου και ο βασικός προμηθευτής πρώτων υλών για την εκτινασσόμενη αγορά ηρωίνης στις ΗΠΑ(5).

Αυστραλία, 1973–80.

Η Τράπεζα Nugan Hand στο Σίδνεϋ ήταν μια τράπεζα της CIA σε όλα τα επίπεδα, εκτός από το όνομα. Υπάλληλοί της ήταν στρατηγοί των ΗΠΑ, ναύαρχοι και πράκτορες

«Στην 30χρονη ιστορία μου στην DEA και σε σχετικές υπηρεσίας, οι πιο πολλές έρευνές μου στράφηκαν στη CIA».
(Ντένις Ντέιλ, πρώην διοικητής ομάδας της DEA (1)

Σημαντικό όπλο στα χέρια της κάθε εξουσίας και του κάθε κράτους είναι τα ναρκωτικά. Οι δόλιοι διακινητές, προπαγανδιστές και έμποροι δεν θα μπορούσαν να σταθούν ούτε λεπτό χωρίς την πολιτική κάλυψη που τους παρέχεται. Πολλές φορές, μάλιστα, αναδεικνύονται και σε παράγοντες που ρυθμίζουν τα της πολιτικής ή κοινωνικής ζωής.

Με το χρυσοφόρο αυτό εργαλείο τα κράτη μπορούν να διαχειρίζονται σημαντικές υποθέσεις που έχουν να κάνουν με την αντιμετώπιση εσωτερικών ή εξωτερικών τους προβλημάτων.

Κάθε συζήτηση και πληροφορία αντιμετωπίζεται, τις περισσότερες φορές, με την σιωπή και την οργανωμένη προσπάθεια απομόνωσης και σηκοφαντίας. Χαρακτηριστική περίπτωση αυτή του δημοσιογράφου Γκάρι Γουέμπ, ο οποίος αποκλείστηκε από όλα τα μέσα (έντυπα και ηλεκτρονικά) επειδή είχε το θάρρος να μιλήσει για τη σχέση της CIA και άλλων υπηρεσιών με την διακίνηση και το εμπόριο ναρκωτικών. Ο Γκάρι Γουέμπ αυτοκτόνησε στις 9 Δεκεμβρίου του 2004, προδομένος ακόμα κι από τους στενούς συνεργάτες του στη San Jose Mercury.

Τον Αύγουστο του 1996, η San Jose Mercury (SJM) ξεκίνησε μια εκτενή σειρά άρθρων για τη σύνδεση της CIA με την επιδημία κρακ στο LA (Λος Άντζελες). Αν και «δημοφιλή» έντυπα όπως η Washington Post, οι New York Times και οι Los Angeles Times υποβάθμιζαν αυτές τις αναφορές, τα

ντας το δρόμο στο κρακ, που έκανε «μπαμ» στους δρόμους του LA και σε άλλες πόλεις, βοηθώντας τις συμμορίες να αγοράσουν αυτόματα όπλα, πολλές φορές από τον ίδιο τον Μπλάντον.

Το βασικό αντεπιχείρημα ήταν ότι αν αυτό το σενάριο ήταν αλήθεια, δεν αποδείκνυε συμμετοχή της CIA, ή ότι είχε κάποια γνώση. Πάντως, για να φτάσουν σ' αυτό το συμπέρασμα, έπρεπε να αγνοήσουν στοιχεία της SJM, όπως τα ακόλουθα:

α) Οι πτήσεις με κόκα από την Κεντρική Αμερική προσγειώνονταν ατιμώρητα σε διάφορες τοποθεσίες στις ΗΠΑ, ακόμα και σε βάση της αμερικανικής αεροπορίας στο Τέξας. Το 1985, ένας πράκτορας της DEA ανέφερε στα κεντρικά τις λεπτομέρειες μιας πτήσης κόκας από το Ελ Σαλβαδόρ στις ΗΠΑ. Η DEA δεν έκανε τίποτα άλλο από το να τον διώξει από την υπηρεσία (2).

β) Όταν ο Μπλάντον συνελήφθη το 1986, –αφού το Κογκρέσο έγκρινε και πάλι την χρηματοδότηση των Κόντρας–, και παραδέχτηκε εγκλήματα που έστειλαν άλλους σε ισόβια, το Υπουργείο Δικαιοσύνης τον άφησε ελεύθερο χωρίς όρους, ύστερα από 28 μήνες κράτησης και τον αποζημίωσε με το ποσό των 166.000 δολαρίων.

γ) Σύμφωνα με νομική αναφορά του 1990, σε δίκη για αστυνομική διαφθορά: σε επιδρομή του 1986 στον άνθρωπο που «ξέπλενε» τα λεφτά του Μπλάντον, η αστυνομία απέκρυψε διάφορα έγγραφα που συνέδεαν την αμερικανική κυβέρνηση με τη διακίνηση κόκας και το ξέπλυμα χρημάτων για λογαριασμό των Κόντρας. Προσωπικό της CIA εμφανίστηκε στην αστυνομία μέσα σε 48 ώρες από την επιδρομή και αφαίρεσε τα κατασχεθέντα έγγραφα. Αυτή η υπόθεση κίνησε την προσοχή των ΜΜΕ το 1990, αλλά με απαίτηση του Υπουργείου Δικαιοσύνης, ένας ομοσπονδιακός δικαστής διέταξε την παύση οιασδήποτε έρευνας.

δ) Ο Μπλάντον στη συνέχεια έγινε πληροφοριοδότης της DEA. Όταν κατέθεσε το 1996 σαν μάρτυρας κατηγορίας, οι εισαγγελείς έβγαλαν εντολή απαγόρευσης οποιασδήποτε έρευνας σχετικά με τους δεσμούς του με τη CIA.

ε) Αν και ο Μενέσες υπάρχει στη λίστα της DEA σαν βαρόνος των ναρκωτικών και έχει εμπλακεί σε 45 διαφορετικές υποθέσεις από το 1974, ζούσε ανοιχτά και δημόσια

του εγκλήματος στην Κορσική για να αποδυναμώσουν τα εργατικά συνδικάτα της Μασσαλίας. Οι Κορσικανοί απέκτησαν πολιτική επιρροή και έλεγχο στα λιμάνια –ιδανικός όρος για την εγκαθίδρυση συνεργασίας με τη μαφία των ναρκωτικών. Έτσι, η Μασσαλία έγινε η πρωτεύουσα της ηρωίνης της Δύσης μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Τα πρώτα εργαστήρια ηρωίνης άνοιξαν στη Μασσαλία το 1951, λίγους μήνες αφού οι Κορσικανοί πήραν τον έλεγχο(3).

Αρχές της δεκαετίας του 1950, Νοτιοανατολική Ασία.

Ο Εθνικιστικός Κινεζικός Στρατός, οργανωμένος από το CIA για να διεξάγει πόλεμο στην Κομμουνιστική Κίνα, έγινε ο βαρώνος του οπίου στο Χρυσό Τρίγωνο (Ταϊλάνδη, Λάος και τμήμα της Μπούρμα), τη μεγαλύτερη πηγή οπίου και ηρωίνης. Η Air America, βασική αεροπορική εταιρεία της CIA, πετούσε τα ναρκωτικά πάνω από όλη τη Νοτιοανατολική Ασία(4).

Δεκαετία του '50 με '70, Ινδοκίνα.

Κατά τη διάρκεια της αμερικανικής στρατιωτικής επέμβασης στο Λάος και σε άλλα τμήματα της Ινδοκίνας, η Air America πετούσε το όπιο και την ηρωίνη σε όλη την περιοχή. Πολλοί φαντάροι έγιναν χρήστες. Ένα εργαστήριο χτίστηκε στα αρχηγεία της CIA στο βόρειο Λάος και βελτίωνε την ηρωίνη. Μετά από μια δεκαετία επεμβάσεων, η Νοτιοανατολική Ασία ήταν η πηγή του 70% του παγκόσμιου απαγορευμένου οπίου και ο βασικός προμηθευτής πρώτων υλών για την εκτινασσόμενη αγορά ηρωίνης στις ΗΠΑ(5).

Αυστραλία, 1973–80.

Η Τράπεζα Nugan Hand στο Σίδνεϋ ήταν μια τράπεζα της CIA σε όλα τα επίπεδα, εκτός από το όνομα. Υπάλληλοί της ήταν στρατηγοί των ΗΠΑ, ναύαρχοι και πράκτορες της CIA, ανάμεσά τους και ο πρώην Διοικητής Γουίλιαμ Κόλμπι, που ήταν επίσης ένας από τους δικηγόρους της. Με παραρτήματα σε Σαουδική Αραβία, Ευρώπη, Νοτιοανατολική Ασία, Νότια Αμερική και στις ΗΠΑ, η τράπεζα Nugan Hand χρηματοδότησε το εμπόριο ναρκωτικών, το ξέπλυμα χρήματος και το διεθνές εμπόριο όπλων. Το 1980, μετά από κάποιους περίεργους θανάτους, η τράπεζα κατέρρευσε, με 50 εκ. δολάρια χρέος(6).

Παναμάς. Δεκαετία του '70 και του '80.

Για πάνω από μια δεκαετία, ο ισχυρός άντρας του Παναμά Μανουέλ Νοριέγκα, ήταν ένας καλά πληρωμένος συνεργάτης της CIA. Οι αρχές των ΗΠΑ που ήταν υπεύθυνες για την «καταπολέμηση των ναρκωτικών» ήξεραν ήδη από το 1971 ότι ο στρατηγός ήταν βαθιά χωμένος στο ντήλινγκ ναρκωτικών και στο ξέπλυμα. Ο Νοριέγκα βοηθούσε τις πτήσεις που διακινούσαν «ναρκωτικά με αντάλλαγμα όπλα» για τους Κόντρας, παρέχοντας προστασία και πιλότους, όπως και καταφύγια για τα καρτέλ, και εχέμυθες τραπεζικές διαδικασίες. Αξιωματούχοι των ΗΠΑ, ανάμεσά τους και ο τότε Διευθυντής της CIA Γουίλιαμ Γουέμπστερ και πολλοί της DEA, έστελναν στον Νοριέγκα γράμματα υ-

«Στην 30χρονη ιστορία μου στην DEA και σε σχετικές υπηρεσίας, οι πιο πολλές έρευνές μου στράφηκαν στη CIA».
(Ντένις Ντέιλ, πρώην διοικητής ομάδας της DEA (1)

Σημαντικό όπλο στα χέρια της κάθε εξουσίας και του κάθε κράτους είναι τα ναρκωτικά. Οι δόλιοι διακινητές, προπαγανδιστές και έμποροι δεν θα μπορούσαν να σταθούν ούτε λεπτό χωρίς την πολιτική κάλυψη που τους παρέχεται. Πολλές φορές, μάλιστα, αναδεικνύονται και σε παράγοντες που ρυθμίζουν τα της πολιτικής ή κοινωνικής ζωής.

Με το χρυσοφόρο αυτό εργαλείο τα κράτη μπορούν να διαχειρίζονται σημαντικές υποθέσεις που έχουν να κάνουν με την αντιμετώπιση εσωτερικών ή εξωτερικών τους προβλημάτων.

Κάθε συζήτηση και πληροφορία αντιμετωπίζεται, τις περισσότερες φορές, με την σιωπή και την οργανωμένη προσπάθεια απομόνωσης και συκοφαντίας. Χαρακτηριστική περίπτωση αυτή του δημοσιογράφου Γκάρι Γουέμπ, ο οποίος αποκλείστηκε από όλα τα μέσα (έντυπα και ηλεκτρονικά) επειδή είχε το θάρρος να μιλήσει για τη σχέση της CIA και άλλων υπηρεσιών με την διακίνηση και το εμπόριο ναρκωτικών. Ο Γκάρι Γουέμπ αυτοκτόνησε στις 9 Δεκεμβρίου του 2004, προδομένος ακόμα κι από τους στενούς συνεργάτες του στη San Jose Mercury.

Τον Αύγουστο του 1996, η San Jose Mercury (SJM) ξεκίνησε μια εκτενή σειρά άρθρων για τη σύνδεση της CIA με την επιδημία κρακ στο LA (Λος Άντζελες). Αν και «δημοφιλή» έντυπα όπως η Washington Post, οι New York Times και οι Los Angeles Times υποβάθμιζαν αυτές τις αναφορές, τα βασικά συστατικά της ιστορίας δεν ήταν καινούργια: ο στρατός της CIA, οι Κόντρας, που πολεμούσαν την αριστερή κυβέρνηση της Νικαράγουας, το γύρισαν στην εισαγωγή κόκας στις ΗΠΑ, με την προστασία της CIA, για να κερδίσουν λεφτά για στρατιωτική και προσωπική χρήση.

Το ιδιαίτερο σ' αυτά τα άρθρα ήταν α) ότι εμφανίστηκαν σε «επιφανή» καθημερινή εφημερίδα και όχι σε εναλλακτικό τύπο, και β) ότι παρακολούθησαν τη διαδρομή της κόκας στο κέντρο του LA, στα χέρια των Crips και Bloods (συμμορίες του LA: ΣτΜ), την ώρα που τα βαποράκια σκεφτόντουσαν πως θα είναι οι τιμές «λογικές»: αλλάζοντας την ακριβή λευκή σκόνη σε σβώλους κρακ που θα καπνίζονταν σε φτηνή τιμή.

Οι ντήλερ των Κόντρας, κυρίως ο Όσκας Ντανίλο Μπλάντον

α) Οι πτήσεις με κόκα από την Κεντρική Αμερική προσγειώνονταν ατιμώρητα σε διάφορες τοποθεσίες στις ΗΠΑ, ακόμα και σε βάση της αμερικανικής αεροπορίας στο Τέξας. Το 1985, ένας πράκτορας της DEA ανέφερε στα κεντρικά τις λεπτομέρειες μιας πτήσης κόκας από το Ελ Σαλβαδόρ στις ΗΠΑ. Η DEA δεν έκανε τίποτα άλλο από το να τον διώξει από την υπηρεσία (2).

β) Όταν ο Μπλάντον συνελήφθη το 1986, –αφού το Κογκρέσο έγκρινε και πάλι την χρηματοδότηση των Κόντρας–, και παραδέχτηκε εγκλήματα που έστειλαν άλλους σε ισόβια, το Υπουργείο Δικαιοσύνης τον άφησε ελεύθερο χωρίς όρους, ύστερα από 28 μήνες κράτησης και τον αποζημίωσε με το ποσό των 166.000 δολαρίων.

γ) Σύμφωνα με νομική αναφορά του 1990, σε δίκη για αστυνομική διαφθορά: σε επιδρομή του 1986 στον άνθρωπο που «ξέπλενε» τα λεφτά του Μπλάντον, η αστυνομία απέκρυψε διάφορα έγγραφα που συνέδεαν την αμερικανική κυβέρνηση με τη διακίνηση κόκας και το ξέπλυμα χτημάτων για λογαριασμό των Κόντρας. Προσωπικό της CIA εμφανίστηκε στην αστυνομία μέσα σε 48 ώρες από την επιδρομή και αφαίρεσε τα κατασχεθέντα έγγραφα. Αυτή η υπόθεση κίνησε την προσοχή των ΜΜΕ το 1990, αλλά με απαίτηση του Υπουργείου Δικαιοσύνης, ένας ομοσπονδιακός δικαστής διέταξε την παύση οιασδήποτε έρευνας.

δ) Ο Μπλάντον στη συνέχεια έγινε πληροφοριοδότης της DEA. Όταν κατέθεσε το 1996 σαν μάρτυρας κατηγορίας, οι εισαγγελείς έβγαλαν εντολή απαγόρευσης οποιασδήποτε έρευνας σχετικά με τους δεσμούς του με τη CIA.

ε) Αν και ο Μενέσες υπάρχει στη λίστα της DEA σαν βαρόνος των ναρκωτικών και έχει εμπλακεί σε 45 διαφορετικές υποθέσεις από το 1974, ζούσε ανοιχτά και δημόσια στην Καλιφόρνια μέχρι το 1989 και δεν πέρασε ούτε μια μέρα σε αμερικανική φυλακή. Η DEA, τα Τελωνεία και η Αστυνομία του LA, και το Γραφείο Ναρκωτικών της Καλιφόρνια έχουν παραπονεθεί ότι έχουν παρεμποδιστεί οι έρευνες γύρω απ' αυτόν από τη CIA ή άλλες υπηρεσίες που δεν κατονομάζονται.

στ) Ο Εισαγγελέας του Σαν Φρανσίσκο έδωσε πίσω σε συλληφθέντα Νικαραγουανό ντήλερ τα 36.000 δολάρια που βρέθηκαν πάνω του. Τα λεφτά επιστράφηκαν δύο μέρες μετά αφ' ότου δύο ηγέτες των Κόντρας έστειλαν γράμμα στο δικαστήριο, όπου δήλωναν ότι οι δύο συλληφθέντες είχαν τα χρήματα για να «βοηθήσουν στην επαναφορά της δημοκρατίας στη Νικαράγουα». Τα γράμματα αυτά σφραγίστηκαν με την ψήφιση του Νόμου Απόρρητων Πληροφοριών, ενός νόμου που σχεδιάστηκε για να κρύβει

Κατά τη διάρκεια της αμερικανικής στρατιωτικής επέμβασης στο Λάος και σε άλλα τμήματα της Ινδοκίνας, η Air America πετούσε το όπιο και την ηρωίνη σε όλη την περιοχή. Πολλοί φαντάροι έγιναν χρήστες. Ένα εργαστήριο χτίστηκε στα αρχηγεία της CIA στο βόρειο Λάος και βελτίωνε την ηρωίνη. Μετά από μια δεκαετία επεμβάσεων, η Νοτιοανατολική Ασία ήταν η πηγή του 70% του παγκόσμιου απαγορευμένου οπίου και ο βασικός προμηθευτής πρώτων υλών για την εκτινασσόμενη αγορά ηρωίνης στις ΗΠΑ(5).

Αυστραλία, 1973–80.

Η Τράπεζα Nugan Hand στο Σίδνεϋ ήταν μια τράπεζα της CIA σε όλα τα επίπεδα, εκτός από το όνομα. Υπάλληλοί της ήταν στρατηγοί των ΗΠΑ, ναύαρχοι και πράκτορες της CIA, ανάμεσά τους και ο πρώην Διοικητής Γουίλιαμ Κόλμπι, που ήταν επίσης ένας από τους δικηγόρους της. Με παραρτήματα σε Σαουδική Αραβία, Ευρώπη, Νοτιοανατολική Ασία, Νότια Αμερική και στις ΗΠΑ, η τράπεζα Nugan Hand χρηματοδότησε το εμπόριο ναρκωτικών, το ξέπλυμα χρήματος και το διεθνές εμπόριο όπλων. Το 1980, μετά από κάποιους περίεργους θανάτους, η τράπεζα κατέρρευσε, με 50 εκ. δολάρια χρέος(6).

Παναμάς. Δεκαετία του '70 και του '80.

Για πάνω από μια δεκαετία, ο ισχυρός άντρας του Παναμά Μανουέλ Νοριέγκα, ήταν ένας καλά πληρωμένος συνεργάτης της CIA. Οι αρχές των ΗΠΑ που ήταν υπεύθυνες για την «καταπολέμηση των ναρκωτικών» ήξεραν ήδη από το 1971 ότι ο στρατηγός ήταν βαθιά χωμένος στο ντήλιγκ ναρκωτικών και στο ξέπλυμα. Ο Νοριέγκα βοηθούσε τις πτήσεις που διακινούσαν «ναρκωτικά με αντάλλαγμα όπλα» για τους Κόντρας, παρέχοντας προστασία και πιλότους, όπως και καταφύγια για τα καρτέλ, και εχέμυθες τραπεζικές διαδικασίες. Αξιωματούχοι των ΗΠΑ, ανάμεσά τους και ο τότε Διευθυντής της CIA Γουίλιαμ Γουέμπστερ και πολλοί της DEA, έστελναν στον Νοριέγκα γράμματα υποστήριξης και θαυμασμού για τις προσπάθειές του να καταπολεμήσει τη διακίνηση ναρκωτικών! Αναφέροντας φυσικά στην ανταγωνιστική του δράση με τα καρτέλ του Μεντεγίν. Όταν οι συγκυρίες θέλησαν να τεθεί εκτός δράσης ο Νοριέγκα, η κυβέρνηση Μπους αναγκάστηκε να στραφεί εναντίον του, εισβάλλοντας στρατιωτικά στον Παναμά το Δεκέμβρη του 1989, απαγάγοντας τον στρατηγό και αποδίδοντας ψευδώς την επέμβαση ως *«πόλεμο ενάντια στα ναρκωτικά»*. Η ειρωνεία είναι ότι η διακίνηση ναρκωτικών από τον Παναμά ουδέποτε σταμάτησε μετά την επέμβαση των ΗΠΑ(7).

Κεντρική Αμερική, Δεκαετία του '80.

Ο Ρήγκαν είχε «πωρωθεί» με την ιδέα να ρίξει την αριστερίστικη κυβέρνηση των Σαντινίστας στη Νικαράγουα.

Έτσι, ανεχόταν πλήρως τη διακίνηση ναρκωτικών, αφού οι ντήλερ υποστήριζαν τους Κόντρας. Το 1989, η Υποεπιτροπή της Γερουσίας για την Τρομοκρατία, τα Ναρκωτικά και τις Διεθνείς Επιχειρήσεις (επιτροπή Κέρι), ολοκλήρωσε μια 3χρονη έρευνα με το συμπέρασμα: «*Υπάρχουν σαφείς αποδείξεις για τη διακίνηση ναρκωτικών μέσα από τις ζώνες πολέμου από μέλη, προμηθευτές, πιλότους, μισθοφόρους που δούλευαν για τους Κόντρας καθώς και από τους υποστηρικτές τους στην περιοχή*». Αξιωματούχοι των ΗΠΑ που δρουν στην Κεντρική Αμερική απέφυγαν να εντοπίσουν το θέμα των ναρκωτικών για να μην διακινδυνεύσουν οι πολεμικές επιχειρήσεις ενάντια στη Νικαράγουα... Σε κάθε περίπτωση, υπηρεσία ή υπηρεσίες των ΗΠΑ είχαν πληροφορίες για τη διακίνηση είτε κατά τη στιγμή της διακίνησης, ή αμέσως μετά. ... Ανώτατοι πολιτικοί διαχειριστές των ΗΠΑ δεν ήταν άσχετοι με την ιδέα ότι τα λεφτά από ναρκωτικά ήταν μια τέλεια λύση για τα προβλήματα χρηματοδότησης των Κόντρας(8).

Στην Κόστα Ρίκα, που λειτούργησε ως το «Νότιο Μέτωπο» για τους Κόντρας (οι Ονδούρα ήταν το Βόρειο), υπήρχαν διάφορα δίκτυα CIA–Κόντρας που διακινούσαν ναρκωτικά, όπως αυτό του Τζον Χαλ, επιχειρησιακού πράκτορα της CIA, του οποίου οι φάρμες στα σύνορα Κόστα Ρίκα–Νικαράγουα χρησιμοποιήθηκαν από τους Κόντρας για επιχειρήσεις. Ο Χαλ και άλλοι υποστηρικτές των Κόντρας που συνδέονταν με τη CIA και πιλότοι ομαδοποιήθηκαν με το Τζορτζ Μοράλες, Κολομβιανό ντήλερ με έδρα το Μαϊάμι, ο οποίος παραδέχτηκε αργότερα ότι έδωσε 3 εκ. δολάρια μετρητά και πολλά αεροπλάνα σε ηγέτες των Κόντρας(9).

Το 1989, αφού η κυβέρνηση της Κόστα Ρίκα παρέπεμψε σε δίκη τον Χαλ για διακίνηση ναρκωτικών, αεροπλάνο μισθωμένο από τη DEA τον φυγάδευσε λαθραία από την Αϊτή στο Μαϊάμι. Οι ΗΠΑ επανειλημμένα αρνήθηκαν την έκδοσή του στην Κόστα Ρίκα για να δικαστεί(10).

Ένα άλλο δίκτυο με βάση στην Κόστα Ρίκα αποτελούνταν από μια ομάδα Κουβανο - Αμερικανών τους οποίους μίσθωσε η CIA σαν στρατιωτικούς εκπαιδευτές για τους Κόντρας, με προϋπηρεσία στη διακίνηση. Χρησιμοποιούσαν αεροπλάνα των Κόντρας και μια εταιρεία με γαρίδες με έδρα την Κόστα Ρίκα, που ξέπλενε χρήματα για τη CIA, για να μεταφέρουν κόκα στις ΗΠΑ(11).

Η Κόστα Ρίκα δεν ήταν η μόνη διαδρομή. Άλλοι σταθμοί στη λεωφόρο της κόκας –με άμεση σύνδεση με τη CIA– ήταν οι μυστικές υπηρεσίες της Γουατεμάλας, που «φιλοξένησαν» πολλούς ντήλερ, και η Αεροπορική Βάση του Ιλοπάνγκο στο Ελ Σαλβαδόρ, βασικός χώρος για την στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ ενάντια στους αντάρτες της χώρας(12).

Οι Κόντρας παρείχαν και προστασία και υποδομή (αεροπλάνα, πιλότους, αεροδιάδρομους, αποθήκες, εταιρείες - βιτρίνα και τράπεζες) γι' αυτά τα δίκτυα διακίνησης της

καετίας του '90.

Ενώ δούλευε για να διατηρήσει εξέχοντες στρατιωτικούς και πολιτικούς ηγέτες της Αϊτής στην εξουσία, η CIA έκλεινε τα μάτια στη διακίνηση των πελατών της. Το 1986, η Υπηρεσία προσέθεσε κι άλλα ονόματα στη μισθοδοσία της δημιουργώντας μια νέα οργάνωση στην Αϊτή, την Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών (SIN). Η SIN υποτίθεται ότι δημιουργήθηκε για να καταπολεμήσει το εμπόριο κόκας, όμως οι ίδιοι οι αξιωματούχοι της SIN συμμετείχαν στη διακίνηση, που στηρίχτηκε από κάποιους από τους στρατιωτικούς και πολιτικούς ηγέτες της Αϊτής(18).

Το κείμενο είναι του William Blum, συγγραφέα του «Killing Hope: U.S. Military and CIA Interventions Since World War II».

Μετάφραση–Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

1. Peter Dale Scott & Jonathan Marshall, Cocaine Politics: Drugs, Armies, and the CIA in Central America, Berkeley: U. of CA Press, 1991, σσ. x–xi.
2. Celerino Castillo, Powder Burns: Cocaine, Contras and the Drug War, Mosaic Press, 1994, passim.
3. Alfred W. McCoy, The Politics of Heroin in Southeast Asia, New York: Harper & Row, 1972, κεφάλαιο 2.
4. Christopher Robbins, Air America, New York: Avon Books, 1985, κεφάλαιο 9; McCoy, passim.
5. McCoy, κεφάλαιο 7; Robbins, σ. 128 και κεφάλαιο 9.
6. Jonathan Kwitny, The Crimes of Patriots: A True Tale of Dope, Dirty Money and the CIA, New York: W.W. Norton & Co., 1987, passim; William Blum, Killing Hope: U.S. Military and CIA Interventions Since World War II, Maine: Common Courage Press, 1995, σ. 420, σημείωση 33.
7. a) Scott & Marshall, passim.
b) John Dinges, Our Man in Panama, New York: Random House, 1991, passim.
c) Murray Waas, «Cocaine and the White House Connection», Los Angeles Weekly, Sept. 30–Oct. 6 and Oct. 7–13, 1988, passim.
d) National Security Archive Documentation Packet: «The Contras, Cocaine, and Covert Operations» (Washington, D.C.), passim.
8. «Kerry Report»: Drugs, Law Enforcement and Foreign Policy, a Report of the Senate Committee on Foreign Relations, Subcommittee on Terrorism, Narcotics and International Operations, 1989, σσ. 2, 36, 41.
9. Martha Honey, Hostile Acts: U.S. Policy in Costa Rica in the 1980s, Gainesville: University Press of Florida, 1994.
10. Martha Honey and David Myers, «U.S. Probing Drug Agent's Activities in Costa Rica,» San Francisco Chronicle, August 14, 1991.
11. Honey, Hostile Acts.
12. Frank Smyth, «In Guatemala, The DEA Fights the CIA», New Republic, June 5, 1995; Martha Honey, «Cocaine's Certified Public Accountant,» two–part series, The Source, August and September, 1994; Blum, σ. 239.
13. Kerry report, passim.
14. Scott & Marshall, σσ. 17–18.
15. Scott & Marshall, passim; Waas, passim; NSA, passim.
16. Blum, σ. 351; Tim Weiner, Blank Check: The Pentagon's Black Budget, New York: Warner Books, 1990, σσ. 151–2.
17. Los Angeles Times, Aug. 22, 1993.
18. New York Times, Nov. 14, 1993; The Nation, Oct. 3, 1994, σ. 346.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...κι αυτό δεν μπορεί να

σθωμένο από τη DEA τον φυγάδευσε λαθραία από την Αϊτή στο Μαϊάμι. Οι ΗΠΑ επανειλημμένα αρνήθηκαν την έκδοσή του στην Κόστα Ρίκα για να δικαστεί([10]).

Ένα άλλο δίκτυο με βάση στην Κόστα Ρίκα αποτελούνταν από μια ομάδα Κουβανο - Αμερικανών τους οποίους μίσθωσε η CIA σαν στρατιωτικούς εκπαιδευτές για τους Κόντρας, με προϋπηρεσία στη διακίνηση. Χρησιμοποιούσαν αεροπλάνα των Κόντρας και μια εταιρεία με γαρίδες με έδρα την Κόστα Ρίκα, που ξέπλενε χρήματα για τη CIA, για να μεταφέρουν κόκα στις ΗΠΑ([11]).

Η Κόστα Ρίκα δεν ήταν η μόνη διαδρομή. Άλλοι σταθμοί στη λεωφόρο της κόκας –με άμεση σύνδεση με τη CIA– ήταν οι μυστικές υπηρεσίες της Γουατεμάλας, που «φιλοξένησαν» πολλούς ντήλερ, και η Αεροπορική Βάση του Ιλοπάνγκο στο Ελ Σαλβαδόρ, βασικός χώρος για την στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ ενάντια στους αντάρτες της χώρας([12]).

Οι Κόντρας παρείχαν και προστασία και υποδομή (αεροπλάνα, πιλότους, αεροδιάδρομους, αποθήκες, εταιρείες - βιτρίνα και τράπεζες) γι' αυτά τα δίκτυα διακίνησης της CIA. Τουλάχιστον 4 αεροπορικές εταιρείες που διερευνούνται για διακίνηση ναρκωτικών υπέγραψαν συμβόλαια για μεταφορά μη φονικού υλικού στους Κόντρας([13]). Η Southern Air Transport, «πρώην» ιδιοκτησίας της CIA, και αργότερα με συμβόλαια συνεργασίας με το Πεντάγωνο, συμμετείχε επίσης στη διακίνηση ναρκωτικών([14]). Αεροπλάνα φορτωμένα με κόκα πετούσαν σε Φλόριδα, Τέξας, Λουιζιάνα και άλλες τοποθεσίες, όπως και σε στρατιωτικές βάσεις. Καθώς ήταν προορισμένες και σφραγισμένες για τους Κόντρας, αυτές οι αποστολές δεν ελέγχονταν. Όταν κάποια υπηρεσία δεν είχε ενημερωθεί και έκανε κάποια σύλληψη, ισχυρά πλοκάμια δρούσαν ώστε να αποσυρθούν οι υποθέσεις, να αθωωθούν οι εμπλεκόμενοι, να μειωθούν οι ποινές τους ή να απελαθούν([15]).

Αφγανιστάν. Δεκαετία του 80' με αρχές της δεκαετίας του '90.

Οι μουτζαχεντίν που υποστηρίζονταν από τη CIA διακινούσαν ναρκωτικά ενώ πολεμούσαν την κυβέρνηση που υποστηρίζονταν από τους Σοβιετικούς και τα σχέδιά της για αναμόρφωση της οπισθοδρομικής αφγανικής κοινωνίας. Ο βασικός πελάτης της Υπηρεσίας (CIA) ήταν ο Γκουλμπουντίν Χεκματιάρ, ένας από τους βαρόνους των ναρκωτικών στη διακίνηση και τη βελτίωση της ηρωίνης. Φορτηγά και μουλάρια που παρείχε η CIA, που κουβαλούσαν όπλα στο Αφγανιστάν, χρησιμοποιούνταν για τη μεταφορά οπίου στα εργαστήρια στα σύνορα Αφγανιστάν - Πακιστάν. Η παραγωγή έφτανε το 50% της ηρωίνης που χρησιμοποιούνταν στις ΗΠΑ και το 75% αυτής στην Ευρώπη. Αξιωματούχοι των ΗΠΑ παραδέχτηκαν το 1990 ότι απέτυχαν να ερευνήσουν ή να δράσουν ενάντια στις επιχειρήσεις διακίνησης από το φόβο να μην προσβάλλουν τους συμμάχους τους στο Αφγανιστάν και το Πακιστάν([16]). Το 1993, αξιωματούχος της DEA ονόμασε το Αφγανιστάν ως τη νέα Κολομβία του «κόσμου» των ναρκωτικών([17]).

Αϊτή. Μέσα της δεκαετίας του '80 με αρχές της δε-

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

...ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/οι,
Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ,
Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας

Κόντρας, με προϋπηρεσία στη διακίνηση. Χρησιμοποιούσαν αεροπλάνα των Κόντρας και μια εταιρεία με γαρίδες με έδρα την Κόστα Ρίκα, που ξέπλενε χρήματα για τη CIA, για να μεταφέρουν κόκα στις ΗΠΑ[11].

Η Κόστα Ρίκα δεν ήταν η μόνη διαδρομή. Άλλοι σταθμοί στη λεωφόρο της κόκας –με άμεση σύνδεση με τη CIA– ήταν οι μυστικές υπηρεσίες της Γουατεμάλας, που «φιλοξένησαν» πολλούς ντήλερ, και η Αεροπορική Βάση του Ιλοπάνγκο στο Ελ Σαλβαδόρ, βασικός χώρος για την στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ ενάντια στους αντάρτες της χώρας[12].

Οι Κόντρας παρείχαν και προστασία και υποδομή (αεροπλάνα, πιλότους, αεροδιάδρομους, αποθήκες, εταιρείες - βιτρίνα και τράπεζες) γι' αυτά τα δίκτυα διακίνησης της CIA. Τουλάχιστον 4 αεροπορικές εταιρείες που διερευνούνται για διακίνηση ναρκωτικών υπέγραψαν συμβόλαια για μεταφορά μη φονικού υλικού στους Κόντρας[13]. Η Southern Air Transport, «πρώην» ιδιοκτησίας της CIA, και αργότερα με συμβόλαια συνεργασίας με το Πεντάγωνο, συμμετείχε επίσης στη διακίνηση ναρκωτικών[14]. Αεροπλάνα φορτωμένα με κόκα πετούσαν σε Φλόριδα, Τέξας, Λουιζιάνα και άλλες τοποθεσίες, όπως και σε στρατιωτικές βάσεις. Καθώς ήταν προορισμένες και σφραγισμένες για τους Κόντρας, αυτές οι αποστολές δεν ελέγχονταν. Όταν κάποια υπηρεσία δεν είχε ενημερωθεί και έκανε κάποια σύλληψη, ισχυρά πλοκάμια δρούσαν ώστε να αποσυρθούν οι υποθέσεις, να αθωωθούν οι εμπλεκόμενοι, να μειωθούν οι ποινές τους ή να απελαθούν[15].

Αφγανιστάν. Δεκαετία του 80' με αρχές της δεκαετίας του '90.

Οι μουτζαχεντίν που υποστηρίζονταν από τη CIA διακινούσαν ναρκωτικά ενώ πολεμούσαν την κυβέρνηση που υποστηρίζονταν από τους Σοβιετικούς και τα σχέδιά της για αναμόρφωση της οπισθοδρομικής αφγανικής κοινωνίας. Ο βασικός πελάτης της Υπηρεσίας (CIA) ήταν ο Γκουλμπουντίν Χεκματιάρ, ένας από τους βαρόνους των ναρκωτικών στη διακίνηση και τη βελτίωση της ηρωίνης. Φορτηγά και μουλάρια που παρείχε η CIA, που κουβαλούσαν όπλα στο Αφγανιστάν, χρησιμοποιούνταν για τη μεταφορά οπίου στα εργαστήρια στα σύνορα Αφγανιστάν - Πακιστάν. Η παραγωγή έφτανε το 50% της ηρωίνης που χρησιμοποιούνταν στις ΗΠΑ και το 75% αυτής στην Ευρώπη. Αξιωματούχοι των ΗΠΑ παραδέχτηκαν το 1990 ότι απέτυχαν να ερευνήσουν ή να δράσουν ενάντια στις επιχειρήσεις διακίνησης από το φόβο να μην προσβάλλουν τους συμμάχους τους στο Αφγανιστάν και το Πακιστάν[16]. Το 1993, αξιωματούχος της DEA ονόμασε το Αφγανιστάν ως τη νέα Κολομβία του «κόσμου» των ναρκωτικών[17].

Αϊτή. Μέσα της δεκαετίας του '80 με αρχές της δε-

ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

***Επειδή
εξάρτηση και Ελευθερία
είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ
και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ
καταστάσεις***

***Επειδή
το παραμύθι περί
«ελεύθερης επιλογής»
στο ντοπάρισμα δεν
μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ
την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ,
το ΦΟΒΟ,***

***την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ,
την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ,
την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ,
την ΠΛΗΞΗ
που έχουν επιβληθεί...***

***...γι αυτό δεν μπορεί να
χτιστεί μια ανθρώπινη και
ελεύθερη κοινωνία με
μέσα που καταστρέφουν
ανθρώπινες υπάρξεις
και συμπορεύονται με
τα σχέδια των κρατιστών***

**...ΕΙΝΑΙ <u>ΚΑΙ</u> ΑΓΩΝΑΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ**

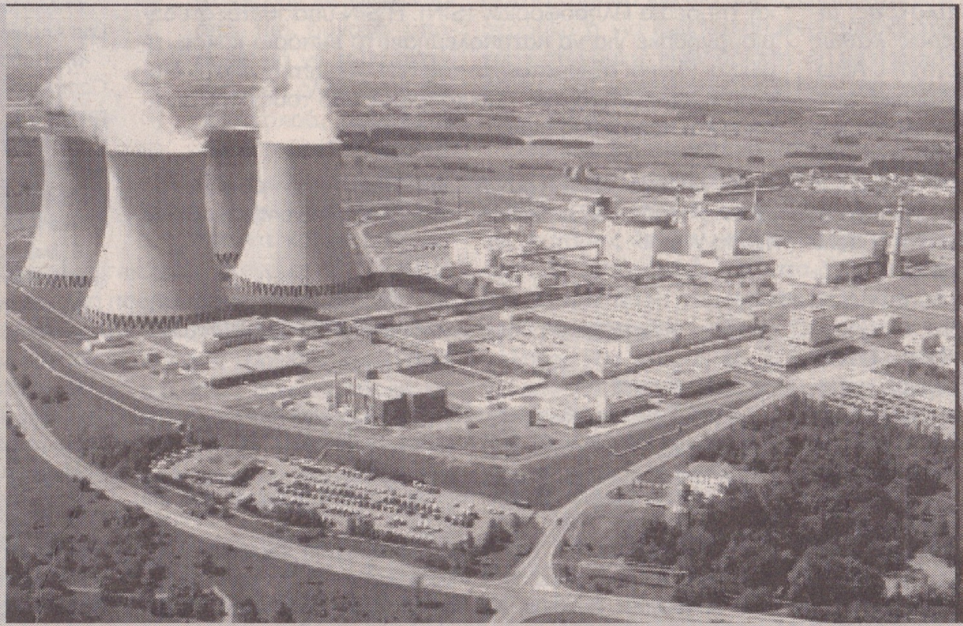
*Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/οι,
Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ,
Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας*

Η Πυρηνική Ενέργεια είναι Πράσινη

Στην αρχή θεωρήσαμε ότι είναι ανέκδοτο, στη συνέχεια τυπογραφικό λάθος, αλλά τελικά καταλάβαμε ότι ορισμένοι το πιστεύουν ή κάνουν πως το πιστεύουν. Η «πράσινη» πυρηνική ενέργεια, λοιπόν. Και οι βίαιοι αγώνες της δεκαετίας του '80 ενάντια στους πυρηνικούς αντιδραστήρες από οικολόγους, αυτόνομους και αναρχικούς, τι ήταν τελικά; Μήπως αγώνες υπέρ του «μαύρου» καπιταλισμού; Ίσως να μην ασχολούμασταν με την πυρηνική ενέργεια, τώρα, εάν δεν διακρίναμε ένα συστηματικό μπαράζ δημοσιευμάτων σε εφημερίδες, περιοδικά και διαδίκτυο που προσπαθεί να κάνει το άσπρο-μαύρο. Ακόμη και στα αποκαλούμενα «ειδικά» περιοδικά συναντούμε μια μεθοδική καταγραφή απόψεων περί «πράσινης» πυρηνικής ενέργειας.

Η εξουσία μπορεί να βαφτίζει, κατά πως την βολεύει, ο,τιδήποτε τής είναι αναγκαίο και απαραίτητο σε μια δεδομένη χρονική στιγμή, έτσι ώστε να επιτύχει τους στόχους της. Ασφαλώς από το συγκεκριμένο γαϊτανάκι δηλώσεων δεν θα μπορούσε να λείψει δήλωση του υπουργού ΠΕΧΩΔΕ: «Στόχος είναι η «πράσινη» ενέργεια και κατά την άποψή μου ορθά η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει συμπεριλάβει σε αυτή την κατηγορία και την πυρηνική ενέργεια». Φυσικά η Ε.Ε., τουλάχιστον ακόμη, δεν έχει συμπεριλάβει επίσημα την πυρηνική ενέργεια στις «πράσινες», αλλά ο κ. Σουφλιάς δείχνει τις προθέσεις του. Έτσι με τη σειρά τους ακολουθούν διάφοροι καθηγητές πανεπιστημίου να δηλώνουν περί της «πράσινης», με χαρακτηριστικό παράδειγμα τον καθηγητή Οικολογίας και μόνιμο αρθρογράφο στα Νέα Ν. Μάργαρη. Τελευταία προστέθηκε και πόρισμα της Ακαδημίας Αθηνών για εξέταση και θεώρηση, όπως την ονομάζει, της χρήσης της πυρηνικής ενέργειας στον ελλαδικό χώρο.

Το έχουμε αναφέρει επανειλημμένα ότι το υπάρχον οικονομικό σύστημα με τους υ-

απόψεις όταν συχνά–πυκνά δημοσιοποιούνται περιπτώσεις διαρροών, όχι σε κάποια τριτοκοσμική χώρα αλλά στην άψογα καταρτισμένη και προηγμένη πυρηνικά Γαλλία. «Η γαλλική εποπτική Αρχή για την πυρηνική ενέργεια διέταξε το προσωρινό κλείσιμο πυρηνικού αντιδραστήρα στο Τρικαστέν, στα νότια της χώρας, μετά από μόλυνση του υδροφόρου ορίζοντα από ραδιενεργή ουσία. Από τους κατοίκους ζητήθηκε να μην πίνουν και να μην χρησιμοποιούν το νερό από τα ποτάμια». Τριάντα κυβικά μέτρα διαλύματος που περιείχαν 12 γραμμάρια ουρανίου ανά λίτρο χύθηκαν σε παρακείμενο κανάλι…Και αν το Τσερνομπίλ «ήταν προϊόν ενός ξεπεσμένου συστήματος» κανένας φυσικά δεν εγγυάται ότι δεν θα ξανασυμβεί το ίδιο στη Γαλλία ή στη Τουρκία. Και επειδή οι επιπτώσεις ενός ατυχήματος δεν περιορίζονται μέσα σε οροθετημένα κρατικά σύνορα, οι αντιστάσεις για εγκατάσταση – λειτουργία πυρηνικών αντιδραστήρων οφείλουν να ξεπερ-

νέργειας είναι πυρηνικό, ενώ στην «κινηματική»(sic!) Γαλλία φθάνει αισίως το 79%. Η Γαλλία είναι γνωστή και για τις καταστροφικές πυρηνικές δοκιμές που πραγματοποιεί κατά καιρούς στον Ινδικό ωκεανό και έχει κατηγορηθεί ότι αυτές οι δοκιμές είναι υπεύθυνες ως ένα βαθμό για την πρόκληση σεισμών και τσουνάμι. Στην Γερμανία που οι αντιπυρηνικές εκδηλώσεις ήταν πολύ ισχυρές και οργανωμένες, υπάρχει δέσμευση για κλείσιμο όλων αντιδραστήρων μέχρι το 2020. Αλλά η γερμανική εξουσία βρήκε τη λύση και το «κίνημα» την αυτάρεσκη έπαρση της αποτελεσματικής του δράσης. Έτσι κατασκευάζει εργοστάσια σε άλλες χώρες (π.χ. Ρουμανία) για να αποφύγει τις αντιδράσεις και το τσαλάκωμα του «πράσινου» προφίλ, εξασφαλίζοντας στη συνέχεια φθηνό ρεύμα. Και κράτος και «κίνημα» ικανοποιημένο, οι μεν το προφίλ οι δε τα λάφυρα.

Οι κυρίαρχες πυρηνικές δυνάμεις καθηλωμένες υποχρεωτικά, για αρκετά χρόνια,

Ιστορικά, οι επιλογές που εξετάσθηκαν και απορρίφτηκαν διεθνώς για τη μόνιμη αποθήκευση των ραδιενεργών αποβλήτων ήταν οι εξής:

i) Ενταφιασμός στον πυθμένα των ωκεανών,

ii) ενταφιασμός στους πάγους των πόλων της γης και

iii) αποστολή στο διάστημα.

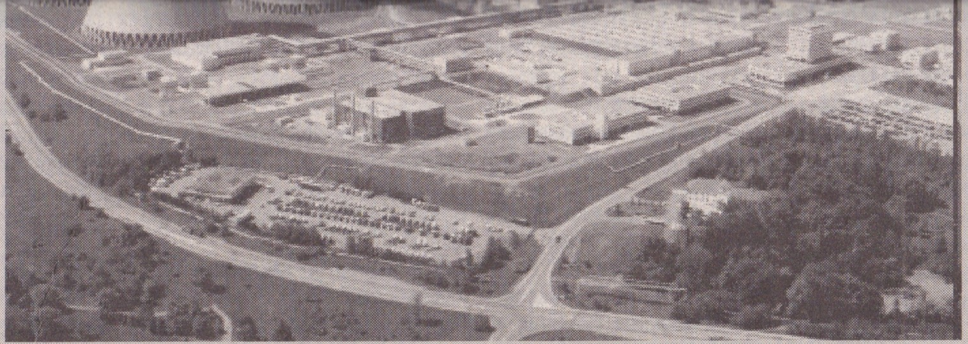
Σήμερα ως βέλτιστη λύση σε σχέση με τις υπόλοιπες θεωρείται «ο βαθύς, γεωλογικός ενταφιασμός». Όμως, το θέμα της αβεβαιότητας και της ελλιπούς τεχνογνωσίας είναι καθοριστικά, γιατί ο οποιοσδήποτε ενταφιασμός και απομόνωση των πυρηνικών αποβλήτων πρέπει να είναι ασφαλής, όχι απλώς με υψηλή πιθανότητα επιτυχίας, αλλά με βεβαιότητα, για ένα χρονικό ορίζοντα τουλάχιστον 10.000 ετών. Για την παραγωγή ενέργειας οι πυρηνικοί αντιδραστήρες χρησιμοποιούν ως καύσιμο pellets (συσσωματώματα) εμπλουτισμένου ουρανίου U–235 που απομονώνονται μέσα σε μεταλλικές ράβδους. Όλες οι μεταλλικές ράβδοι τοποθετούνται μαζί και αποτελούν τη διάταξη του πυρηνικού καύσιμου. Η κάθε pellet έχει διαστάσεις όσο το άκρο ενός δάκτυλου του χεριού και εκλύει ενέργεια αντίστοιχη με ένα τόνο κάρβουνο. Μετά από 3 – 4 έτη λειτουργίας οι pellets παύουν να είναι αποδοτικές και η διάταξη απομακρύνεται από τον αντιδραστήρα. Το απόβλητο αυτό παραμένει εξαιρετικά ραδιενεργό. Για παράδειγμα, 10 έτη μετά την απομάκρυνση του από τον αντιδραστήρα, το απόβλητο έχει ραδιενεργή δόση 10.000 rem/ώρα, ενώ η θανατηφόρος δόση για όλο το σώμα ενός ανθρώπου είναι 500 rem. «Ο ισχυρισμός ότι η επιστημονική γνώση διεθνώς είναι ανεπαρκής για την αντιμετώπιση του προβλήματος διάθεσης των πυρηνικών αποβλήτων δεν αποτελεί υπερβολή, παρ' όλο που έχουν γίνει μελέτες επί τουλάχιστον δύο δεκαετίες, απ' όλα τα ερευνητικά εργαστήρια των Η.Π.Α., παρά

υπέρ του «μαύρου» καπιταλισμού, ίσως να μην ασχολούμασταν με την πυρηνική ενέργεια, τώρα, εάν δεν διακρίναμε ένα συστηματικό μπαράζ δημοσιευμάτων σε εφημερίδες, περιοδικά και διαδίκτυο που προσπαθεί να κάνει το άσπρο–μαύρο. Ακόμη και στα αποκαλούμενα «ειδικά» περιοδικά συναντούμε μια μεθοδική καταγραφή απόψεων περί «πράσινης» πυρηνικής ενέργειας.

Η εξουσία μπορεί να βαφτίζει, κατά πως την βολεύει, ο,τιδήποτε τής είναι αναγκαίο και απαραίτητο σε μια δεδομένη χρονική στιγμή, έτσι ώστε να επιτύχει τους στόχους της. Ασφαλώς από το συγκεκριμένο γαϊτανάκι δηλώσεων δεν θα μπορούσε να λείψει δήλωση του υπουργού ΠΕΧΩΔΕ: «Στόχος είναι η «πράσινη» ενέργεια και κατά την άποψή μου ορθά η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει συμπεριλάβει σε αυτή την κατηγορία και την πυρηνική ενέργεια». Φυσικά η Ε.Ε., τουλάχιστον ακόμη, δεν έχει συμπεριλάβει επίσημα την πυρηνική ενέργεια στις «πράσινες», αλλά ο κ. Σουφλιάς δείχνει τις προθέσεις του. Έτσι με τη σειρά τους ακολουθούν διάφοροι καθηγητές πανεπιστημίου να δηλώνουν περί της «πράσινης», με χαρακτηριστικό παράδειγμα τον καθηγητή Οικολογίας και μόνιμο αρθρογράφο στα Νέα Ν. Μάργαρη. Τελευταία προστέθηκε και πόρισμα της Ακαδημίας Αθηνών για εξέταση και θεώρηση, όπως την ονομάζει, της χρήσης της πυρηνικής ενέργειας στον ελλαδικό χώρο.

Το έχουμε αναφέρει επανειλημμένα ότι το υπάρχον οικονομικό σύστημα με τους υψηλούς ρυθμούς κατανάλωσης είναι δεδομένο ότι θα αντιμετωπίσει άμεσα πρόβλημα ενεργειακής επιβίωσης. Δεδομένης της πεπερασμένης ύπαρξης των περισσοτέρων ενεργειακών υλών που χρησιμοποιούνται σήμερα είναι αναπόφευκτη η ανάπτυξη εναλλακτικών μορφών ενέργειας. Λύσεις που όμως προσφέρονται μέσα από το σύστημα και με όρους που φυσικά το εξυπηρετούν. Υπήκοοι της αντίληψης να «βγάλουμε φράγκα ακόμα και από τα σκουπίδια και τα σκατά» —ανακύκλωση γαρ, «από τον ήλιο και τον αέρα»— βιώσιμη αειφόρο ανάπτυξη.

Αλλά, αλήθεια, γιατί χαρακτηρίζεται οικολογική; Η πυρηνική ενέργεια έχει σαφώς μικρότερες (όχι μηδενικές) εκπομπές σε διοξείδιο του άνθρακα, σε σχέση με το πετρέλαιο ή το λιγνίτη, αλλά εκλύει ή αποθέτει άλλες βλαβερές ουσίες, όπως αυτές που οφείλονται στην διαδικασία εξόρυξης ουρανίου, παραγωγής πυρηνικού καυσί-

απόψεις όταν συχνά–πυκνά δημοσιοποιούνται περιπτώσεις διαρροών, όχι σε κάποια τριτοκοσμική χώρα αλλά στην άψογα καταρτισμένη και προηγμένη πυρηνικά Γαλλία. «Η γαλλική εποπτική Αρχή για την πυρηνική ενέργεια διέταξε το προσωρινό κλείσιμο πυρηνικού αντιδραστήρα στο Τρικαστέν, στα νότια της χώρας, μετά από μόλυνση του υδροφόρου ορίζοντα από ραδιενεργή ουσία. Από τους κατοίκους ζητήθηκε να μην πίνουν και να μην χρησιμοποιούν το νερό από τα ποτάμια». Τριάντα κυβικά μέτρα διαλύματος που περιείχαν 12 γραμμάρια ουρανίου ανά λίτρο χύθηκαν σε παρακείμενο κανάλι…Και αν το Τσερνομπίλ «ήταν προϊόν ενός ξεπεσμένου συστήματος» κανένας φυσικά δεν εγγυάται ότι δεν θα ξανασυμβεί το ίδιο στη Γαλλία ή στη Τουρκία. Και επειδή οι επιπτώσεις ενός ατυχήματος δεν περιορίζονται μέσα σε οροθετημένα κρατικά σύνορα, οι αντιστάσεις για εγκατάσταση – λειτουργία πυρηνικών αντιδραστήρων οφείλουν να ξεπερνούν τα τοπικά χαρακτηριστικά. Η ραδιενέργεια δεν έχει σύνορα…Το ελληνικό κράτος έχει δηλώσει επισήμως διατεθειμένο να επενδύσει πάνω από 20 δισ. ευρώ στο πλαίσιο της Ενεργειακής Κοινότητας των χωρών της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, συνεργαζόμενο με τα γειτονικά κράτη που έχουν κιόλας εκπονήσει μεγαλεπήβολα πυρηνικά πλάνα!

Η επιστροφή στην πυρηνική ενέργεια ξεκινά με την αρχή του τέλους της πετρελαϊκής εποχής. Η ανάπτυξη πυρηνικών αντιδραστήρων σε πάρα πολλές χώρες (στην Ε.Ε. μόνο η Ελλάδα, Πορτογαλία και Ιρλανδία δεν διαθέτουν) δημιουργεί επιπρόσθετα την επιθυμία πολλών κυβερνήσεων να ισχυροποιήσουν την γεωπολιτική τους θέση. Έτσι παρατηρείται το φαινόμενο άλλες χώρες κατασκευής πυρηνικών να λαμβάνουν μέσα και τεχνογνωσία από τους ισχυρούς της κατηγορίας και άλλες που τα αυτοκατασκευάζουν να κατηγορού-

νέργειας είναι πυρηνικό, ενώ στην «κινηματική»(sic!) Γαλλία φθάνει αισίως το 79%. Η Γαλλία είναι γνωστή και για τις καταστροφικές πυρηνικές δοκιμές που πραγματοποιεί κατά καιρούς στον Ινδικό ωκεανό και έχει κατηγορηθεί ότι αυτές οι δοκιμές είναι υπεύθυνες ως ένα βαθμό για την πρόκληση σεισμών και τσουνάμι. Στην Γερμανία που οι αντιπυρηνικές εκδηλώσεις ήταν πολύ ισχυρές και οργανωμένες, υπάρχει δέσμευση για κλείσιμο όλων αντιδραστήρων μέχρι το 2020. Αλλά η γερμανική εξουσία βρήκε τη λύση και το «κίνημα» την αυτάρεσκη έπαρση της αποτελεσματικής του δράσης. Έτσι κατασκευάζει εργοστάσια σε άλλες χώρες (π.χ. Ρουμανία) για να αποφύγει τις αντιδράσεις και το τσαλάκωμα του «πράσινου» προφίλ, εξασφαλίζοντας στη συνέχεια φθηνό ρεύμα. Και κράτος και «κίνημα» ικανοποιημένο, οι μεν το προφίλ οι δε τα λάφυρα.

Οι κυρίαρχες πυρηνικές δυνάμεις καθηλωμένες υποχρεωτικά, για αρκετά χρόνια, λόγω της νωπής μνήμης του Τσερνομπίλ, εμφανίζονται τώρα έτοιμες να πάρουν τη ρεβάνς. Επιχειρηματολογούν κυρίως σε τρία σημεία: μικρό κόστος, ασφάλεια και φιλική προς το περιβάλλον ενέργεια. Αλλά και τα τρία αποτελούν μύθοι, όπως και τόσα άλλα. Το κόστος είναι υψηλό για την εγκατάσταση και σε συνδυασμό με τον μικρό χρόνο λειτουργίας ενός αντιδραστήρα, και του ασφαλούς κλεισίματός του κάνουν αντιοικονομική την επένδυση. Δεν είναι τυχαίο ότι παγκοσμίως οι αντιδραστήρες κατασκευάζονται μόνο με κρατικές επιδοτήσεις. Οι υπερασπιστές της πυρηνικής ενέργειας δεν συνυπολογίζουν π.χ. το κόστος αποδόμησης ενός πυρηνικού σταθμού, το οποίο όμως ανέρχεται σε ποσοστό έως και 50% της αρχικής. (Άλλωστε, το κοστοβόρο της επένδυσης το δήλωσε πρόσφατα και ο Φιλανδός σύμβουλος για την ενέργεια, δικαιολογώντας την παράταση έναρξης για τέσσερα χρόνια νέου υπό κατα-

Σήμερα ως βέλτιστη λύση σε σχέση με τις υπόλοιπες θεωρείται «ο βαθύς, γεωλογικός ενταφιασμός». Όμως, το θέμα της αβεβαιότητας και της ελλιπούς τεχνογνωσίας είναι καθοριστικά, γιατί ο οποιοσδήποτε ενταφιασμός και απομόνωση των πυρηνικών αποβλήτων πρέπει να είναι ασφαλής, όχι απλώς με υψηλή πιθανότητα επιτυχίας, αλλά με βεβαιότητα, για ένα χρονικό ορίζοντα τουλάχιστον 10.000 ετών. Για την παραγωγή ενέργειας οι πυρηνικοί αντιδραστήρες χρησιμοποιούν ως καύσιμο pellets (συσσωματώματα) εμπλουτισμένου ουρανίου U–235 που απομονώνονται μέσα σε μεταλλικές ράβδους. Όλες οι μεταλλικές ράβδοι τοποθετούνται μαζί και αποτελούν τη διάταξη του πυρηνικού καύσιμου. Η κάθε pellet έχει διαστάσεις όσο το άκρο ενός δάκτυλου του χεριού και εκλύει ενέργεια αντίστοιχη με ένα τόνο κάρβουνο. Μετά από 3 – 4 έτη λειτουργίας οι pellets παύουν να είναι αποδοτικές και η διάταξη απομακρύνεται από τον αντιδραστήρα. Το απόβλητο αυτό παραμένει εξαιρετικά ραδιενεργό. Για παράδειγμα, 10 έτη μετά την απομάκρυνση του από τον αντιδραστήρα, το απόβλητο έχει ραδιενεργή δόση 10.000 rem/ώρα, ενώ η θανατηφόρος δόση για όλο το σώμα ενός ανθρώπου είναι 500 rem. «Ο ισχυρισμός ότι η επιστημονική γνώση διεθνώς είναι ανεπαρκής για την αντιμετώπιση του προβλήματος διάθεσης των πυρηνικών αποβλήτων δεν αποτελεί υπερβολή, παρ' όλο που έχουν γίνει μελέτες επί τουλάχιστον δύο δεκαετίες, απ΄ όλα τα ερευνητικά εργαστήρια των Η.Π.Α., παρά τον εντυπωσιακό όγκο των μελετών (ο οποίος ανέρχεται σε εκατοντάδες χιλιάδες σελίδες) και τα δισεκατομμύρια δολάρια που έχουν ξοδευτεί για τη συλλογή δεδομένων και για μελέτες μοντελοποίησης (9 δισεκατομμύρια δολάρια συγκεκριμένα), το γεγονός παραμένει, ότι η γνώση και η δυνατότητα πρόβλεψης για την ασφαλή λειτουργία ενός γεωλογικού χώρου εναπόθεσης πυρηνικών αποβλήτων δεν ευρίσκεται σε αντιστοιχία με τη πολυπλοκότητα του προβλήματος». Επίσης, θα πρέπει να αναφερθεί ότι το ιστορικό περιβαλλοντικής προστασίας εγκαταστάσεων που έχουν χειρισθεί ποσότητες ραδιενεργών υλικών δεν είναι ενθαρρυντικό. Για παράδειγμα, στις τοποθεσίες του Hanford και του Savannah River Site των ΗΠΑ, στις οποίες γινόταν επεξεργασία υλικού υψηλής ραδιενέργειας, έχει εμφανισθεί σημαντική ρύπανση στους υδροφορείς από ραδιενεργά στοιχεία. Στο Hanford, τα υπόγεια ύ-

λάβει επίσημα την πυρηνική ενέργεια στις «πράσινες», αλλά ο κ. Σουφλιάς δείχνει τις προθέσεις του. Έτσι με τη σειρά τους ακολουθούν διάφοροι καθηγητές πανεπιστημίου να δηλώνουν περί της «πράσινης», με χαρακτηριστικό παράδειγμα τον καθηγητή Οικολογίας και μόνιμο αρθρογράφο στα Νέα Ν. Μάργαρη. Τελευταία προστέθηκε και πόρισμα της Ακαδημίας Αθηνών για εξέταση και θεώρηση, όπως την ονομάζει, της χρήσης της πυρηνικής ενέργειας στον ελλαδικό χώρο.

Το έχουμε αναφέρει επανειλημμένα ότι το υπάρχον οικονομικό σύστημα με τους υψηλούς ρυθμούς κατανάλωσης είναι δεδομένο ότι θα αντιμετωπίσει άμεσα πρόβλημα ενεργειακής επιβίωσης. Δεδομένης της πεπερασμένης ύπαρξης των περισσοτέρων ενεργειακών υλών που χρησιμοποιούνται σήμερα είναι αναπόφευκτη η ανάπτυξη εναλλακτικών μορφών ενέργειας. Λύσεις που όμως προσφέρονται μέσα από το σύστημα και με όρους που φυσικά το εξυπηρετούν. Υπήκοοι της αντίληψης να «βγάλουμε φράγκα ακόμα και από τα σκουπίδια και τα σκατά» —ανακύκλωση γαρ, «από τον ήλιο και τον αέρα»— βιώσιμη αειφόρο ανάπτυξη.

Αλλά, αλήθεια, γιατί χαρακτηρίζεται οικολογική; Η πυρηνική ενέργεια έχει σαφώς μικρότερες (όχι μηδενικές) εκπομπές σε διοξείδιο του άνθρακα, σε σχέση με το πετρέλαιο ή το λιγνίτη, αλλά εκλύει ή αποθέτει άλλες βλαβερές ουσίες, όπως αυτές που οφείλονται στην διαδικασία εξόρυξης ουρανίου, παραγωγής πυρηνικού καυσίμου και στη διαχείριση των πυρηνικών αποβλήτων. Η μοναδική λοιπόν «καθαρότητα» έγκειται μονάχα στις λιγότερες εκπομπές του διοξειδίου του άνθρακα. Αλλά τι γίνεται με την εκπομπή ραδιενεργών αερίων από τους αντιδραστήρες; Και κυρίως με τη διαχείριση των αποβλήτων που είναι το σημαντικότερο πρόβλημα;

Ο σημαντικότερος παράγοντας αντίστασης στα πυρηνικά κατά τη δεκαετία του '80 ήταν η επικινδυνότητα ατυχήματος και κατ' επέκταση η ρύπανση και η επίπτωση στην υγεία. Σήμερα σε όλα τα κείμενα προπαγάνδας για την πυρηνική ενέργεια αναφέρεται στερεότυπα ότι η σημερινή τεχνογνωσία και επιστημονική κατάρτιση αποκλείει το λάθος. Και διατυπώνονται τέτοιες

διενεργή ουσία. Από τους κατοίκους ζητήθηκε να μην πίνουν και να μην χρησιμοποιούν το νερό από τα ποτάμια». Τριάντα κυβικά μέτρα διαλύματος που περιείχαν 12 γραμμάρια ουρανίου ανά λίτρο χύθηκαν σε παρακείμενο κανάλι...Και αν το Τσερνομπίλ «ήταν προϊόν ενός ξεπεσμένου συστήματος» κανένας φυσικά δεν εγγυάται ότι δεν θα ξανασυμβεί το ίδιο στη Γαλλία ή στη Τουρκία. Και επειδή οι επιπτώσεις ενός ατυχήματος δεν περιορίζονται μέσα σε οροθετημένα κρατικά σύνορα, οι αντιστάσεις για εγκατάσταση – λειτουργία πυρηνικών αντιδραστήρων οφείλουν να ξεπερνούν τα τοπικά χαρακτηριστικά. Η ραδιενέργεια δεν έχει σύνορα...Το ελληνικό κράτος έχει δηλώσει επισήμως διατεθειμένο να επενδύσει πάνω από 20 δισ. ευρώ στο πλαίσιο της Ενεργειακής Κοινότητας των χωρών της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, συνεργαζόμενο με τα γειτονικά κράτη που έχουν κιόλας εκπονήσει μεγαλεπήβολα πυρηνικά πλάνα!

Η επιστροφή στην πυρηνική ενέργεια ξεκινά με την αρχή του τέλους της πετρελαϊκής εποχής. Η ανάπτυξη πυρηνικών αντιδραστήρων σε πάρα πολλές χώρες (στην Ε.Ε. μόνο η Ελλάδα, Πορτογαλία και Ιρλανδία δεν διαθέτουν) δημιουργεί επιπρόσθετα την επιθυμία πολλών κυβερνήσεων να ισχυροποιήσουν την γεωπολιτική τους θέση. Έτσι παρατηρείται το φαινόμενο άλλες χώρες κατασκευής πυρηνικών να λαμβάνουν μέσα και τεχνογνωσία από τους ισχυρούς της κατηγορίας και άλλες που τα αυτοκατασκευάζουν να κατηγορούνται... Οι μεν αντιμετωπίζονται ως ενεργειακοί επενδυτές, ενώ οι δεύτεροι ως κατασκευαστές πυρηνικών όπλων.

Οι ΗΠΑ παραμένουν ο Νο 1 προμηθευτής πυρηνικής ενέργειας στον κόσμο. Και όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό υπάρχει μια άμεση σύνδεση της επιχειρηματικότητας και της γεωπολιτικής. Όταν κάποιος δεν είναι πελάτης μας είναι εχθρός μας, κάτι αντίστοιχο με την πώληση οπλικών συστημάτων δηλαδή. Έτσι οι αναπτυσσόμενες Κίνα–Ινδία έχουν γίνει οι καλύτεροι πελάτες της Δύσης, αφού κατασκευάζουν πάνω από τριάντα πυρηνικά εργοστάσια αυτή τη στιγμή.

Το 20% επί του συνολικού ποσοστού της αμερικάνικης εγχώριας παραγόμενης ε-

λύ ισχυρές και οργανωμένες, υπάρχει δέσμευση για κλείσιμο όλων αντιδραστήρων μέχρι το 2020. Αλλά η γερμανική εξουσία βρήκε τη λύση και το «κίνημα» την αυτάρεσκη έπαρση της αποτελεσματικής του δράσης. Έτσι κατασκευάζει εργοστάσια σε άλλες χώρες (π.χ. Ρουμανία) για να αποφύγει τις αντιδράσεις και το τσαλάκωμα του «πράσινου» προφίλ, εξασφαλίζοντας στη συνέχεια φθηνό ρεύμα. Και κράτος και «κίνημα» ικανοποιημένο, οι μεν το προφίλ οι δε τα λάφυρα.

Οι κυρίαρχες πυρηνικές δυνάμεις καθηλωμένες υποχρεωτικά, για αρκετά χρόνια, λόγω της νωπής μνήμης του Τσερνομπίλ, εμφανίζονται τώρα έτοιμες να πάρουν τη ρεβάνς. Επιχειρηματολογούν κυρίως σε τρία σημεία: μικρό κόστος, ασφάλεια και φιλική προς το περιβάλλον ενέργεια. Αλλά και τα τρία αποτελούν μύθοι, όπως και τόσα άλλα. Το κόστος είναι υψηλό για την εγκατάσταση και σε συνδυασμό με τον μικρό χρόνο λειτουργίας ενός αντιδραστήρα, και του ασφαλούς κλεισίματός του κάνουν αντιοικονομική την επένδυση. Δεν είναι τυχαίο ότι παγκοσμίως οι αντιδραστήρες κατασκευάζονται μόνο με κρατικές επιδοτήσεις. Οι υπεραπιστές της πυρηνικής ενέργειας δεν συνυπολογίζουν π.χ. το κόστος αποδόμησης ενός πυρηνικού σταθμού, το οποίο όμως ανέρχεται σε ποσοστό έως και 50% της αρχικής. (Άλλωστε, το κοστοβόρο της επένδυσης το δήλωσε πρόσφατα και ο Φιλανδός σύμβουλος για την ενέργεια, δικαιολογώντας την παράταση έναρξης για τέσσερα χρόνια νέου υπό κατασκευή αντιδραστήρα). Οι κανόνες και τα μέτρα ασφαλείας μπορεί να έχουν αυξηθεί σε σχέση με πριν 20 χρόνια αλλά η ελάχιστη η ακόμη και απειροελάχιστη πιθανότητα πρόκλησης ατυχήματος λειτουργούν αντιστρόφως ανάλογα από τις καταστροφικές συνέπειες μιας ραδιενεργούς διαρροής. Συνεπώς καμία συζήτηση πιθανοτήτων δεν έχει νόημα, από τη στιγμή που η πιθανότητα δεν είναι το απόλυτο μηδέν. Η φιλικότητα προς το περιβάλλον, εκτός των άλλων που αναφέρθηκαν, σκοντάφτει και στο ότι καμία χώρα δεν έχει εξασφαλίσει αποτελεσματικό τρόπο διαχείρισης των αποβλήτων. Αυτό αποτελεί και για πολλούς το Νο1 πρόβλημα της πυρηνικής ενέργειας.

κρύνεται από τον αντιδραστήρα. Το απόβλητο αυτό παραμένει εξαιρετικά ραδιενεργό. Για παράδειγμα, 10 έτη μετά την απομάκρυνση του από τον αντιδραστήρα, το απόβλητο έχει ραδιενεργή δόση 10.000 rem/ώρα, ενώ η θανατηφόρος δόση για όλο το σώμα ενός ανθρώπου είναι 500 rem. «Ο ισχυρισμός ότι η επιστημονική γνώση διεθνώς είναι ανεπαρκής για την αντιμετώπιση του προβλήματος διάθεσης των πυρηνικών αποβλήτων δεν αποτελεί υπερβολή, παρ' όλο που έχουν γίνει μελέτες επί τουλάχιστον δύο δεκαετίες, απ' όλα τα ερευνητικά εργαστήρια των Η.Π.Α., παρά τον εντυπωσιακό όγκο των μελετών (ο οποίος ανέρχεται σε εκατοντάδες χιλιάδες σελίδες) και τα δισεκατομμύρια δολάρια που έχουν ξοδευτεί για τη συλλογή δεδομένων και για μελέτες μοντελοποίησης (9 δισεκατομμύρια δολάρια συγκεκριμένα), το γεγονός παραμένει, ότι η γνώση και η δυνατότητα πρόβλεψης για την ασφαλή λειτουργία ενός γεωλογικού χώρου εναπόθεσης πυρηνικών αποβλήτων δεν ευρίσκεται σε αντιστοιχία με τη πολυπλοκότητα του προβλήματος». Επίσης, θα πρέπει να αναφερθεί ότι το ιστορικό περιβαλλοντικής προστασίας εγκαταστάσεων που έχουν χειρισθεί ποσότητες ραδιενεργών υλικών δεν είναι ενθαρρυντικό. Για παράδειγμα, στις τοποθεσίες του Hanford και του Savannah River Site των ΗΠΑ, στις οποίες γινόταν επεξεργασία υλικού υψηλής ραδιενέργειας, έχει εμφανισθεί σημαντική ρύπανση στους υδροφορείς από ραδιενεργά στοιχεία. Στο Hanford, τα υπόγεια ύδατα έχουν μολυνθεί σε έκταση πάνω από 200 τετραγωνικά χιλιόμετρα, ενώ στο Savannah River Site η ραδιενέργεια έχει διαπιστωθεί και στα επιφανειακά ύδατα, και έχει υπάρξει γενετική μεταβολή σε αλιγάτορες.

Υπάρχει καμία αμφιβολία ότι δεν θα δημιουργηθούν δεκάδες ακόμη «Ασωποί» στην περίπτωση εγκατάστασης πυρηνικού εργοστασίου; Και εάν το 1976 απετράπη η εγκατάσταση στη Κάρυστο με πολύ βίαιες και διαρκείς συγκρούσεις ως ένας «μαύρος» εφιάλτης, το ίδιο είναι σίγουρο πως θα συμβεί και σήμερα, όσα χρώματα και εάν βάζουν στη παλέτα της ρύπανσης, του ελέγχου και της εκμετάλλευσης.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας